Colecția
DOMINO
Cele mai bune romane polițiste

James Hadley Chase

Și cu mine ce o să se întâmple?

GENESIS

4

Și cu mine ce o să se întâmple?

James Hadley Chase

Şi cu mine ce o să se întâmple?

În româneşte de R. Popa

Editura Genesis
Bucureşti 2000

ISBN 973-98262-5-3

© James Hadley Chase
Translation copyright © 2000
Editura Genesis

Toate drepturile pentru ediția în limba română
sunt rezervate Editurii Genesis

Reproducerea integrală sau parțială a textului
fără acordul editurii este interzisă.

CAPITOLUL 1

Am fost trezit de soneria telefonului. M-am uitat la ceasul deşteptător aflat pe noptieră. Era ora nouă şi cinci minute dimineaţa. Am aruncat pătura de pe mine şi am reuşit să-mi pun tălpile picioarelor pe podea. Prin peretele subţire l-am auzit pe tatăl meu răspunzând. Telefonul trebuia să fie pentru mine. Pe taică-meu rar îl chema cineva. Mi-am pus halatul şi în clipa în care eram pe punctul de a apuca mânerul clanţei i-am auzit vocea:

— Te caută cineva Jack! Polson..., Bolson..., nu i-am reţinut numele.

M-am repezit spre măsuţa pe care stătea aparatul şi din trei paşi uriaşi am fost lângă receptor, conştient că tatăl meu mă privea foarte trist.

— Tocmai mă pregăteam să plec, îmi spuse. Îmi doresc aşa de mult să poţi să te scoli puţin mai devreme. Am putea să luăm micul dejun împreună.

— Mda.

Am apucat receptorul pentru a sugera că discuţia era terminată.

— Jack Crane, am spus, privind la bătrânul meu care se îndrepta pe alee spre maşina lui, un Chevy vechi de cinci ani, care urma să-l care spre o altă zi de corvoadă la bancă.

— Salut, Jack!

Treisprezece luni din viaţa mea, mai exact ultimele treisprezece luni, au dispărut ca prin farmec. Aş fi recunoscut acea voce oricând şi oriunde şi, fără să vreau, am înţepenit în poziţie de drepţi.

— Domnul colonel Olson!

— Chiar el, Jack! Ce mai faci, bandit bătrân?

— Eu? Fac bine. Dar dumneavoastră, domnule?

— Las-o baltă cu "Domnule"! Nu mai suntem în armată, slavă cerului! Cristoase cât m-am chinuit până să te găsesc!

De ce oare mi se părea că tonul autoritar lipsea la vocea care îmi vorbea? Vorbeam doar cu cel mai mare pilot de bombardiere care a existat vreodată şi ale cărui decoraţii puteau să tapeteze un perete de sus până jos. Şi el îmi spunea că s-a dat de ceasul morţii ca să mă găsească! Colonelul Bernie Olson! Şeful meu din Vietnam! Tipul formidabil pentru care eu mă dădusem peste cap să-l ţin în aer pe ploaie, pe soare, pe ceaţă, astfel încât să-i toace pe vietnamezii roşii. Fusesem timp de trei ani mecanic şef la sol pentru avionul lui. Totul se terminase atunci când avionul său fusese lovit şi el încasase un glonţ în pântec.

Fusese fericit că până la urmă ajunsese înapoi la bază dar cariera lui de pilot militar se sfârşise. Despărţirea de el mi-a rămas în memorie ca cel mai nenorocit moment din viaţă. El a fost trimis acasă iar eu am fost repartizat altui pilot şi, Doamne!, cît s-a străduit noul meu şef să demonstreze ce jigodie este! Îl regretam pe Olson, nu speram să-l mai văd vreodată şi iată că acum, chiar dacă nu-l puteam vedea, îl auzeam vorbindu-mi..., după treisprezece luni.

Mi-am dat seama că îmi vorbea în timp ce eu retrăiam momentele din Vietnam:

— Ascultă-mă bine, Jack! Sunt foarte grăbit. Trebuie să decolez pentru un zbor la Paris. Cum te descurci? Pot să-ţi aranjez o slujbă..., să lucrezi cu mine..., dacă te interesează...

— Cum să nu mă intereseze? Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare!

— OK! Treaba face cincisprezece miare. Am să-ţi trimit un bilet de avion şi nişte bani de buzunar ca să putem să stăm de vorbă în linişte.

Şi totuşi ce nu era în regulă cu vocea aceasta? De ce mi se părea ştearsă? De ce nu puteam să o asociez cu vocea pe care o ştiam şi care se potrivea de minune cu tipul de excepţie care era Olson?

— Te vreau aici, băiete. Te sun din Paradise City; vre-o sută douăzeci de kilometri de Miami.Treaba este dură dar tu poţi să faci faţă. Asta bineînţeles dacă nu ai altceva mai bun de făcut... În definitiv ce pierzi dacă vii să arunci o privire?

— Iertați-mă, domnule colonel, ați spus cincisprezece mii de dolari?

— Așa am spus, dar o să ai de muncit pentru ei!

— Nu-mi doresc nimic altceva.

— Bine, o să primești vești de la mine. Acum trebuie să o șterg. Ai grijă de tine, Jack!

Și legătura a fost întreruptă.

Am pus încet receptorul jos și după aceea am privit îngândurat spre tavan simțind totodată cum un val de adrenalină mă cuprinde. Trecuseră șase luni de cînd fusesem lăsat la vatră. Venisem acasă pentru că nu avusesem alt loc unde să mă duc. Îmi petrecusem aceste șase luni într-un orășel de zece cenți, tocând soldele primite în armată pe fete, pe băutură și pe alte asemenea prostii. N-a fost o perioadă fericită nici pentru mine nici pentru tatăl meu care era directorul băncii locale. Îi spuneam tot timpul, ca să-l liniștesc, că, mai devreme sau mai tîrziu, am să-mi găsesc o slujbă. Ținea morțis să se despartă de economiile lui de o viață ca să-mi cumpere un garaj dar ăsta era ultimul lucru pe care mi-l doream, să devin locuitorul unui oraș de zece cenții, adică "domnul zece cenți", așa cum era el. Eu îmi doream banul adevărat!

A, bineînțeles că era un orășel drăguț și fetele erau foarte cooperante. Avusesem momente plăcute, avusesem însă mult mai multe momente de plictiseală așa încît mă hotărîsem ca atunci cînd se vor termina banii să caut ceva de lucru dar nu în orășelul acesta. Și deodată, din ceața albastră, iată că apăruse colonelul Bernie Olson, omul pe care îl admiram cel mai mult pe lumea asta, oferindu-mi pe tavă o slujbă care se plătea cu cincisprezece miare! Auzisem oare bine? Cincisprezece mii! Și asta în cel mai opulent oraș de pe coasta Floridei! Mi-am tras un pumn în barbă. Eram așa de excitat încît îmi venea să stau în cap!

Așa că m-am apucat să aștept vești de la Olson. Nu i-am spus nimic tatălui meu dar era un vulpoi bătrân și și-a dat imediat seama că se coace ceva. Când s-a întors de la bancă pentru pauza de prânz l-am surprins de mai multe ori privindu-mă pe furiș în timp ce pregătea masa. Mama murise în timp ce eu eram în Vietnam și de atunci el se ocupa de bucătărie. Avea rutina din care nu-l puteai

scoate: cumpăra produsele semipreparate în drum spre casă şi apoi gătea mâncarea în timp ce eu mă învârteam prin bucătărie.

— Ai primit vreo propunere bună, Jack? mă întrebă el în timp ce răsturna în farfurii cele două fripturi.

— Încă nu ştiu. S-ar putea. Un prieten m-a întrebat dacă nu vreau să merg la Paradise City, în Florida, unde s-ar putea să aibă ceva de lucru pentru mine.

— Paradise City?

— Mda...., aproape de Miami...

Puse farfuriile pe masă:

— E departe de aici.

— Se poate şi mai departe

Am mâncat o vreme în tăcere după care spuse:

— Johnson vrea să-şi vândă garajul. Asta s-ar putea să fie o mare ocazie pentru tine. Aş putea să te ajut eu cu banii.

L-am privit lung: un bătrân singur încercând în mod disperat să se agaţe de mine. Înţelegeam cât poate fi de deprimant să trăieşti singur la bătrâneţe într-o casă cât o cutiuţă dar, pe de altă parte, ce viaţă ar fi fost asta pentru mine? El îşi trăise viaţa, vroiam să mi-o trăiesc şi eu pe a mea.

— Este o idee, tată.

N-am avut curajul să-l privesc în ochi aşa că am vorbit cu nasul în farfurie adăugând:

— Aş vrea însă mai înâi să văd despre ce este vorba cu slujba care mi-a oferit-o prietenul meu.

M-a aprobat:

— Bineînţeles.

Discuţia s-a împotmolit aici. El a plecat la bancă pentru corvoada de după amiază iar eu m-am trântit în pat ca să pot să gândesc mai clar. Cincisprezece mii de dolari! Poate că era o treabă dură dar pentru mine, la banii ăştia, pur şi simplu nu exista noţiunea de muncă dură!

În timp ce stăteam tolănit în pat m-au cuprins amintirile. Aveam acum douăzeci şi nouă de ani. Eram mecanic de aviaţie cu toate certificatele şi licenţele în regulă. Ce nu ştiam eu despre măruntaiele unui avion încăpea pe spatele unui bilet de cinema. Până să fiu luat

în armată lucrasem la Lockheed, şi pe bani frumoşi. Pe urmă îmi petrecusem trei ani din viaţă îngrijindu-mă ca Olson să zboare fără probleme. Urmase accidentul acestuia, javra de comandant care îi luase locul şi, după aceea, mă întorsesem în micuţul orăşel unde copilărisem. Ştiusem încă de la întoarcerea din armată că, mai devreme sau mai tîrziu, va trebui să mă ocup de carierea mea.

Mi-am spus că eram un băiat extraordinar dar că aveam o problemă. Şi problema mea era că mă stricase armata. Pur şi simplu nu-mi venea să-mi încep din nou viaţa, să gândesc cu capul meu, să iau singur hotărâri. Armata mi se potrivise mânuşă: banul era adevărat, fetiţele la îndemână iar disciplina, ei bine, mă descurcasem. Dar acum cele cincisprezece mii de dolari îmi ridicau vălul de pe faţă şi-mi permiteau să visez din nou la viaţa pe care mi-o dorisem. Muncă dură? În timp ce mă întindeam după o ţigară mi-am spus că treaba va trebui să fie al dracului de dură ca să dau cu piciorul la cincisprezece mii de dolari.

Au trecut două zile plictisitoare după care am primit un plic dolofan de la Olson. Poştaşul îl adusese tocmai cînd bătrânul pleca la bancă. S-a întors din drum, a bătut la uşă şi a intrat. Tocmai încercam să mă trezesc şi mă simţeam ca dracu'. Avusesem o noapte plină: o dusesem pe Suzy Dawson la clubul de noapte TAVERNA şi făcusem concurs de băut. Şi Suzy ştia să ţină paharul în mână! După aceea ne tăvălisem pe iarba ce creştea pe marginea drumului la câţiva kilometri de oraş. Şi pe urmă reuşisem, dar nu ştiam cum, să o conduc acasă înainte de a ajunge şi eu în pat la mine.

Am clipit la bătrânul meu simţind cum îmi pulsează capul. Încă vedeam dublu şi asta spunea suficient despre cât băusem. Părea foarte înalt, foarte subţire şi foarte obosit dar ceea ce mă omora cu adevărat era faptul că erau doi.

— Bună tată! am spus încercând să mă ridic în pat.

— Scrisoarea asta este pentru tine, Jack, îmi spuse. Sper că sunt veştile pe care le aşteptai. Trebuie să plec acum Ne vedem la masa de prânz.

Am luat plicul cel gros.

— Mulţumesc tată... şi să ai o zi bună !

Asta a fost tot ce am reuşit să găsesc în căpăţâna mea să spun.

— O să fie o zi ca oricare alta.

Am stat nemişcat până am auzit uşa de la intrare închizându-se după care am desfăcut plicul. Conţinea un bilet de avion clasa întâi până la Paradise City, cinci sute de dolari cash şi un bilet pe care scria:

"Te aştept la avion, Bernie"

M-am uitat la bani, am verificat biletul de avion. Cincisprezece mii de dolari pe an! Deşi capul mă durea înfiorător şi mă simţeam stors ca o lămâie am scos un chiot puternic şi am făcut o tumbă în pat!

*
* *

În timp ce treceam de bariera de securitate instalată pe drumul de la avion la holul opulent al aeroportului din Paradise City l-am zărit înainte ca el să mă zărească. Silueta înaltă şi subţire era de neconfundat: şi totuşi se produseseră schimbări.

După aceea m-a zărit şi el şi faţa suptă, care se asorta de minune cu silueta, fu luminată de un zâmbet. Nu mai era zâmbetul acela larg, prietenesc, pe care îl rezerva special pentru mine în Vietnam. Era un zâmbet cinic al unui om plin de deziluzii, dar oricum un zâmbet.

— Salut! Jack.

Ne-am strâns mâinile. Mâna lui era fierbinte şi transpirată: atât de transpirată încât mi-am şters pe furiş mâna pe pantaloni.

— Bună ziua, domnule colonel. A trecut atâta timp...

— Da, aşa este.

M-a privit cercetător.

— Te-am rugat să o laşi baltă cu "domnule colonel", Jack. Spune-mi Bernie. Arăţi bine.

— Şi tu arăţi bine, Bernie.

Ochii lui cenuşii nu mă slăbeau.

— Asta înseamnă veşti bune. Hai să ieşim de aici!

Am traversat holul aeroportului care se aglomerase şi am ieşit în soarele de afară. În timp ce mergeam îl cercetam şi eu cu coada ochiului. Purta o cămaşă de un albastru închis, pantaloni albi de stofă şi sandale ce arătau a fi foarte scumpe. Prin comparaţie eu arătam jalnic în costumul meu uzat şi demodat şi în pantofii care aveau nevoie de flecuri noi.

Parcat la umbră aştepta un Jag E-type de culoare albă. Se lăsă să alunece la volan în timp ce eu mă urcam lângă el aruncându-mi geanta de voiaj în spate.

— Frumoasă maşină!

— Mda, merge.

Îmi aruncă o privire rapidă:

— Nu este a mea, este a şefului.

Am ieşit pe autostradă. Era ora zece dimineaţa şi nu era cine ştie ce trafic.

— Şi cu ce ţi-ai omorît timpul de când ai ieşit din armată? mă întrebă el în timp ce depăşeam un camion uriaş încărcat ochi cu lăzi cu portocale.

— Cu nimic special. Am încercat să mă obişnuiesc cu sentimentul că nu mai sunt în armată. M-am întors acasă unde locuiesc cu bătrânul meu tată. Şi bineînţeles am cheltuit banii pe care mi i-a dat armata. Sunt cam pe terminate. M-aţi prins în momentul oportun. Săptămâna următoare aveam de gând să mă duc la Lockheed să văd dacă nu au un locşor şi pentru mine

— Doar nu ai de gând să-mi spui că îţi doreşti aşa ceva?

— Nu, dar trebuie şi eu să mănânc.

Olson mă aprobă dând din cap.

— Ai dreptate..., oare nu toţi trebuie să mâncăm?

— Iartă-mă, Bernie, dar tu arăţi de parcă ai fi mâncat... şi nu mâncare ieftină.

— Mda.

A scos Jag-ul de pe autostradă şi a luat-o pe un drum neasfaltat, acoperit cu pietriş, care ducea către mare. După vreo sută de metri de mers pe drumul acesta lateral am văzut un cafe-bar din lemn prevăzut cu o verandă care privea către plaja imensă şi, mai departe, către mare. A tras maşina în parcarea localului şi a oprit motorul.

— Aici putem să discutăm în liniște, Jack, mi-a spus coborând din mașină.

L-am urmat pe treptele din lemn care scârțâiau groaznic și ne-am așezat la o masă pe verandă. Eram singurii clienți. O tânără, toată zâmbet, a venit imediat să ne ia comanda.

— Ce vrei să servești ? mă întrebă Olson.

— O coca-cola, am răspuns deși gândul meu era la un whisky țeapăn.

— Două coca-cola.

Fata o luă spre bar.

— Te-ai lăsat de băutură, Jack? mă întrebă Olson nedumerit. Mi-aduc aminte că bețiile tale erau de o oarecare notorietate în Vietnam.

— Ah nu, dar încep după șase seara.

— O ideee deșteaptă. Eu unul nu mă mai ating de alcool.

A scos un pachet de țigări și ne-am aprins țigări. Fata ne aduse comanda, luă banii și plecă.

— Jack, nu am foarte mult timp așa încât lasă-mă să te pun în temă. Am o slujbă pentru tine, bineînțeles, dacă o vrei.

— Ați spus cincisprezece bătrâne... și încă încerc să-mi revin din șoc, i-am spus zâmbind cu gura până la urechi. L-aș fi crezut nebun pe oricare altul care mi-ar fi făcut o astfel de propunere dar venind din partea dumneavoastră, domnule colonel, mă simt gata de fapte mari.

Sorbi îndelung din băutură și întoarse capul pentru a privi plaja și marea.

— Lucrez pentru Lane Essex, spuse și făcu o pauză.

L-am privit uluit. Nu știu dacă existau tipi care să nu fi auzit de Lane Essex. Unul din acei tipi pitorești, cum ar fi Hefner, patronul revistei Playboy, numai că mult mai bogat decît acesta. Essex avea cluburi de noapte, era proprietarul câte unui sau mai multor hoteluri în toate orașele mari de pe glob, avea cazinouri, construia blocuri pentru birouri și locuințe și avea o felie groasă din tortul industriei de automobile din Detroit; una peste alta făcea ca la vreo două miliarde de dolari.

— E o chestie! am spus. Lane Essex. Vrei să spui că-mi oferi un post în slujba lui?

— Cam aşa ceva, Jack, dacă te interesează.

— Dacă mă interesează? Dar e formidabil. Lane Essex!

— Sună frumos, nu? Dar ţi-am spus..., este o treabă dură. Uite, Jack, cum stă treaba: să lucrezi pentru Esex este ca şi cum ai ţine de capătul unui joagăr. La celălalt capăt este cineva care nu oboseşte, care nu ezită, care nu iartă. Tot timpul mişcare, acţiune.

Se uită lung la mine:

— Am treizeci şi cinci de ani şi am încărunţit deja. De ce? Simplu: pentru că lucrez pentru Lane Essex.

L-am privit atent, drept în faţă. şi am încercat să mi-l reamintesc aşa cum arăta acum treisprezece luni. Vocea autoritară dispăruse. Ochii aveau o privire îngrijorată, neliniştită, se mişcau tot timpul. Mâinile nu aveau astâmpăr: se juca tot timpul cu paharul, răsucea pachetul de ţigări, îşi aranja permanent părul încărunţit. Nu, în mod cert nu mai era colonelul Bernie Olson pe care îl cunoscusem în Vietnam.

— E chiar aşa de dur?

— Essex are o vorbă, spuse Olson încet. El zice că nimic pe lumea asta nu este imposibil. Acum câteva luni a convocat toţi amărâţii care trudesc pentru el într-o sală de spectacole blestemată. A vorbit foarte puţin. Esenţa a fost că dacă doreai să rămâi cu el trebuia să accepţi că imposibilul este posibil. Are cam opt sute de oameni, bărbaţi şi femei, care muncesc direct cu el, de la directori executivi, avocaţi, contabili şi pînă la amărâţi ca mine care totuşi au de a face direct cu el. Ne-a spus sec că dacă nu putem accepta cererea lui de a face imposibilul, posibil, n-avem decât să trecem pe la Jackson, directoul personalului, şi apoi pe la casierie să ne luăm lichidarea. Nici una din cele opt sute de paiaţe, inclusiv eu, nu a simţit nevoia să-l vadă pe Jackson. Aşa încît acum avem legată de gât această piatră de moară pe care scrie că nimic nu este imposibil.

N-a mai folosit bricheta, şi-a aprins o nouă ţigară de la chiştocul celei vechi.

— Şi acum ajung la tine, Jack. Essex şi-a comandat un avion nou; o şmecherie cu patru motoare, iar eu voi fi comandantul ei.

Este o şmecherie cu totul aparte, cu o sală de conferinţe mare, cu zece cabine cu paturi, cu toate nimicurile: bar, restaurant şi aşa mai departe, plus apartamentul lui Essex care nu putea avea decât pat circular. Şmecheria va fi gata la fabrică peste trei luni. Este o mică problemă: noua jucărie nu poate opera pe pista de pe care decolez şi aterizez eu acum cu vechiul avion care nu-i mai place. Este prea scurtă aşa încât am primit sarcina să lungesc pista. În timp ce mă ocup de treaba asta trebuie, de asemnea, să-l car peste tot în lume unde are blestematele lui de afaceri. Pur şi simplu nu pot face ambele lucruri în acelaşi timp dar, nimic nu este imposibil, nu-i aşa?

Sorbi din pahar şi cred că dacă ar fi ştiut că bea otravă nu ar fi avut o expresie mai nefericită:

— Aşa că m-am gândit la tine, Jack. Joc cu cărţile pe faţă: eu primesc patruzeci şi cinci de mii de dolari pe an. Vreau ca tu să preiei sarcina de a prelungi pista aeroportului şi să fii permanent sigur că treaba se va termina în trei luni de zile începând de astăzi. Eu trebuie să mă duc la uzină să iau zmeul şi să-l aduc aici pe întâi noiembrie. Îţi cedez cincisprezece mii de dolari din salariul meu. Am încercat să vorbesc cu Essex dar nici măcar nu a vrut să mă asculte. "E treaba ta, Olson" mi-a spus. "Nu mă interesează cum o faci, dar fă-o!" Mi-am dat seama că mai bine mă împuşcam decît să-i cer ajutor suplimentar. Nu ţine la el cu pălăvrăgeala. Jack, în privinţa costurilor nu trebuie să-ţi faci nici un fel de griji. Eu am început operaţia dar am nevoie de tine ca să fiu sigur că nu se împotmoleşte.

— Şi cu cât trebuie lungită pista?

— Şapte sute de metri.

— Solul cum este?

— Ca dracu'! Pădure, denivelari şi multă stîncărie.

— Aş vrea să mă uit şi eu mai îndeaproape.

— Mă aşteptam să spui asta.

Ne-am privit în tăcere o vreme. Nu era slujba plină de motivaţii la care mă aşteptasem. Instinctul îmi spunea că era ceva la mijloc care nu fusese încă spus.

— Şi după trei luni, dacă termin prelungirea pistei, cu mine ce se întâmplă?

— Bună întrebare!

Se jucă cu paharul în timp ce privea undeva departe în zare, pe deasupra apei.

— Am să am o discuţie serioasă cu Essex. Oricum o să fie mulţumit. Am să încerc să-l conving să te numească directorul aeroportului şi atunci o să poţi să basculezi cel puţin treizeci de mii de dolari.

Am terminat încet băutura pentru a avea timp să mă gândesc.

— Şi dacă, să presupunem, Essex nu este muilţumit..., atunci cum stau?

— Vrei să spui dacă nu termini treaba asta nenorocită în trei luni?

Olson îşi aprinse o nouă ţigară şi am observat că mâinile îi tremură.

— Atunci cred că tu şi cu mine suntem terminaţi. I-am spus că se poate face. Dacă nu o faci atunci zburăm amândoi din slujba lui Essex.

Făcu o nouă pauză şi mi s-a părut că îi vine din ce în ce mai greu să vorbească.

— Am avut mare noroc să prind slujba asta, Jack. În zilele noastre piloţii de elită costă un dolar snopul. Essex nu are decît să bată din palme ca să se facă coadă la uşa lui.

— Mi-ai spus de cincisprezece mii de dolari pe an. Ceea ce înseamnă că pentru treaba asta o să-mi dai 3750 de dolari şi după trei luni depinde de cât de mulţumit este Essex pentru a primi sau nu slujba permanentă, corect?

Olson privi la vârful incandescent al ţigării.

— Da, aşa este.

Privi la mine şi apoi la mare:

— La urma urmelor, Jack, la ora actuală nu ai nimic altceva de făcut, aşa că ce ai de pierdut?

I-am dat dreptate. Am rămas tăcuţi pentru cîteva clipe după care reluă:

— Hai să mergem la aeroport! Vezi şantierul, îţi faci o impresie şi îmi spui ce gândeşti. Trebuie să-l car pe Essex la New York şi decolez peste trei ore aşa că nu am prea mult timp la dispoziţie.

— Aş avea nevoie de nişte bani plătiţi în contul meu bancar înainte de a începe treaba, Bernie. Sunt cam strâmtorat.

— Nici o problemă. Mă ocup de treabă.

Se ridică în picioare:

— Hai să aruncăm o privire!

«Este ceva care nu se potriveşte în toată povestea asta », mi-am spus în timp ce ne îndreptam spre autostradă. Dar trebuia să accept evidenţa: ce aveam de pierdut? 3750 dolari pentru trei luni nu era de loc rău. Dacă nu-mi ieşea figura cu postul permanent puteam foarte bine ca după trei luni să mă duc la băieţii de la Lockheed.

Şi totuşi în sinea mea eram neliniştit. Omul de lângă mine nu mai era marele colonel Olson pe care îl cunoscusem. Omul în care avusesem încredere oarbă. Omul pentru care mi-aş fi dat şi viaţa. Nu, era o schimbare ciudată, care mă deranja. Nu puteam să spun exact ce era dar omul de lângă mine îmi trezea neliniştea, şi asta nu era bine.

Aeroportul lui Lane Essex era cam la cincisprezece kilometri de centrul oraşului. Era înconjurat cu un gard înalt de plasă de sârmă iar deasupra porţilor era un panou pe care scria:

ESSEX ENTERPRISES

Cei doi paznici, îmbrăcaţi in uniforme verde închis şi purtând pistoale la şold, au ridicat bariera şi l-au salutat pe Olson când am trecut pe lîngă ei.

Clădirile obişnuite care pot fi întâlnite la orice aeroport arătau strălucitoare, noi şi moderne. Am putut să văd oameni care se mişcau în turnul de control. Şi ei purtau aceleaşi uniforme verde închis.

Olson a intrat pe pistă şi a călcat Jaguar-ul pe coadă. Maşina a ţâşnit lipindu-mă de spătarul scaunului. După ce am parcurs cam un kilometru pe pistă am zărit un nor de praf şi Olson a încetinit.

— Am ajuns, spuse, oprind acolo unde se termina pista. Uite, Jack, care este treaba. Lasă-mă să-ţi dau mai multe detalii. Aşa cum ţi-am spus, am organizat totul. Sarcina ta este să te asiguri că roata continuă să se învârtească. Mi-e teamă să nu avem probleme cu forţa de muncă. Am adunat aici o bandă de vreo 600 de nenorociţi: cea mai mare parte coloraţi. Dorm în corturi şi se presupune că ar

trebui să muncească de la ora şapte dimineaţa la ora şase seara, cu o pauză de două ore pentru masa de prânz. Aici este al dracului de cald la prânz. Şeful de şantier este Tim O'Brien. Tu ai să-i fii şef. I-am spus că vii. Tipul este ok dar eu nu am prea multă încredere în irlandezi. Sarcina ta este să-l supraveghezi pe Tim în timp ce el supraveghează banda de puturoşi. Nu te amesteca cu muncitorii. Nu vreau probleme. Ei îl plac pe O'Brien. Înţelegi ?

L-am privit lung:

— Şi eu ce dracu' fac?

— Aşa cum ţi-am spus, îl supraveghezi pe O'Brien. Circuli pe şantier. Dacă vezi pe cineva care doarme pe el îl atenţionezi pe O'Brien. Faci totul ca nimeni să nu o lase mai moale înainte de şase seara.

A coborât din maşină şi a luat-o cu paşi mari spre norul de praf. L-am urmat nedumerit. După ce am trecut de norul de praf am văzut şantierul şi am fost şocat. Erau cam douăzeci de buldozere care netezeau solul. O armată formată din oameni transpiraţi şi înarmaţi care cu lopeţi, care cu târnăcoape, care cu topoare se agita aparent haotic. Mai era o maşină mare de turnat asfalt şi în apropierea ei mirosul caracteristic de gudron era foarte puternic.

Din mulţimea de muncitori a apărut un om scund, gras, purtând nişte pantaloni kaki uzaţi şi o cămaşă leoarcă de transpiraţie.

— Bună ziua, domnule colonel !

— Cum merge treaba, Tim? întrebă Olson.

Omul zâmbi încântat:

— Ca pe roate. Băieţii au tăiat în dimineaţa aceasta treizeci de copaci. Acum îi mărunţim ca să-i putem căra.

Olson se întoarse spre mine:

— Jack... ţi-l prezint pe Tim O'Brien. Voi doi o să lucraţi împreună. Tim ...el este Jack Crane.

L-am privit pe O'Brien în timp ce colonelul făcea prezentările. Era foarte solid clădit, o grămadă de oase mari pe care erau puse cantităţi mari de muşchi, dar şi de grăsime, la vreo patruzeci şi cinci de ani, cu un început de chelie, cu o faţă mare şi deschisă, cu ochi albaşti mari şi o gură fermă. Era un om pe care nu puteai să nu-l simpatizezi: un tip muncitor, de încredere, aşa încât i-am întins

mâna dreaptă şi după felul în care mi-a strâns-o, scurt şi puternic, mi-am dat seama că nu mă înşelasem în aprecieri.

— Tim, arată-i totul lui Crane. Eu trebuie să o şterg.

Am auzit o explozie foarte puternică, mult prea aproape, şi am sărit în sus speriat.

O'Brien rânji cu gura până la urechi:

— Folosim explozibili. Este al dracului de multă rocă dură în calea noastră.

Olson mă bătu pe umăr :

— Jack, intru în criză de timp. Ne vedem peste trei zile. Tim o să aibă grijă de tine între timp.

Se întoarse şi o luă repede spre locul unde lăsase Jaguar-ul.

O'Brien îşi privi şi el ceasul.

— Acordaţi-mi zece minute, domnule Crane, şi mergem împreună la aeroport. Vreau numai să mă asigur că a sosit mâncarea pentru băieţi.

Şi mă lăsă acolo ca pe o paiaţă tâmpită.

Am privit în jur. Şantierul mergea ca un mecanism bine pus la punct. Maşina care aşternea asfaltul, ultima în linia frontului, aşternuse deja stratul final pe vreo trei sute de metri de pistă nouă care era de un negru mai strălucitor decât pista veche. Se auzi o nouă explozie puternică şi nici nu se împrăştiase bine praful provocat şi vreo zece buldozere se şi repeziră să muşte din rocă cu un zgomot infernal de motoare şi şenile.

« Ce dracu' pot eu să fac aici? » m-am întrebat. Nu se putea visa o organizare mai bună. În ritmul în care se mişcau oamenii prelungirea pistei se putea face fără grijă în două luni, ca să nu mai vorbim de cele trei alocate.

Am rămas să aştept sub soarele fierbinte până când cineva a scos un fluierat puternic. Motoarele se opriră unul cîte unul şi treptat se instaură liniştea. Oamenii îşi lăsară uneltele acolo unde îi prinsese sunetul fluierului şi se produse o mişcare generală către trei camioane mari din care negri începură să împartă caserole cu mîncare şi sticle cu apă.

O'Brien apăru într-un Jeep decapotabil.

— Haideți sus, domnule Crane, îmi spuse. Vă conduc la apartamentul dumneavoastră. Cred că nu v-ar strica un duș. Cred, de fapt, că nici mie.

Îmi zâmbi :

— Și după aceea, ce ziceți să luăm masa împreună la mine acasă? Este ușa vecină cu a dumneavoastră.

— Excelentă propunere!

M-am urcat în mașină lângă el :

— Uite ce este, Tim, ce-ar fi să-mi spui Jack ?

Mă privi lung după care aprobă dând din cap.

— De ce nu?

Conduse foarte repede pe pistă, probabil că aceasta sugera viteză, după care vină dreapta pe lângă turnul de control și o luă pe o alee mărginită de un șir lung de căsuțe din elemente prefabricate. Opri în dreptul celei ce purta numărul cinci și sări din mașină.

— Aceasta este a ta. Simte-te ca acasă. Ce-ar fi să vii la mine, la numărul șase, cam într-o jumătate de oră ? Ok ?

— Perfect.

Cărându-mi sacul de voiaj am deschis ușa căsuței și am intrat într-o binecuvântată atmosferă răcită de o instalație de aer condiționat ce bâzâia sub una din ferestre. Am închis ușa și am aruncat o privire circulară.

În sufragerie absolut totul era de mare lux. Erau patru fotolii uriașe, un frigider pentru băuturi încastrat în perete, un televizor color, o bibliotecă îndesată cu cărți, un covor asortat la culoarea pereților și atât de gros de parcă pășeam pe iarbă, o combină stereo în unul din colțuri. Lângă sufragerie se afla un dormitor mic cu un pat dublu, dulapuri în perete, noptieră cu veioză și, în peretele îndepărtat, o ușă care ducea la baia dotată cu tot echipamentul la care puteai visa.

M-am dezbrăcat, am făcut un duș, m-am bărbierit după care mi-am pus o cămașă cu mânecă scurtă și o pereche de pantaloni de stofă și m-am întors în sufragerie. Mă frigea să beau ceva dar m-am hotărât să mă abțin. M-am uitat la ceas și am văzut că mai aveam cinci minute de așteptat. La ora douăsprezece și jumătate fix am ieșit în dogoarea de afară și am bătut la ușa care purta cifra șase.

Mi-a deschis O'Brien, care arăta mult mai puțin transpirat dar era în aceleași haine, și-mi făcu semn să intru. Era copia identică a apartamentului din care tocmai ieșisem. Se simțea un miros de ceapă pusă la prăjit și instantaneu a început să-mi plouă în gură.

— Masa este aproape gata. Ce vrei să bei ?

— Nimic, mulțumesc.

M-am așezat în unul din fotoliile somptuaose.

Curând după aceea apăru o fată imbrăcată într-o bluză verde închis și pantaloni foarte mulați de aceeași culoare. Avea în mâini o tavă mare. Cu mișcări iuți puse masa pentru două persoane după care plecă.

— Hai să mâncăm ! spuse O'Brien și se așeză la masă.

În farfurii se aflau câte o friptură mare de porc, fasole verde și cartofi pai.

— Mâncați bine aici, am spus, atacând friptura.

— Totul aici este clasa întâi. Suntem angajații lui Essex.

Am mâncat o vreme în tăcere după care O'Brein spuse :

— Înțeleg că tu și Olson ați fost împreună în Vietnam.

— A fost șeful meu. Eu am avut grijă de avionul său.

— Și ți-a plăcut în Vietnam ?

— Pentru mine a fost okay, dar trebuie să recunosc că în mine nu s-a tras.

Am dus din nou furculița la gură cu o porție zdravănă de carne și am mestecat.

— Da, este o diferență.

— Poți să fii sigur de asta.

Am continuat să mâncăm în liniște.

— Și ai căpătat o experiență vastă în construirea de piste ?

M-am oprit din mâncat și l-am privit direct în ochi. Și el mă privea direct. Ne-am privit o vreme în tăcere și, deși întrebarea era rea, am recunoscut din nou că îmi place acest om gras, clădit greoi, cu privirea directă a ochilor săi albaștri, ale cărui fălci continuau să mestece.

— Sunt mecanic de avioane. Știu măruntaiele la multe tipuri de avioane dar habar nu am cum să construiesc o pistă.

Dădu în tăcere din cap după care îşi puse un strat gros de muştar pe felia de friptură pe care tocmai o tăiase.

— Mda. Ei bine, Jack, îţi mulţumesc pentru sinceritate. Haide să-ţi spun şi varianta mea. Olson mi-a spus că vrea să fiu supravegheat. Îi era frică că prelungirea pistei nu se va termina în trei luni. Mi-a spus că va aduce un expert care să mă controleze. Am fost de acord cu el pentru că primesc bani buni în postul pe care îl ocup. E speriat de moarte de Essex. Cînd un om este speriat de un alt om pentru că îi este frică să nu-şi piardă slujba, ei bine, atunci îmi este milă de el şi sunt dispus să cooperez.

Am ezitat puţin după care am spus :

— Mi-l aduc aminte aşa cum arăta acum treisprezece luni. Astăzi l-am văzut pentru prima oară de atunci. S-a schimbat al dracului de mult.

— Chiar aşa ? Eu îl cunosc numai de puţină vreme dar ştiu să recunosc un om speriat atunci cînd văd unul.

O'Brien termină de mâncat şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Ei bine, Jack, ce sugerezi să faci ? Pot să te asigur că prelungirea pistei va fi gata în următoarele şase săptămâni. Am o echipă de muncitori foarte bună, i-am verificat şi ştiu că pot să mă bazez pe ei.

— Olson a pomenit ceva despre probleme cu forţa de muncă.

— În nici un caz. Fiecare este foarte bine plătit şi eu ştiu cum să-i ţin în frîu.

Am dat din umeri.

— Atunci al dracului să fiu dacă ştiu ce o să fac. Imediat cum am văzut organizarea de şantier mi-am dat seama că nu am ce căuta pe şantier. Ştii, Tim, este ceva putred în toată treaba asta. Olson mă plăteşte cu bani buni, şi, atenţie, din propriul lui salariu, aparent pentru a nu face nimic.

O'Brien mustăci.

— Ei bine, dacă eşti plătit, şi dacă asta te face fericit, n-ai decît să mă supraveghezi, nu-i aşa ?

— Pot să vin cu tine şi să arunc o privire pe şantier ?

Mă simţeam ca un rahat.

— Bineînţeles.

Îşi privi ceasul după care adaugă

— Oricum este timpul să-mi mişc oasele înapoi la lucru.

Ne-am urcat în maşină şi a condus înapoi la şantier. Cînd am ajuns sări din maşină şi spuse :

— Păstrează maşina, Jack. Nu am nevoie de ea în această după după amiază. Plimbă-te pe şantier. Sunt deschis la orice sugestie.

Simţindu-mă din ce în ce mai prost am condus încet trecând pe lângă oamenii care reîncepuseră deja lucrul, am depăşit zona nivelată şi am intrat în pădure. Pentru că pomii erau prea deşi a trebuit să abandonez maşina şi am mers în continuare pe jos.

Vreo cincizeci de negri, dotaţi cu maşini electrice de tăiat pomi, se agitau. M-au privit indiferenţi până când unul dintre ei, un negru uriaş şi cu trăsături frumoase strigă la mine :

— Nu-i bine să te vânturi pe aici, frate. Cad pomii ca stropii de ploaie.

Am plecat şi când am ieşit din pădure, în căldura cumplită, am luat-o spre locul unde dinamitau stâncile. Mi s-a spus din nou să nu mă fâţâi prin apropiere. Aşa cum spusese O'Brien, munca avansa, şi încă într-un ritm rapid. Avea destule maşini, destui oameni şi destul explozibil pentru a termina pista în şase săptămâni.

Am luat-o pe o cărare alunecoasă care mergea perpendicular pe axa pistei pînă am ajuns la un mic izvor şi m-am aşezat pe o stâncă, după care mi-am aprins o ţigară şi am căzut pe gânduri.

Mi-era clar un lucru: nu aveam ce face pe şantier atâta timp cât O'Brien se ocupa de treabă. Atunci de ce trimisese Olson după mine ? De ce îşi uşura buzunarele de 3750 dolari numai ca să mă plimb pe şantier, din moment ce era sigur că O'Brien va respecta graficul ? Ce se afla în spatele acestei afaceri ? Acum zbura spre New York. Îmi spusese că se va întoarce peste trei zile. Ce aveam de făcut în timpul ăsta ? Primul impuls a fost să mă întoc acasă lăsându-i o scrisoare în care să-i explic că nu văd cum îl puteam ajuta dar am renunţat curând la această ideie. Nu doream să mă întorc în micuţa căsuţă a tatălui meu, înapoi în micuţul orăşel de zece cenţi. Am hotărît să aştept până ce Olson se întorcea şi după aceea să am o discuţie lămuritoare cu el. M-am hotărât ca până la

întoarcerea sa să întocmesc un raport asupra mersului lucrărilor pentru a-i arăta că încerc să-i cîştig cinstit banii.

M-am întors pe şantier şi l-am găsit pe O'Brien lucrând la un buldozer cu motorul stricat. Când mă văzu se opri din lucru, coborî de pe şenila uriaşă şi se îndreptă spre mine.

— Uite, Tim! am spus.

Trebuia să strig ca să mă fac auzit în zgomotul făcut de celelalte maşini.

— Cred că totul este perfect. Pista va fi gata în şase săptămâni. În ritmul în care mergeţi s-ar putea să terminaţi chiar în cinci săptămîni.

Confirmă dând din cap.

— Dar trebuie să fac ceva pentru a-mi merita banii. Am nevoie de ei. Pot să mă uit în evidenţele tale pentru a încropi un fel de raport pentru Olson? Te-ar deranja ?

— De loc. Nu-i nici o problemă. Du-te la mine acasă. Deschide sertarul de sus din partea stângă de la biroul meu. O să găseşti acolo tot ce-ţi trebuie. Nu te supăra că nu merg cu tine dar trebuie să repar blestematul ăsta de motor.

— Apreciez forte mult gestul tău.

Am făcut o pauză după care am continuat :

— Am să-mi pierd probabil postul din cauza acestui raport dar, ce să-i faci?, ăsta este norocul meu. Am să scriu în raport că nu pot face nimic în plus faţă de ce faci tu acum.

Mă privi lung, zâmbi şi-mi dădu un cot uşor în coaste.

— Aşa este. Fac piste pentru avioane de peste douăzeci de ani. Ne vedem diseară.

Şi se întoarse la motorul defect.

M-am urcat în Jeep şi am condus înapoi la căsuţe. Zăpuşeala devenise insuportabilă aşa încât am oftat de plăcere cînd am intrat în răcoarea produsă de aerul condiţionat.

M-am oprit în pragul uşii uluit. Într-unul din fotolii stătea tolănită o blondă. Era îmbrăcată în nişte pantaloni roşii, foarte strâmţi şi o bluză albă descheiată pînă la buric şi care de-abia îi reţinea sânii grei. Părul blond îi cădea în cascade pe umeri. Avea în jur de douăzeci şi cinci de ani şi o faţă îngustă, cu pometii foarte evidenţi

şi ochi mari, verzi. Era cea mai sexy gagică din câte văzusem în viaţa mea, şi văzusem ceva.

Mă privi o clipă rece, după care îmi zâmbi. Avea dinţii albi ca pielita portocalelor iar buzele erau cărnoase şi senzuale.

— Salut, îmi spuse. Îl cauţi pe Tim ?

Am intrat în casă şi am închis uşa.

— Este pe şantier.

— Oh !

Făcu o mutriţă dezamăgită, după care se întinse voluptos.

— Speram să-l mai prind acasă. Doamne, cum poate munci omul ăsta!

— Cred că ai dreptate cînd spui asta.

Okay, mă zăpăcise. Nu semăna de loc cu fetele din orăşelul meu cel mic

— Şi tu cine eşti ? mă întrebă zâmbind.

— Jack Crane. Sunt noul şef al şantierului. Şi tu ?

— Pam Osborn. Stewardesa şefă a lui Essex.

Ne-am privit o vreme în tăcere.

— Ei bine, mă bucur de cunoştinţă, am spus îndreptându-mă către birou. Pot face ceva pentru dumneavoastră, domnişoară Osborn ?

— Cine ştie ?... S-ar putea... Este o viaţă atît de izolată pe aeroportul ăsta.

Se întinse voluptos în fotoliu. Unul din sânii grei aproape că scăpă din bluză însă îl recuperă la timp.

— Venisem să stau la o bârfă cu Tim.

Asta n-am mai crezut-o. Eram sigur că ea ştia că la ora asta O'Brien trebuia să fie pe şantier.

M-am simţtit din nou în alertă. Eram sigur că mă aşteptase pe mine. De ce?

— Ghinion, am spus pe un ton neutru în timp ce deschideam sertarul pe care mi-l indicase Tim.

Am găsit un dosar gros, îmbrăcat în piele neagră. L-am scos pe birou şi l-am deschis la întâmplare.

— Şi eu am multă treabă.

Râse sfidător.

— Eşti ocupat să freci pisoiul?

— Ei bine...

Ne-am privit lung.

— Ei bine... ce ?

Am ezitat dar mi-am dat seama că ea conducea ostilitățile.

— Eu stau alături, am spus.

— Așa că mergem alături?

Am ezitat din nou dar femeile de genul ei au darul de a-mi ucide voința. Am închis dosarul și l-am pus înapoi în birou.

— De ce nu ?

Se sculă leneș din fotoliu în timp ce eu ocoleam biroul.

— De când te-am văzut...

— Da știu, și eu tot de când te-am văzut...

Am apucat-o strâns în brațe în timp ce ea se lăsa cu tot corpul pe mine. Ne-am strivit buzele și i-am simțit limba în gură.

Toată prudența, toate grijile mi-au zburat complet din minte. Am tărât-o practic afară din sufrageria lui O'Brien și am dus-o aproape pe sus la mine.

*

* *

— Ești un mascul pe cinste, spuse ea leneș.

Partida de iubire, dacă se poate spune așa, se terminase și ea stătea lungită lângă mine în patul cel larg, o pisică mare, frumoasă și mulțumită.

Fusese cea mai bună parteneră de pat de la micuța vietnameză, cu mult timp în urmă, la Saigon, pe care mi-o aminteam puțin mai violentă, puțin mai intensă,... dar nu cu mult.

M-am întins după pachetul de țigări și după brichetă și mi-am aprins o țigară. Mintea mea devenea din nou bănuitoare.

— S-a întîmplat cam pe neașteptate, am spus fără să mă uit la ea.

Rîse sfidător.

— Cam așa ceva. Am auzit că a apărut o figură nouă la aeroport. Am sperat că o să-ți dorești puțină mișcare. Am presupus că o să vii la căsuța ta sau a lui Tim. Eu sunt o fată care are nevoie de

mult exercițiu și, omule, pe aeroportul ăsta nenorocit sunt numai prăpădiți, nenorociți și pârliți care se sperie și de umbra lor. Mai degrabă și-ar tăia beregata decît să aibe grijă de o tipă în suferință, ca mine. Atât sunt de îngroziți că și-ar putea pierde slujbele lor nenorocite !

— Deci toată vorbăraia aia că-l aștepți pe Tim ca să stai la palavre cu el a fost gargară?

— Tu ce crezi? Poți să-ți închipui că o fată ca mine o să cadă pe spate din cauza unui grăsan transpirat ca Tim? Nu am nimic împotriva lui. Este un băiat de treabă dar nu este genul meu.

Își ridică brațele deasupra capului și oftă de plăcere

— Am sperat să găsesc sânge nou... Și am găsit.

M-am întors pe jumătate spre ea. Era splendidă, era strălucitoare dar era în același timp un monument de viciu. Și totuși mă fascina.

— Și faci exercițiu și cu Olson ?

— Cu Bernie ?

Clătină negativ din cap și fața i se întunecă puțin.

— Nu știi ce a pățit ? A încasat un glonte exact acolo unde-i greu voinicului. Sărmanul Bernie! Nu mai este soldat operativ.

Asta m-a șocat. Știam, bineînțeles, că Olson fusese rănit în pântec în cursul ultimei sale misiuni dar nu mă gîndisem că fusese lovit chiar acolo. Oare acesta să fi fost necazul lui Olson în afară de frica lui de a nu-și pierde slujba?

— N-am știut.

— Este un om minunat. Mi-a vorbiat despre tine. El crede că și tu esti minunat. Este un mare admirator al tău.

— Chiar așa ?

— Are nevoie de tine, Jack. Este un om singur. Nu s-a amestecat cu ceilalți nenorociți de pe aeroport și de aceea nu face față la sarcina primită. Mă întreba tot timpul dacă eu cred că vei accepta slujba. Îi era frică să nu refuzi.

Okay, suna minunat, mai aveam puțin și începeam să plâng! Era totuși un drăcușor care îmi șoptea că scena fusese repetată.

— Nu l-aș fi lăsat baltă pe Bernie indiferent de slujba pe care mi-ar fi propus-o.

Îşi ridică un picior în aer şi-l privi admirativ.

— Ei bine, eşti aici... asta spune totul, nu-i aşa ?

Îşi coborî piciorul şi-mi zâmbi:

— Dar cât o să stau ? Nu este nici o slujbă pentru mine aici păpuşico. Tim are grijă de prelungirea pistei.

— Bernie mi-a spus că vrea ca tu să-l supraveghezi.

— Ştiu. Numai că Tim nu are nevoie să fie supravegheat.

Mi-am stins ţigara în scrumiera de cristal.

— Şi ce altceva ţi-a mai spus ?

Îmi aruncă privirea aceea pierdută la care apelează toate femeile atunci cînd nu vor să răspundă.

— Numai că te vrea aici, nimic altceva.

— S-ar zice că îţi face confidenţe.

— Aşa s-ar părea. Există şi perioade când nu zboară. Essex nu-şi peterece totuşi toată viaţa în avion. Şi atunci eu şi cu Bernie petrecem mult timp împreună. Şi pentru că nu are alţi prieteni...

— Doar nu încerci să-mi spui că mă plăteşte din banii lui numai pentru a-i ţine companie?

— Ba cam aşa ceva, Jack. Sper că o să-i îndeplineşti această dorinţă.

— Mai bine am să stau de vorbă cu el.

— Îhî, este o ideie bună.

— Mi se pare că este speriat că o să-şi piardă slujba.

— Toată lumea de aici este speriată. O scoţi foarte greu la capăt cu Essex şi acelaşi lucru este adevărat şi pentru nevastă-sa.

— Există o doamnă Essex ?

Pam strâmbă din nas.

— Ai mare noroc că pe tine te angajează Bernie... Da, există o doamnă Essex..., draga de Victoria. Îţi doresc din toată inima să nu intri în colimatorul ei. Dacă ai cumva vreo imagine despre ce înseamnă cea mai a dracului căţea din lume, ei bine nu ştii nimic. Toată lumea este terorizată de ea.

— Chiar aşa ?

— Da. O singură mişcare greşită şi doamna Essex te zboară. Bărbată-său îi ciuguleşte din palmă. Sunt de acord că Essex este un dur, plin de el dar, ca să fim corecţi, are şi de ce. Dar Victoria! O

nulitate care a avut noroc în viață: o față frumoasă şi un corp frumos. O cățea isterică care nu se gândeşte decât cum să le facă zile fripte tutoror celor care depind de Essex pentru a-şi cîştiga pâinea.

— Sună frumos.

— Da, foarte frumos.

Pam râse cu poftă.

— Stai departe de ea! Ce faci diseară? Nu vrei să mă inviți la un restaurant pentru cină ? Am un Mini Austin. Ştiu un restaurant în City unde se serveşte numai peşte. Nu te-ar interesa ?

— Ba da. Acum mută-ți trupul ăsta frumos din cameră. Am treabă.

— Nu din prima zi, Jack. Aduce întotdeauna ghinion.

Şi se prăvăli peste mine luându-mă în brațe.

CAPITOLUL 2

Restaurantul l'Espadon fusese construit pe un dig şi arhitectul furase din plin la întocmirea planurilor de la decorul restaurantului Ritz din Paris. Elementul de originalitate era adus de patru peşti spadă făcuţi din ipsos şi vopsiţi şi câteva năvoade ce atârnau din tavan. Mesele aveau lumânări electrice şi erau aşezate suficient de departe una de alta pentru a permite clienţilor să-şi păstreze secretele şi să nu poată fi auziţi de urechi indiscrete.

Pam era îmbrăcată cu una din chestiile alea lungi până la călcâie şi care nu pica pentru că era prinsă imediat deasupra sânilor cu un lanţ de argint prevăzut cu o cataramă în formă de cap de şarpe. Arăta trăznet. Şeful de sală veni spre noi îndoit din mijloc şi cu un zâmbet servil pe care şefii de sală îl rezervă numai pentru clienţii lor favoriţi. Ea îi spuse la ureche ceva ce n-am auzit iar el dădu încet din cap şi cu un gest larg al mâinii ne conduse la o masă de două locuri aflată în capătul sălii. Scaunele erau capitonate şi aveam o privire asupra întregului restaurant.

— Ce plăcere, domnişoară Osborn, spuse şeful de sală ţinându-i scaunul ca să se aşeze. Un coctail cu şampanie?

La mine nici măcar nu s-a uitat.

Ea se aşeză şi-i zâmbi.

— Ar fi foarte drăguţ din partea ta, Henri.

— Îmi permiteţi să aranjez meniul?

Era atât de îndoit din mijloc încât părea că atârnă deasupra ei. Am putut să-i simt mirosul de after shave.

— Ce-ar fi să ne aduci un meniu, am spus, şi un scotch cu gheaţă pentru mine?

Capul i se roti încet până când mă putu privi. Ochii i s-au plimbat pe costumul meu uzat şi faţa îi căpătă o expresie de durere. Mimica feţei spunea mai mult decât ar fi putut să o facă o mie de cuvinte: pentru el eu eram „Domnul Nimeni".

— Hai să-l lăsăm pe Henri, spuse Pam cu o voce fermă. Se pricepe.

Eram tentat să fac gălăgie dar luxul restaurantului şi expresia ostilă din ochii grăsanului m-au intimidat. Am hotărât să o las baltă.

— Da,... bineînţeles, să-l lăsăm pe Henri.

— Ţi-o pui şi cu el? am întrebat după ce acesta s-a îndepărtat de masa noastră

Rîse încântată.

— Numai o dată. Dar am avut grijă să-i las o amintire de neuitat. Ăsta este singurul restaurant din oraş unde mănânc pe gratis..., eu şi invitaţii mei.

M-am relaxat. După cum arăta restaurantul eram sigur că nu mi-ar fi ajuns banii ca să plătesc nota. Am privit-o nu fără admiraţie.

— Te descurci păpuşico. Şantaj?

— Vai ce urât vorbeşti!

Se aplecă spre mine, îşi puse mâna răcoroasă pe braţul meu şi continuă:

— Henri este terorizat de mine. Are o soţie groaznic de geloasă şi nu ştiu de ce şi-a băgat în cap că am de gând să-i spun neveste-si despre aventura noastră.

— Dar tu n-ai de gând, nu-i aşa?

Dădu fatalistă din mâini.

Au sosit băuturile. Erau însoţite de mici antreuri ca să le ţină companie. Şi bineînţeles doi chelneri care făcură temenele înainte şi după ce puseră totul pe masă.

Restaurantul începea să se umple.

— Ca lumea cârciuma, am spus. Şi sunt sigur că te costă o căruţă de bani dacă nu are grijă Henri.

— Oh, da, este un restaurant scump.

Sosi şi chelnerul cu vinul. Avea o frapieră plină cu gheaţă şi în ea se lăfăia o sticlă de Sancerre. Se înclină în faţa lui Pam care îi răspunse cu un zîmbet sexi. M-am întrebat dacă şi-o punea şi cu el.

După aceea a venit şi mâncarea pe un cărucior. Pe un platou mare era aşezată o langustă uriaşă înconjurată de tot felul de bucăţi de peşte, fiecare gătit altfel.

— Ştii să trăieşti! am exclamat atacând prima bucată de peşte.

— Bărbaţii! pufni Pam.

Ochii ei verzi, mari, erau plini de dispreţ..

— Ce n-ar face bărbaţii pentru o fată ca mine? Şmecheria este, bineînţeles, să dai puţin şi să iei mult. Bărbaţii sunt fie generoşi fie devin brusc speriaţi. Oricum însă bagă mâna în portofel.

— Şi eu ce se presupune că tebuie să fiu, generos sau speriat?

Băgă în gură o bucată de langustă şi spuse cu gura plină:

— Pur şi simplu să fii masculul excitant care eşti.

— Am să ţin minte.

Îmi aruncă o privire iute.

— Bună mâncarea, nu?

— Excelentă.

Am mâncat o vreme în tăcere. După care am spus:

— Bernie o să lipsească câteva zile.

— Uite ce este, Jack, hai să-l uităm pe Bernie. Hai să nu ne stricăm seara. De acord?

Eu însă eram neliniştit. Înainte de a pleca de la aeroport stătusem de vorbă cu Tim. Pam spusese că va veni să mă ia la ora opt seara aşa încât am avut timp să mă bărbieresc, să fac un duş şi să beau un whisky. Tim se întorsese de la muncă la ora şapte şi jumătate seara. Ciocănise la mine la uşă:

— Ai găsit ce-ţi trebuia? m-a întrebat.

Arăta obosit, transpirat şi murdar. Am avut o mustrare de conştiinţă.

— Am avut un musafir. Şi n-a plecat decât de curând.

— Vrei să spui, Pam?

— Da, asta vreau să spun.

Rânjise la mine:

— Am fost sigur că fata asta o să se dea la tine dar nu am crezut că aşa de repede.

— Ies în oraş cu ea în seara aceasta.

Tim privise la paharul din mâna mea.

— Cred că nu mi-ar strica şi mie o băutură.

— Hai înăuntru. Sunt sigur că o să întârzie.

I-am umplut bine un pahar şi i-am pus gheaţă.

— Ce ştii despre ea? am întrebat în timp ce-i întindeam paharul. Curva locală?

— Este iubita lui Olson.

Asta m-a zgâlţâit.

— Da, dar ştii că Bernie...

— Da, bineînţeles. Lui însă nu-i pasă de aventurile ei. Între ei este altceva, de suflet. Singurul lucru care nu-l fac împreună este treaba cu patul.

— Oh, Doamne!. Dacă aş fi ştiut nici măcar nu aş fi atins-o. Dacă este iubita lui Bernie nu mai ies cu ea în oraş în seara aceasta.

Tim băuse lung, făcuse o pauză ca să se şteargă cu dosul palmei la gură, şi spusese:

— Dacă n-o faci tu o să o facă alt tip. Nu te gândi decât ca la o aventură, Jack. De acord, este iubita lui Bernie dar ea are nevoie. Olson nu poate să-i dea ce are ea nevoie aşa încât o lasă să se joace. Nu este nici un secret: jumătate din angajaţii de la aeroport şi probabil jumătate din Paradise City i-au pus-o, aşa că, unul în plus sau în minus, ce mai contează? Numai nu o lua în serios.

Îşi terminase băutura, pusese paharul pe masă şi o luase spre uşă. Se încruntase brusc şi, adoptând poziţia şi mimica unui indian la pândă, spusese:

— La mine duş şi televizor, după care dodo.

Redevenise serios, îmi zâmbise şi adăugase, în timp ce deschidea uşa:

— Viaţa este al dracului de ciudată, nu ţi se pare?

Şi uite aşa, acum îl aveam pe Bernie pe conştiinţă.

— Uite Pam, am început în timp ce chelnerul curăţa masa. Tim îmi spune că eşti prietena lui Bernie. El este cel mai bun prieten al meu. Asta mă deranjează.

— Oh, la dracu', explodă ea. Ţi-am spus, îmi frige p... Lui Bernie nu-i pasă. Vrei să termini cu tâmpeniile? Îţi mai spun o dată: Bernie ştie cum sunt şi nu-i pasă.

Am crezut că asta fusese toată mâncarea şi de aceea mă îndopasem, dar mă înşelasem. Cu acelaşi ritual cei doi chelneri au adus o altă tavă pe care se afla un peşte uriaş. Garnitură aveam cartofi natur şi fasole verde. Am încercat să gândesc în timp ce ei se agitau cu mâncarea.

— Arată delicios, nu-i aşa? spuse Pam. Mmmm, ador să mănânc aici.

— Trebuie să-i pese! Doar şi tu recunoşti că te iubeşte şi că şi tu îl iubeşti.

— Oh, gura!

Îmi vorbi şoptit, cu vorbe scrâşnite iar ochii aveau o privire rea:

— Ia ce ţi oferă şi spune mulţumesc!

Am renunţat. Mi-am spus că de acum încolo nu o să mă mai ating de ea. Ce situaţie, ca dracu'! Bernie... omul pe care îl admiram cel mai mult... şi eu îi regulasem iubita.

Mi-am pierdut toată pofta de mâncare. Oricât ar fost mâncarea de bună îmi venea greu să înghit. Am privit în restaurant în timp ce mă jucam neatent cu furculiţa.

Privirea mi-a fost atrasă deodată de o agitaţie care se produsese la intrare. Henri practic zbură la uşă unde se frânse în două într-o ploconeală ce merita a fi filmată. În local intrase un tip înalt, foarte masiv, cam de şaizeci de ani. Deşi în restaurant lumina era foarte discretă a trebuit să recunosc că nu mai văzusem până acum un asemenea specimen. După felul arogant în care se mişca era clar că este un tip important. Faţa lui grasă avea un nas curios care sugera un cap de delfin. Pe cap avea o perucă de un portocaliu neverosimil care stătea pe o parte pe un cap în mod evident complet chel. Purta un costum de stofă galben şi o cămaşă purpurie. Era o apariţie care merita privită.

— Uite-te la papagalul ăsta, am spus, bucuros că pot schimba subiectul discuţiei. Cine-o fi?

Pam privi în sală.

— Este Claude Kendrick. Este proprietarul celei mai şic, celei mai scumpe şi celei mai rentabile galerii de artă din oraş.

L-am privit pe grăsan cum se rostogolea spre o masă, a treia faţă de masa noastră. În spatele lui venea un tip slăbuţ, aproape

firav, care putea avea orice vârstă între douăzeci şi cinci şi patruzeci de ani. Părul lung, de culoarea nisipului, faţa îngustă, cu ochi apropiaţi, gura aproape fără buze îl făceau să semene cu un şobolan suspicios şi vicios.

— Cel slab este Louis DeMarney, administratorul galeriei, îmi spuse Pam, reîntorcându-se la platoul cu peşte.

Tot circul pe care îl făcea Henri în jurul celor doi mi-a spus că este vorba de clienţi VIP. Am privit interesat la cele ce se întâmplau la masa lor. De-abia se aşezaseră când a apărut ca prin minune un pahar uriaş cu o vodca-martini. Paharul a fost aşezat cu o reverenţă de însuşi Henri. Slăbănogul a refuzat băutura care i-a fost adusă. A urmat o discuţie între grăsan şi Henri pe tema meniului după care Henri se retrase, mergând cu spatele, urmat de doi chelneri.

Claude Kendrick privi în jurul său aşa cum un rege îşi inspectează supuşii. Îşi flutură cârnăciorii ce-i serveau drept degete spre persoane pe care am presupus că le cunoştea după care privi în direcţia noastră. Ochii lui mici se opriră pentru o clipă pe faţa mea după care privirea se mută la Pam. Sprâncenele i se ridicară iar gura se deschise într-un zâmbet larg. După care făcu cel mai uluitor gest: se înclină adânc pe scaun, atât cât îi permitea burta uriaşă, şi folosind peruca aşa cum foloseşti o pălărie o ridică mult deasupra căpăţânii lui chele, făcu o reverenţă cu ea după care şi-o reaşeză pe cap. Apoi se aşeză mai bine pe scaun şi începu o discuţie cu administratorul său.

Pam zâmbi încântată.

— Nu-i aşa că este dulce? spuse. Face circul acesta cu toate prietenele lui.

— Şi tu eşti o prietenă de-a lui?

— Am fost manechin la galeria lui. Prezentam bijuteriile mai deosebite. Îl cunosc de câţiva ani.

Termină de mâncat.

— Am o idee, spuse, după care se ridică şi o luă spre masa lui Kendrick.

Stătea cu spatele la mine aşa încât nu am putut să aud ce-şi vorbeau. Se întoarse la masa noastră cam după trei minute.

— Ce înseamnă asta? am întrebat făcând pe supăratul.

— Claude are un mic yaht. M-am gândit că ar fi amuzant să facem o plimbare. A fost încântat de ideea mea. Ştii cum este viaţa în oraşul acesta: plicticos să vezi mereu şi mereu aceleaşi feţe. Toţi doresc să cunoască persoane noi. Vii pe vapor, nu-i aşa?

Văzu că ezit aşa încât insistă :

— Este un tip forte nostim şi foarte important în oraş O să-ţi placă de el.

Ideea de a mă urca pe un yaht mă tenta.

— Ei bine, okay! N-am nimic de pierdut.

Am privit peste mese la Kendrick. Mi-a zîmbit şi a dat aprobator din cap, în timp ce chelnerul îi punea pe masă o tavă cu somon afumat. Am dat la rândul meu din cap şi am zâmbit.

Am terminat masa cu două ceşti de cafea.

Kendrick şi DeMarney nu au mâncat decât somon şi au băut de asemenea cafea aşa încât ne-am ridicat de la mese în acelaşi timp.

Pam îşi împinse înapoi scaunul şi mă conduse la masa lor.

— Claude, ţi-l prezint pe Jack Crane. Lucrează la pistă. Jack... ţi-l prezint pe domnul Kendrick.

— Spune-mi Claude, cheri.

O labă uriaşă şi caldă îmi strânse mâna.

— Încântat de cunoştinţă. Bine ai venit în drăguţul nostru oraş. Hai să ieşim sub clar de lună. Louis, jucărie mică, ai te rog grijă de Pam. Vreau să-l cunosc mai bine pe Jack.

Mă luă de braţ şi mă conduse spre ieşire. Se opri de două ori pentru a-şi ridica peruca groaznică şi pentru a se înclina spre femei care îi răspunseră cu zâmbete largi. Eram atât de jenat de penibilul situaţiei încât atunci când am ajuns în fine la uşa restaurantului eram transpirat fleaşcă. Ne-am oprit în aerul fierbinte al nopţii.

— Louis, du-te şi fă o plimbare cu Pam cu barca, spuse Kendrick. Ştii doar cât îi place să se plimbe cu barca. Jack, eşti aşa de dulce să-mi acorzi câteva minute? Vreau să-ţi povestesc o chestie.

Înainte de a putea protesta Pam şi Louis erau deja departe.

— Care-i chestia? am întrebat iritat.

Mă enerva maimuţoiul acesta gras şi eram furios că fusesem lăsat în compania lui.

— Este vorba de Bernie, este unul din cei mai buni prieteni ai mei.

Kendrick îşi şterse faţa cu o batistă de mătase.

— Hai la mine în maşină. Are aer condiţionat Eu găsesc puţin oprimantă căldura asta, nu eşti de aceeaşi părere?

Am ezitat, dar fără Pam care să mă conducă înapoi la aeroport nu aveam de ales aşa că l-am urmat pe dig unde aştepta un Cadillac vopsit galben şi negru. Un şofer japonez ţâşni din maşină şi deschise uşile în timp ce ne apropiam.

— Plimbă-ne pe unde vrei tu, Yuko, spuse Kendrick prăbuşindu-se pe bancheta din spate.

Am înconjurat maşina şi m-am urcat pe partea cealaltă. Între şofer şi locurile din spate se afla un geam despărţitor. Era minunat de răcoare şi imediat ce am închis uşile s-a făcut aproape frig. Maşina se puse în mişcare iar Kendrick îmi oferi un trabuc pe care l-am refuzat.

Am mers o vreme de-a lungul ţărmului după care şoferul a virat şi a luat-o pe o stradă care ne îndepărta de ocean.

Kendrick, care pufăia din trabucul lui uriaş, spuse într-un târziu:

— Înţeleg că eşti un prieten foarte apropiat de-al lui Bernie.

— Corect.

— Sunt îngrijorat din cauza lui Bernie, spuse Kendrick suspinând adânc. Sărmanul băiat.... Ce rană groaznică.

N-am spus nimic şi am preferat să aştept continuarea.

— Şi lucrează pentru nişte oameni groaznici. tipul acela, Essex. Ce creatură! Ca să nu mai vorbim de nevastă-sa.

Am tăcut în continuare.

— Bernie se simte atât de nesigur.

— Oare nu toţi ne simţim la fel? m-am hotărât să spun privind luna care plutea ca un disc galben printre nori.

— Şi tu te simţi la fel?

Se întoarse să mă privească:

— Şi tu ai un sentiment de nesiguranţă?

— Cine nu are?

— Ai fără îndoială dreptate, dar, te întreb, eşti ambiţios? Vrei să devii bogat? Sunt sigur că da, şi Bernie la fel. Noi doi vorbim adesea despre bani Mi-a spus o dată... îmi aduc aminte exact cuvintele lui:

„Claude aş face orice ca să scap de sentimentul acesta de insecuritate. Dacă aş fi sigur că pun mâna pe bani adevăraţi nu m-ar interesa cum i-am obţinut".

— A spus Bernie chestia asta?

— Astea au fost exact cuvintele lui.

Era rândul meu să-l privesc direct în ochi.

— Ascultă, Kendrick, ce-ar fi să laşi de o parte vrăjeala asta idioată? Mie îmi pute. Pot să înţeleg că încerci să-ţi dai seama ce hram port dar metoda aleasă este la fel de subtilă ca cea a unui buldozer. Ia zi, ce te apasă?

Îşi scoase peruca portocalie şi privi înăuntru de parcă s-ar fi aşteptat să găsească ceva ascuns acolo după care şi-o trânti înapoi pe căpăţână.

— Bernie mi-a atras atenţia, spuse, şi-mi zâmbi. Mi-a spus că trebuie să fiu atent cum mă port cu tine. Mi-a spus că odată te-a scos dintr-un necaz. Ai dat o spargere la un birou de schimb valutar şi ai şters-o cu trei mii de dolari. Bernie ţi-a oferit un alibi. Aşa este?

— Schimbătorii de valută vietnamezi n-aveau nici o valoare. Aveam nevoie de bani şi el avea o groază... Şi Bernie vorbeşte prea mult!

— Bernie spune că valutistul a fost ucis de o bombă şi cazul a fost închis elegant.

În timp ce Cadillac-ul rătăcea pe şoseaua de centură a oraşului priveam la luminile din Paradise City care formau un colier de diamante în depărtare.

Şi gândul mi-a zburat înapoi la Saigon.

Păpuşica mea vietnameză vroia bani ca să poată să o şteargă în Hong Kong. Era înnebunită de frică. Fugise din Vietnamul de Nord şi era sigură că agenţii Vietcong erau pe urmele ei. Nu o puteam linişti orice i-aş fi spus. Insista că trebuie să facă rost de bani pentru a mitui pe cine trebuie şi a-şi croi astfel drum spre libertate şi siguranţă. Eram îndrăgostit bine de ea dar frica ei tâmpită distrugea

tot farmecul nopţilor pe care le petreceam împreună. Eu oricum nu aveam suficienţi bani ca să pot să o ajut. Deşi îmi era clar că am să o pierd m-a convins în cele din urmă să o ajut să plece în Hong Kong. Într-o seară am intrat în biroul schimbătorului ăla amărât de valută ţinând în mână pistolul militar din dotare şi l-am forţat să-mi dea banii. Băusem ţeapăn înainte dar oricum nu-mi păsa. I-am dat banii păpuşicii mele şi asta a fost ultima oară când am văzut-o. După aceea poliţia militară s-a apucat de prostii şi, la o recunoaştere din grup, pârlitul de valutist m-a arătat cu degetul. Am fost convins că am încurcat-o dar a apărut Olson. El a dat o declaraţie din care reieşea că la ora jafului el şi cu mine reparam la avionul lui. Sunt sigur că poliţia militară nu a fost de loc convinsă că aşa stăteau lucrurile dar Bernie se bucura de multă autoritate aşa încât am scăpat.

Privind înapoi la acest mic incident lucrurile păreau foarte simple dar adevărul este că am avut de două ori noroc pentru că scârba de valutist turnător a primit în scăfârlie una din primele rachete trase de fraţii lui comunişti asupra Saigonului aşa încât a fost şters de pe faţa pământului cu prăvălia lui nenorocită cu tot. Am aflat după aceea că depusese o nouă plângere la Comandamentul General dar, din fericire, racheta îi închisese pliscul.

Îi spusesem lui Bernie adevărul gol-goluţ şi el mă privise zâmbind:

— Ei bine Jack, potoleşte-te! Nu o fă din nou pentru că data viitoare s-ar putea să nu mai fiu prin preajmă ca să garantez pentru tine.

Şi m-am potolit, cel puţin pentru o vreme. Numai că mie nu-mi ajungeau niciodată banii. Mă cuplasem cu altă mică păpuşică vietnameză - dansatoare la unul din cluburile gălăgioase şi pline de fum frecventate de soldaţii americani. Ţipa tot timpul după bani; de fapt numai la bani se gândeau toate aceste mici păpuşi. M-a enervat aşa de tare încât într-o seară, după ce am băut zdravăn, am intrat în alt birou de schimb valutar. Numai că de data aceasta nu am mai fost superficial şi nu i-am lăsat tipului nici o şansă să facă reclamaţii tâmpite. Începuse o furtună cu tunete la care se adăuga zgomotul rachetelor care se abăteau asupra Saigonului aşa încât zgomotul făcut de pistolul meu abia s-a auzit. Îmi păsa că omor un

vietnamez bătrân cât mi-ar fi păsat dacă ieşeam la împuşcat raţe sălbatice. Am luat o mie de dolari din seiful deschis. Era suficient ca să-i potolesc lăcomia păpuşicii mele şi-mi rămâneau şi ceva bani de buzunar. Am repetat treaba de trei ori. De fiecare dată l-am lichidat pe valutist şi de fiecare dată a fost vorba de oameni în vârstă.

După aceea însă a început să mă roadă conştiinţa. Am început să-i visez pe bătrânii pe care îi lichidasem. Îmi apăreau mereu în faţa ochilor cu privirea plină de teroare înainte de a apăsa pe trăgaci. Ochii lor înnebuniţi de groază mă urmăreau în somn chiar şi când mă distram sau când mă ocupam de avionul lui Olson. Aşa încât m-am hotărât să mă las de sportul acesta cu lichidatul valutiştilor.

Stând acum pe canapeaua comodă a acestui Cadillac luxos am revăzut toate acele feţe.

Kendrick îm vorbea:

— M-ai întrebat care este chestia. Să-ţi spună Bernie, este operaţia lui. Înainte de aceasta însă vreau să te întreb un lucru: Bernie mi a spus că ai face orice dacă la mijloc ar fi vorba de o sumă mare de bani. Cuvântul important în fraza precedentă este „orice". Este adevărat ce mi-a spus Bernie?

— Depinde ce înţelegi prin sumă mare de bani.

Dădu aprobator din cap.

— Ai răspuns cum trebuie.

Scoase un nor mare de fum de ţigară dar acesta dispăru aproape imediat fiind aspirat de instalaţia de aer condiţionat a maşinii.

— Da, ce înseamnă o sumă mare de bani?... Un sfert de milion de dolari te-ar interesa?

Am simţit o furnicătură pe şira spinării dar am hotărât să joc calm.

— Ar interesa pe oricine.

— Nu vorbesc despre oricine.

Vocea îi devenise brusc tăioasă.:

— Vorbesc cu tine.

— Depinde.

— Problema este simplă, cheri. Eşti dispus să faci orice pentru un sfert de milion de dolari?

— Trebuie să vorbesc mai întâi cu Bernie.

— Corect.

Kendrick apucă un microfon mic şi spuse:

— Ne întoarcem, Yoko.

La prima intersecţie maşina făcu un viraj şi o luă înapoi spre oraş.

— Ce buni planificatori de operaţii măreţe sunteţi! Mai întâi Bernie îmi vinde tot spanacul cu pista, după care vine Pam şi mă seduce. În fine apari şi tu pe scenă vorbind de un sfert de milion de dolari. Da, sunteţi formidabili. Ce-ar fi?, să zicem, să mă duc la curcani chiar acum şi să deşert sacul. Ce crezi, i-ar interesa?

Kendrick închise ochii. Arăta ca un delfin bătrân adormit.

— S-ar putea, cheri, dar s-ar putea să fie mai interesaţi de persoana ta.

Se scărpină la perucă fără să deschidă ochii.

— Dar de ce să vorbim despre poliţie? Este întotdeauna un subiect deprimant. Ne aşteaptă o căruţă de bani iar porţia ta este de un sfert de milion. Trebuie să vorbeşti cu Bernie şi după aia poţi, bineînţeles, să spui nu. Dacă spui nu, tot ce ai de făcut este să te urci în primul avion şi să te întorci în micuţul tău oraş şi să-ţi trăieşti restul zilelor încercând să câştigi un colţ de pâine. Acesta este dreptul tău dar, pe de altă parte, poţi să ni te alături şi să devii bogat.

Mi-am aprins o ţigară.

— Am să vorbesc cu Bernie.

După aceea am rămas tăcuţi până când maşina a tras în faţa restaurantului L'Espadon unde ne aşteptau Pam şi DeMarney.

În timp ce coboram din maşină Kendrick spuse:

— Sper să lucrăm împreună, cheri. Am mare încredere în tine.

M-am oprit ca să-l privesc în ochi:

— Ei bine, eu nu am încredere în tine.

După care m-am luat după Pam care se îndrepta spre locul unde îşi lăsase micuţa sa maşină.

— Eşti şi tu băgată în tot rahatul ăsta? am întrebat, înghesuindu-mă în maşina strâmtă.

— Ai vorbit cu Claude?

— Ştii foarte bine că am vorbit. Tu m-ai aruncat în braţele lui. Te întreb, eşti şi tu băgată?

Porni motorul şi după ce ieşi din parcare acceleră puternic.

— Mai bine vorbeşte cu Bernie.

— Acesta nu este un răspuns la întrebarea mea şi eu vreau un răspuns.

Dădu din umeri:

— Da, sunt şi eu băgată. Bernie o să-ţi explice totul.

— Dacă o să se ocupe în continuare de operaţie cum s-a ocupat până acum eu unul nu mă bag.

Îmi aruncă o privire urâtă:

— Ce vrei să spui?

— Totul este aşa de infantil. Pretextul fals folosit de Bernie ca să mă aducă aici, după aia întâlnirea noastră "întâmplătoare" şi, în fine, modul în care m-ai aruncat în braţele ororii ăsteia obeze. Scenariul acesta este opera lui Bernie?

— Aha, te interesează?

— Da, banii mă interesează dar până la bani trebuie să fiu convins să mă bag. Până acum însă operaţia pute.

— Ar fi bine să vorbeşti cu Bernie.

— Poţi să fii sigură că am să vorbesc.

Restul drumului l-am făcut în tăcere şi când am ajuns în faţa căsuţei mele şi-a pus din nou pe faţă zâmbetul de femeie fatală.

— Hai să petrecem restul nopţii împreună, Jack!

Deschise uşa ca să coboare din maşină dar am oprit-o:

— Nu! Ţi-aduci aminte? Eşti iubita lui Bernie.

M-a privit furioasă şi am crezut că o să mă pocnească. Am continuat să o privesc fix în ochi până când şi-a lăsat privirea în jos după care am coborât din maşină şi m-am îndreptat spre uşa mea.

*

* *

A doua zi de dimineaţă îmi sorbeam cafeaua în pragul uşii când Tim O'Brien ieşi de la el. Era ora 06:45 şi mă privi surprins.

— Eşti matinal astăzi.

— M-am gândit să merg cu tine pe şantier, i-am spus terminându-mi cafeaua. M-ai face fericit dacă ai găsi ceva de lucru şi pentru mine.

— Te pricepi la explozibile?

— Nu, habar n-am.

Zâmbi:

— Dar la motoare de buldozere?

— Bineînţeles că da.

— Perfect... atunci tu ai grijă de buldozere iar eu mă ocup de bubuieli.

Ne-am urcat în Jeep.

— Deci ai hotărât că vrei să munceşti?

— Dacă mă plăteşte cineva vreau să-mi merit banii. Dar, Tim, vreau să fie foarte clar: tu eşti boss-ul. Spune-mi ce vrei să se facă şi eu am să încerc să fac.

Aşa încât mi-am petrecut toată ziua în căldură, praf şi zgomot. Am fost chemat în patru rânduri să mă uit la nişte motoare stricate şi le-am reparat. Motoarele de buldozer mi se păreau jucării simple pe lângă cele de avion. M-am înţeles şi cu negrii care lucrau pe buldozere, care ştiau să apese pe pedale şi să tragă de manete dar habar nu aveau ce este ăla un motor blocat. Nu l-am văzut de loc pe O'Brien până la prânz şi, după frecvenţa exploziilor, mi-am dat seama că lucrează zdravăn. Am servit prânzul împreună sub un copac: hamburgeri şi cafea. M-a întrebat dacă îmi place munca şi i-am spus că da. S-a uitat lung la mine dar nu a comentat.

Seara, deşi eram frânt de oboseală, am adormit foarte greu. Am întors pe toate feţele cele întâmplate. Concluzia la care am ajuns era foarte ciudată: mi se părea că Olson pune la cale un furtişag şi vroia să mă bage şi pe mine în combinaţie dar nu ştia dacă poate să aibă încredere în mine. Ei bine, concluzia asta, la care ajungeam mereu şi mereu, mă înnebunea. N-aş fi crezut niciodată, nici în ruptul capului, că Olson poate să calce strâmb. M-am hotărât să continui să muncesc pe şantier până la întoarcerea lui pentru a

evita ca unele minți mai isteţe să înceapă să se întrebe ce învârteam pe aeroport.

A fost o hotărâre înţeleaptă pentru că a doua zi, pe la ora patru după-amiaza, în timp ce curăţam nişte duze înfundate şi înjuram de mama focului pentru că trebuia să lucrez într-o poziţie foarte incomodă, am văzut deodată pe cei trei negrişori care stăteau şi mă priveau cum lucrez cum înţepenesc brusc de parcă ar fi fost fermecaţi. Ochii lor negri şi mari s-au holbat până când am văzut albul ochilor şi am privit peste umăr pentru a vedea cauza acestei reacţii bruşte.

La câţiva metri de buldozerul stricat stătea o femeie care mă supraveghea. Mamă, ce femeie! Am ştiut imediat că nu putea fi decât doamna Essex. Ca să o iau de sus în jos am să încep cu părul care era roşu şi ondulat natural până la umăr; avea o frunte largă, ochi mari, violeţi, un nas fin şi o gură fermă. Şi asta este o descriere nereuşită. Era cea mai frumoasă femeie din câte văzusem vreodată, inclusiv vedetele de cinema. În comparaţie cu ea, Pam Osborn arăta ca o curvă de duzină.

Corpul era ceva divin: picioare lungi, lungi, lungi..., sânii mari şi rotunzi. Era îmbrăcată cu o tunică albă din stofă, pantaloni albi de călărie şi cizme negre, înalte până la genunchi. La câţiva metri în spatele ei stătea un negru solid, îmbrăcat şi el în alb, şi care ţinea doi cai de dârlogi.

Îşi pocni una din cizmele strălucitoare cu o cravaşă în timp ce ochii ei violeţi continuau să mă fixeze aşa cum un geambaş de cai se uită la un taur de prasilă neştiind încă dacă o să-l cumpere sau nu.

Am început să-mi şterg mâinile de ulei şi murdărie cu o cârpă, nici ea foarte curată, conştient de tensiunea ce plutea în aer în timp ce negrişorii mei care căscaseră gura începură o retragere strategică foarte discretă, ca şi cum s-ar fi ferit de un mare pericol. Au continuat să meargă cu spatele până s-au pierdut printre ceilalţi muncitori.

— Cine eşti?

Vorbise pe un ton arogant care îmi aduse imediat în memorie descrierea pe care i-o făcuse Pam drept cea mai vicioasă căţea din lume.

M-am hotărât să fac pe umilul:

— Jack Crane, coniță, am spus. Pot să vă ajut cu ceva?

Asta a pus-o pentru moment în încurcătură. Puteam să-mi dau seama după felul în care şi-a încreţit fruntea şi şi-a schimbat poziţia.

— Nu-mi aduc aminte să te fi văzut înainte.

— Aveţi dreptate, coniță.

Mi-am păstrat tonul umil.

— Abia am sosit. Lucrez pentru domnul O'Brien.

— Oh, exclamă ea.

Făcu o pauză dar continuă să mă inspecteze atent.

— Unde este O'Brien?

În acel moment se auzi o explozie puternică şi cei doi cai se smuciră speriaţi, aproape trântindu-l pe negru care încercă disperat să-i ţină în frâu. Mi-am dat seama că are probleme aşa încât m-am repezit pe lângă ea şi am apucat frâiele calului mai mare şi, folosind toată forţa de care eram în stare, am reuşit să-l potolesc. Negrul avea de furcă cu celălalt cal care părea mai speriat.

— Coniță, acesta nu-i un loc pentru cai. Noi dinamităm.

Veni spre mine, îmi smulse dârlogii din mână şi se aruncă în şa cu o mişcare expertă. Calul se dădu înapoi nervos şi ea îl plesni puternic cu cravaşa reuşind să-l facă să se oprească, tremurând, dar sub control.

Negrul sări şi el în şa.

— Sam, du-ţi calul de aici înainte să se producă o nouă explozie! Este foarte speriat.

Fără nici un cuvînt negrul se îndepărtă repede lăsând-o singură. Mă privi de la înălţimea şeii:

— Te pricepi la cai?

— Nu coniță. Nu mă ating de nimic dacă nu are frâne.

Zâmbi.

— Şi totuşi te-ai descurcat bine cu Borgia. Mulţumesc.

Şi atunci răsună mama la toate exploziile. Răsună ca şi cum ne-ar fi explodat la picioare o bombă de 300 de kilograme.

Ea credea că stăpânise calul aşa încât stătea relaxată în şa. Explozia m-a zdruncinat şi a zdruncinat-o şi pe ea. Calul nu ne-a

spus impresiile sale. A făcut însă un salt brusc şi ondulat care nu i-a lăsat doamnei Essex nici o şansă de a rămâne în şa. A fost aruncată în aer şi, în timp ce cădea, calul a luat-o la fugă.

N-am putut face nimic în acea fracţiune de secundă cât a plutit în aer. M-am repezit spre ea dar am ajuns prea târziu. A aterizat urât, pe umeri, iar capul a scos un pocnet sec când a lovit pământul. A rămas lată unde căzuse, în continuare o creatură de vis dar fără nici un contact cu lumea înconjurătoare.

Am îngenuncheat lângă ea în timp ce în jurul nostru se forma rapid un cerc de negri curioşi. Nu ştiam dacă îşi rupsese coloana şi mi-am dat seama că îmi este frică să pun mâna pe ea.

— Chemaţi-l pe O'Brien imediat! am strigat. Şi aduceţi un Jeep.

Sunetul vocii mele i-a băgat în viteză pe negrişori. Patru sau cinci o luară la fugă spre locul de unde se auzeau exploziile iar ceilalţi o şterseră spre locurile unde munceau înainte de accident.

Am mângâiat-o încet pe faţă. A deschis ochii.

— V-aţi lovit?

Închise ochi la loc.

— Doamnă Essex! Pot să vă mişc?

Deschise din nou ochii. Clătină încet din cap şi am văzut că privirea sticloasă dispare din minunaţii ei ochii violeţi.

— E-n regulă.

Îşi mişcă încet braţele şi apoi picioarele.

— Oh, Doamne, capul!

— Uşurel, i-am spus...

Am privit în jur şi am văzut o maşină de teren care se apropia cu viteză. La volan se afla un negru mare ai cărui ochi se învârteau înnebuniţi în cap.

— O să vă duc la spital.

Am luat-o în braţe uşurel, având grijă, pe cât posibil, să nu-i mişc capul.

Începu să geamă uşor. Am cărat-o la maşină şi m-am urcat, cu ea în braţe, în spatele negrului.

— Mergem la spital. Nu cu viteză..., ai grijă pe unde mergi!

Negrul se holbă la femeie, băgă în viteză şi începu o călătorie lentă pe pista aeroportului. Ne-au trebuit zece minute ca să ajungem la spitalul aeroportului. Cineva trebuie să telefonase pentru că imediat ce maşina s-a oprit am fost înconjuraţi de doi medici, un cârd de asistente medicale şi un om cu părul cărunt.

Apăru şi o targă pe roţi şi totul s-a dovedit foarte eficient. N-a durat decât câteva secunde din momentul în care mi-au luat-o din poală, au pus-o pe targă şi au dispărut cu ea pe uşa spitalului.

Am rămas nemişcat în maşină întrebându-mă dacă i-am agravat starea mişcând-o şi gândul m-a făcut să transpir.

Un Jeep în plină viteză apăru şi frână violent lângă maşina în care mă aflam. O'Brien sări din maşină şi eu i-am povestit ce s-a întâmplat.

— S-o ia dracu'!

Îşi şterse faţa transpirată:

— La ce dracu' a venit pe şantier? Tot timpul nu face altceva decât să-şi bage nasul în probleme care nu o privesc! Chestia asta poate să mă coste slujba. Să vezi circ când o să afle Essex!

Am intrat împreună în răcoarea din spital. La ghişeu se afla o asistentă.

— Cum se simte?, am întrebat.

— Dr.Winters o examinează acum, îmi răspunse uitându-se la mine de parcă eram un milog care cerşeşte un cent.

Am ezitat şi, înainte să mă hotărăsc cum să-i răspund, am văzut unul din doctorii care o aşteptaseră la maşină ieşind din camera de gardă. M-am îndreptat spre el.

— Cum se simte? am întrebat. Am greşit că am mişcat-o?

— Ai procedat exact cum trebuia să procedezi, îmi spuse şi-mi zâmbi. Nu are nimic rupt, numai răni şi zgârieturi. Îşi vrea calul.

— Okay! spune-i să nu-şi facă griji din cauza calului. Mă ocup eu de cal.

În timp ce mă îndreptam spre ieşire l-am auzit pe internist spunând:

— Găseşte-mi-l pe dl Essex! Şi repede!

Am ieşit afară în căldura înăbuşitoare, m-am urcat în Jeep şi am luat-o în direcţia în care dispăruse calul. O'Brien plecase.

Mi-au trebuit două ore lungi de transpirație înainte de a găsi calul.

Era departe de şantier, în celălalt capăt al aeroportului, ascuns în nişte tufişuri înalte. Am avut noroc că l-am văzut. Îi trecuse sperietura şi nu mi-a făcut greutăți când l-am legat de Jeep. După aceea am condus încet iar calul a tropăit liniştit în urma maşinii.

Când am ajuns la spital negrul, care era, cred, şi body guard, a apărut pe uşa spitalului. Mi-a zâmbit în timp ce dezlega calul. Am intrat în spital şi m-am dus la ghişeu. Asistenta m-a privit, ridicând lent din sprâncene:

— Daaa...? întrebă ea plictisită.

— Vrei te rog să faci în aşa fel încât doamna Essex să afle că i-am găsit calul, că este în regulă şi nu este lovit? Vestea asta bună i-ar face bine.

Înclină capul neconvinsă:

— Şi tu eşti...?

— Jack Crane. Doamna Essex mă cunoaşte.

Deodată n-a mai fost aşa de sigură. Am citit în ochii ei neliniştea. Îi pătrundea încet în creierul ei mic, de tâmpită, ideia că s-ar putea să fiu cineva important în regatul lui Essex în ciuda transpirației, a hainelor uzate şi a mâinilor murdare.

— Am să-i spun imediat domnului doctor Winters, domnule Crane. Şi vă mulțumim pentru veste.

M-am uitat urât la ea câteva clipe lungi după care m-am întors şi am ieşit din spital.

Când am ajuns înapoi la şantier am auzit o altă explozie. O'Brien nu oprise munca. Se părea că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de doamna Essex.

Mie însă îmi păsa.

Mi-aduceam aminte de senzația avută cât stătuse în poala mea pe drumul spre spital. Îmi aduceam aminte de ochii aceia violeți şi de părul de un roşu venețian care îmi atinsese fața atunci când o ridicasem de jos.

M-am întors la buldozerul stricat şi am reluat munca. Am muncit gândindu-mă la ea. Când s-a auzit fluierul care anunța sfârşitul zilei de muncă încă mă mai gândeam la ea.

*

* *

Când am ajuns la ceea ce puteam să numesc de acum, acasă, primul lucru pe care l-am făcut a fost un duş lung. Tocmai îmi trăgeam pantalonii când am auzit o bătaie la uşă. Crezând că este Tim am strigat „intră!" şi m-am întins după o cămaşă.

Uşa se deschise şi Pam Osborn se strecură înăuntru. Am văzut că era palidă de furie iar ochii scânteiau.

— Ce vrei?

N-aveam chef de ea.

— Şterge-o păpuşo!

Mi-am pus cămaşa curată şi am adăugat:

— Am făcut o greşeală în ceea ce te priveşte.

După expresia de pe faţa ei mi-am dat seama că nici măcar nu auzise ce-i spusesem.

— Trebuie neapărat să te porţi ca ultimul cretin? mă întrebă. Acum eşti sub lupă şi asta este exact ceea ce Bernie nu dorea să se întâmple.

M-am îndreptat spre masă şi m-am aşezat pe ea.

— Ce bâlbâi acolo?

— Vuieşte tot aeroportul. Despre cum ai cărat căţeaua la spital şi cum i-ai găsit calul acela blestemat.

— Şi ce este rău în asta?

— Toată lumea întreabă: cine este Jack Crane acesta? Nu-ţi dai seama că oricare din nenorociţii ăştia şi-ar fi dat bucuros braţul drept numai ca să facă ce ai făcut tu?

— Şi ce dracu' ai fi vrut să fac? Să o las acolo să crape?

— Este vorba de cal.

Îşi încleştă şi-şi descleştă de câteva ori pumnii, incapabilă să vorbească.

— Căţelei ăsteia îi pasă mai mult de cal decât îi pasă de ea însăşi, de bărbată-său sau chiar de bani! Nu puteai să-ţi vezi dracului de treabă în loc să cauţi ore întregi blestematul acela de cal, care nici măcar nu a călcat-o în picioare, şi pe care putea să-l găsească oricine altcineva.?

— N-aveam de unde să ştiu.

— Şi încă ceva... ce te-a apucat să mergi pe şantier ca să munceşti cu O'Brien? Nu ţi-a spus Bernie să-l supraveghezi şi să nu te arăţi? Nu ţi-a spus să nu te amesteci cu personalul de pe şantier? Nu, bineînţeles, domnul Crane trebuia să se ducă pe şantier şi să se fâţâie cu maşinile. Când o să audă Bernie despre toate astea o să ia foc.

Am început să mă enervez.

— Oh, leagă căţeaua! Nu accept să-mi vorbeşti aşa. Am să am o discuţie cu Bernie. Acum cară-te dracului de aici!

— Am venit să te avertizez, javră! Foarte curând sistemul o să se pună în mişcare. Şi va începe să te toace. Iar aici sistemul este foarte bun. Mai bine ţi-ai pregăti o poveste care să ţină. Puiul acesta de cătea, Wes Jackson, se va prăvăli peste tine. Este şeful de personal al lui Essex. Fereşte-te de el! Este atât de ascuţit încât ar putea să te taie în două numai uitându-se la tine. O să vrea să ştie totul despre tine. Ce faci aici. Cine eşti. De ce Bernie nu te-a angajat oficial. Pregăteşte-ţi povestea sau ne ducem cu toţii la fund. Înţelegi ce-ţi spun?

— Nu, nu înţeleg!

M-am uitat urât la ea.

— Nu înţeleg şi nici nu-mi place ce-mi spui. Dacă crezi ....

Am auzit zgomotul unei maşini care frâna în dreptul uşii mele şi am tresărit amândoi. Ne-am dus la fereastră şi ne-am uitat pe lângă draperii.

— A venit!...Wes Jackson!

Pam era mai albă la faţă decât o ninsoare proaspăt căzută.

— Nu trebuie să mă găsească aici

Se uită disperată de jur împreju, se repezi la baie şi închise uşa în urma ei.

Asta m-a lăsat singur pe front.

CAPITOLUL 3

Wes Jackson stătea în pragul uşii, copie fidelă, poate puţin mai mică, dar nu cu mult, a lui King Kong. Avea peste un metru nouăzeci şi cinci înălţime, era clădit masiv şi i-am dat în jur de treizeci şi cinci de ani. Avea un cap ca un bostan care era aşezat pe umerii laţi fără să sugereze intermediul gâtului. Nasul său mic, gura sa mică, şi ochii săi mici încercau să supravieţuiască într-un ocean de grăsime alb-rozalie. Părul foarte negru era tuns scurt. Purta ochelari de vedere cu rame groase şi aceştia îi măreau puţin ochii verde marin. Era îmbrăcat imaculat, cămaşă albă, sacou albastru de stofă ce avea brodat pe buzunarul de la piept o stemă ciudată, pantaloni albi şi o cravată prinsă de cămaşa albă cu un ac de cravată mare din aur. În picioare avea pantofi din piele de crocodil.

— Domnul Crane?

Buzele subţiri încercară o mişcare care putea sugera un început de zâmbet dar ochii verde marin rămaseră ca vârful dălţilor de spart gheaţa şi continuară să mă măsoare de sus până jos.

M-am prins imediat că omul acesta este o jigodie sută la sută şi mi-am dat seama că trebuie să mă port cu foarte mare atenţie.

— Corect, am spus şi am aşteptat.

Îşi băgă hoitul uriaş în cameră şi închise uşa.

— Sunt Wesley Jackson. Am grijă de afacerile domnului Essex.

Eram pe punctul de a spune că probabil nu o să moară sărac dar mi-am muşcat limba şi am spus:

— Chiar aşa?

— Chiar aşa, domnule Crane. Doamna Essex mi-a cerut să vin aici şi să-ţi mulţumesc pentru că i-ai găsit calul.

— Cum se simte?

Avansă mai mult în cameră şi se aşeză cu precauţie în unul din fotolii. Fotoliul gemu sub greutatea lui.

— A încasat o căzătură zdravănă, dar ştii lucrul acesta.

Clătină din dovleacul ce-i ţinea loc de cap şi faţa lui încercă să exprime părere de rău.

— Ei bine, ar fi putut fi mai rău. Are mai multe lovituri dar nimic serios.

— Foarte bine. Când am văzut-o căzând am crezut că şi-a rupt coloana.

Se cutremură la această oroare.

— Din fericire n-a fost cazul.

Îşi încrucişă picioarele punând un jambon uriaş peste celălalt.

Văzându-l că îşi caută o poziţie mai confortabilă m-am aşezat şi eu în fotoliul din faţa lui.

— A fost foarte înţelept din partea dumitale, domnule Crane, că te-ai gândit să te duci să cauţi calul, continuă el. Se pare că nimănui nu i-a trecut prin cap această idee. Ţine foarte mult la calul ei.

Am lăsat să treacă pe lângă mine acest compliment.

— Doamna Essex este foarte recunoscătoare.

Am lăsat-o şi pe asta să treacă.

Şi-a studiat o vreme în tăcere unghiile, cu o manicură impecabilă, şi când m-a privit din nou avea o privire foarte dură.

— Lucrezi aici, domnule Crane?

„Începe dansul" mi-am spus. „Javra asta grasă nu-şi pierde timpul cu mine".

— S-ar putea spune că da.

A clătinat înţelegător din cap.

— Da.

Din nou o pauză.

— Ce mi se pare ciudat, domnule Crane, este că nu apari pe statele noastre de plată şi totuşi susţii că lucrezi pentru noi.

Mi-am impus o expresie tâmpă a feţei.

— N-am spus asta, domnule Jackson. Lucrez pentru colonelul Olson.

Şi-a frecat încet palmele în timp ce nu-şi dezlipea ochii din ai mei.

— Colonelul Olson te-a angajat?

— Poate că ar fi mai bine să vă explic.

Mi-am schimbat expresia feței. Acum eram băiatul sincer, deschis, care zâmbește ușor vinovat că provoacă necazuri. Nu mi s-a părut să aibă vreun efect asupra lui și m-am întrebat dacă, în general, exista ceva pe lumea asta care să aibă vreun efect asupra lui.

— Domnul colonel Olson și cu mine am fost în Vietnam. El era pilot de bombardiere. Eu am avut grijă de avionul lui.

Vorbeam pe un ton normal, rar.

— Am auzit că lucrează pentru domnul Essex și pentru că îmi căutam o slujbă, și pentru că dânsul și cu mine ne-am înțeles bine i-am scris întrebându-l dacă nu poate să-mi găsească ceva de lucru aici. Mi-a scris că pentru moment nu era nici un loc neocupat dar mi-a sugerat că aș putea să vin aici și să ajut la prelungirea pistei dacă nu aveam altceva mai bun de făcut. Mi-a spus că poate să-mi asigure casă și masă dar nu poate să-mi dea nici un ban. Îmi spunea în scrisoare că aș putea-o considera ca un fel de vacanță. Mai scria că, în timp, se putea ivi un loc liber și pentru mine. Mă plictisisem să stau acasă, bani aveam, soldele din armată, doream să văd Paradise City și, bineînțeles, doream foarte mult să-l revăd pe domnul colonel Olson..., este un om foarte de treabă, domnule Jackson, dar bineînțeles că nu trebuie să vă spun eu asta..., așa încât..., am sosit.

Cât timp vorbisem dăduse aprobator din bostan privindu-mă cu ochii pe jumătate închiși.

— Mi-e teamă că Olson a greșit. Nu avea dreptul să te cheme aici; nu avea nici un drept.

N-am spus nimic.

— Este contrar regulamentului nostru.

Se încruntă.

— Poate nu-ți dai seama cât este de grav. Toți cei care lucrează pentru noi sunt asigurați. Să presupunem că ai fi fost accidentat când lucrai la pistă? Ai fi putut să ne dai în judecată și noi am fi fost descoperiți.

— Chiar așa?

Aveam iar fața tâmpă:

— Sunt sigur că domnul colonel Olson nu s-a gândit nici o clipă la acest lucru şi nici eu nu m-am gândit.

Se părea că îi place mai mult faţa tâmpă decât faţa sinceră pentru că buzele subţiri încercară din nou mişcarea care la el presupun că însemna zâmbet.

— Da, probabil aşa este. Colonelul Olson este un bun pilot dar un slab om de afaceri. Şi ce faci, foarte exact, pe pistă?

— Lucrez sub conducerea lui O'Brien. Am grijă ca buldozerele să meargă. Personalul care munceşte pe ele nu se pricepe la motoare.

Zâmbetul dispăru brusc:

— Dar asta nu este treaba lui O'Brien?

— El se ocupă cu dinamitarea. Domnul colonel Olson s-a gândit că am câştiga timp dacă m-aş ocupa de buldozere. Înţeleg că pista trebuie terminată mai degrabă repede.

— Am auzit şi eu că pista trebuie terminată.

Tonul metalic al vocii lui mi-a spus că vorbesc prea mult.

— Sunt sigur de acest lucru, domnule Jackson. Încercam numai să vă explic situaţia.

— Trebuie să rezolvăm problema asta imediat. Te rog să te prezinţi la biroul de personal ca să semnezi contractul de muncă. Vei primi salariul de muncitor şi vei fi asigurat.

— Vă mulţumesc pentru sugestie dar nu am să fac acest lucru. Vedeţi, domnule Jackson, eu sunt în vacanţă. Nu-mi doresc o astfel de slujbă permanentă. Îmi place să mă joc cu motoarele de buldozere dar nu pentru mult timp. Nu făceam decât să-l ajut pe domnul colonel şi să-mi omor timpul.

Asta l-a enervat. A înţepenit în fotoliu şi m-a privit:

— Sugerezi că nu vrei să lucrezi pentru noi?

— Nu ca muncitor pe şantier. Eu sunt mecanic de aeronave şi am toate licenţele la zi.

Sprîncenele se ridicară aproape până la părul său brunet.

— Mecanic de aeronave?

— Exact. Înainte de Vietnam am fost angajat la Lockheed.

Începu din nou să-şi frece palmele.

— Înţeleg.

Făcu o nouă pauză după care continuă:

— Doamna Essex este foarte mulţumită de tine, Crane. Poate îţi găsim un loc pe măsura pregătirii tale. Asta te-ar interesa?

Am remarcat că renunţase la „domnule".

Mi-a venit deodată ideea că nu şi-ar pierde timpul lui preţios cu mine dacă nu ar fi obligat să o facă. „Doamna Essex este foarte mulţumită de tine". Asta mi-a dat soluţia. Grăsanul ăsta împuţit fusese trimis de ea ca să facă ceva pentru mine drept recompensă că îi găsisem calul. Era numai o presupunere dar aveam sentimentul că este o presupunere corectă.

— Depinde de post şi de plată.

Şi-a încrucişat din nou picioarele. De data aceasta pe faţă i se citea clar că mă urăşte cu toate sinceritatea aşa cum un şarpe urăşte o mangustă.

— Ai putea să ai grijă de un Condor XJ7?

— Am cea mai înaltă categorie ca mecanic la sol. Asta înseamnă că mă pot ocupa de orice tip de avion dacă am o echipă corespunzătoare.

— Înţeleg.

A urmat o pauză lungă după care s-a sculat în picioare.

— Să văd ce pot face. Îţi doreşti să lucrezi pentru noi?

— Aşa cum am spus: depinde de post şi de plată.

Se uită chiorâş la mine:

— Cât te plăteau la Lockheed?

— N-are nici o importanţă. Asta se întâmpla acum patru ani.

Mă aprobă dând din cap. Eram sigur că îi va contacta pe cei de la Lockheed şi va verifica ce i-am spus dar asta nu mă îngrijora. Fusesem băiat cuminte acolo şi eram sigur că îmi vor da referinţe bune.

— Fă-mi te rog o plăcere personală şi stai departe de şantier, spuse îndreptându-se spre uşă. Simte-te ca acasă. Am să vorbesc cu cei de la personal: poţi să te bucuri de toate facilităţile noastre. Trebuie să vorbesc cu domnul Essex.

— N-aş vrea să mă fâţâi prea mult pe aici fără să fac nimic, domnule Jackson.

Se uită din nou la mine de parcă eram o reptilă într-o cuşcă de sticlă.

— O să-ţi punem la dispoziţie o maşină. De ce să nu te distrezi în oraş?

Mi-am dat seama că ura ideea asta.

— Mergi la biroul de personal. Domnul Macklin o să-ţi dea nişte bani.

Gura i se făcu pungă de parcă înghiţise chinină.

— Asta este dorinţa doamnei Essex.

— Drăguţ din partea ei, am spus cu mutra solemnă.

Ieşi fără să mai spună nimic şi se urcă într-un coupe Bentley condus de un şofer negru îmbrăcat într-o uniformă de aceeaşi culoare verde pe care o aveau toate uniformele celor ce lucrau pentru Essex.

După ce maşina se îndepărtă Pam ieşi din baie. Se uita la mine cu ochii holbaţi.

— N-aş fi crezut niciodată aşa ceva, spuse cu voce stinsă. Nu ştiu ce o să spună Bernie despre toată treaba asta.

Mi-am aprins o ţigară cu mintea preocupată.

— Jack, reluă ea cu o voce mai fermă. Bernie o să fie furios.

— Şterge-o, păpuşico! Trebuie să mă gândesc la ceva.

— Ascultă-mă...! începu din nou, de data aceasta de-a dreptul isterică.

— Ai auzit ce ţi-am spus? Cară-te! Trebuie să mă gândesc.

— Bernie a greşit, spuse cu o voce nesigură, cu faţa albă. Fă-i un serviciu. Pleacă de aici! O să găsim pe altcineva. Dacă eşti într-adevăr prietenul lui Bernie pleacă, şi fă-o repede!

M-am uitat la ea.

— Nu o să găsiţi pe altcineva am spus, aşa că şterge-o, păpuşico, şi nu mai scoate prostii pe gură! Sunt în combinaţie şi numai Bernie poate hotărî. Nu-ţi cer să-mi spui despre ce este vorba dar, aşa cum ţi-am spus şi mai înainte, din ceea ce am prins din zbor, afacerea pute... Încep să bănuiesc că Bernie nu mai este omul pe care l-am cunoscut. S-ar putea să aibă nevoie de ajutor.

După care m-am răstit la ea:

— Cară-te!

A ieşit trântind uşa în urma ei.

Am stat mult timp nemişcat, am fumat şi m-am gândit.

M-am gândit la corpul acela perfect, la părul roşu venețian şi la ochii mari, violeți, cea mai excitantă femeie din lume după părerea mea.

*

* *

M-am dus la biroul personal pentru a-l întâlni pe domnul Macklin şi l-am prins exact când se pregătea să plece acasă. Era ora şapte seara dar, în afara unei priviri iuți cu care mă măsură de sus până jos, cu ochi asemenea lui Wes Jackson, ascuțiți ca vârful dălților de spart gheața, nu spuse nimic. Din contră, mi s-a părut că zâmbetul şi strângerea de mână au fost destul de sincere.

— Ah, da, domnul Crane. Am primit instrucțiuni de la domnul Jackson în ceea ce vă priveşte.

Îşi coborâse vocea pios când menționase numele lui Jackson.

— Am pentru dumneavoastră un plic pe care vă rog să-l acceptați cu mulțumiri din partea societății Essex Enterprises.

Se duse la biroul său, scotoci în unul din sertare şi reveni cu un plic mare, alb.

— Dacă doriți şi o maşină vă rog să mergeți la serviciul transporturi, este deschis douăzeci şi patru de ore pe zi, şi puteți să alegeți ce vă place.

Am luat plicul, i-am spus că, da, doream şi o maşină şi am mers împreună până la uşa biroului lui. Mi-a arătat unde este biroul transporturi, în curte, cam la vreo treizeci de metri de locul unde stăteam, ne-am strâns din nou mâinile şi l-am părăsit. Cei de la transporturi primiseră şi ei instrucțiuni. M-au întrebat ce maşină vreau. Le-am spus că nu am preferințe atât timp cât este o maşină de dimensiuni mici. Mi-au oferit o Alfa Romeo de 2.000 centimetri

cubi şi m-au întrebat dacă îmi place. Le-am spus că da şi am condus înapoi la căsuţa mea.

În plic am găsit cinci hârtii de o sută de dolari şi legitimaţii de intrare la trei cinematografe, la un cazinou, la patru restaurante, două cluburi şi trei cluburi de noapte. Pe fiecare legitimaţie era menţionat „Essex Enterprises, valabil pentru două persoane."

L-am găsit pe O'Brien uitându-se la televizor. N-am avut nevoie de prea multă muncă de convingere pentru a-l determina să mă însoţească în oraş. A fost o noapte de pomină. Ne-am făcut de cap şi nu m-au costat decât bacşişurile.

La întoarcere, pe la două dimineaţa, eram amândoi mai mult decât lejer beţi şi O'Brien spuse:

— De-acum încolo am să stau cu ochii numai pe calul doamnei „E". Omule, cum de-ai reuşit să-ţi joci aşa de bine cărţile?

— Este un dar natural, i-am spus şi l-am basculat din maşină în faţa uşii lui.

M-am dezbrăcat şi m-am suit în pat.

Înainte de a stinge lumina m-am mai gândit puţin la situaţia mea. „Nu o să dureze mult" mi-am spus. Doamna Essex nu o să mă ţină în lux mai mult de o săptămână, dacă o să dureze şi atât. În momentul acela eram protejatul unei femei foarte bogate. M-am hotărât, înainte de toate, să ascult propunerea lui Olson şi după aceea să hotărăsc dacă merg pe mâna lui sau să încerc să transform protecţia unei femei foarte bogate în ceva mult mai substanţial pentru mine.

Mi-am spus că sunt suficient de beat ca să visez cu ochii deschişi. M-am gândit din nou la ea, la părul roşu, la ochii violeţi, la căldura trupului ei. Visam să ajung pe lună? Şi ce dacă? Oamenii au ajuns pe lună. De ce nu şi eu?

*

* *

Am fost trezit de zgomotul unui avion care ateriza. M-am uitat somnoros la ceas şi am văzut că era ora 10:15. M-am dat jos din pat şi am ajuns la fereastră la timp pentru a vedea un avion Condor care tocmai punea roţile pe pistă. Asta însemna că Lane Essex, plus Bernie, se întorseseră.

Am văzut de asemenea maşina Bentley a lui Jackson şi alte trei maşini, Jeep-uri, aliniate frumos pe locul unde urma să parcheze avionul. M-am gândit că o să treacă ceva timp până când o să ajungă Olson la mine aşa încât am făcut un duş, m-am bărbierit, m-am îmbrăcat cu un tricou şi o pereche de blugi după care am sunat la room service. Deşi băusem zdravăn în noaptea trecută îmi era foame.

Am comandat un mic dejun cu ochiuri, şuncă prăjită şi cafea. Tipul care mi-a luat comanda se uita la mine de parcă i-aş fi făcut o favoare.

— Acordaţi-mi zece minute, domnule Crane! Nici un minut în plus, mi-a spus.

I-am mulţumit şi după ce m-am stropit cu apă de colonie m-am aşezat într-un fotoliu ca să aştept mâncarea. Îmi plăcea tratamentul VIP dar nu mă îmbătam cu apă chioară, ştiam că nu va dura.

Micul dejun a sosit în opt minute..., am cronometrat.

După ce am mâncat am citit ziarul care îmi fusese adus pe tava cu micul dejun. Din când în când auzeam zgomotul unei explozii şi asta îmi spunea că O'Brien transpira din greu pe şantier.

La miezul zilei m-am plictisit să aştept; mi-am spus că probabil Olson este ocupat aşa că m-am hotărât să merg în oraş şi să folosesc una din cărţile de credit. În timp ce traversam camera a sunat telefonul.

Am ridicata receptorul:

— Domnul Crane?

O voce de femeie foarte rece şi înţepată.

— Poate da, poate nu.

Pauză. Încercam să-i ghicesc expresia feţei.

— Domnul Jackson vă vrea aici. O maşină este deja în drum spre dumneavoastră..., va sosi în douăzeci de minute.

Jucând la cacealma am spus:

— Peste douăzeci de minute voi fi în oraş. Comunică-i asta domnului Jackson.

Şi am închis.

Telefonul a sunat din nou imediat dar l-am lăsat să sune până mi-am turnat o băutură.

— Domnul Crane?

Vocea era acum neliniştită.

— Da. Tocmai ieşeam pe uşă. Ce este?

— Vreţi vă rog să aşteptaţi până soseşte maşina? Domnul Jackson doreşte să vă vorbească.

— Acum ai vorbit mai bine păpuşico, am spus, dar, ghinion, nu sunt în dispoziţie să vorbesc acum cu domnul „J"..., este prea devreme.

Şi am închis din nou.

Am aşteptat, bând şi uitându-mă la tavan şi m-am întrebat dacă îmi jucam bine cărţile dar tot timpul aveam în minte fraza „Doamna Essex este foarte mulţumită de dumneavoastră". După câteva secunde telefonul a sunat din nou.

— Mda.

— Domnule Crane, vă rog mult, cooperaţi.

Vocea era disperată.

— Doamna Essex este cea care doreşte să vorbească cu dumneavoastră.

— Şi de ce n-ai spus aşa de la început?

— Da, Doamna Essex doreşte să vă vadă. Puteţi vă rog să vă modificaţi programul? Maşina este în drum spre dumneavoastră.

— Bine..., am să aştept. Şi..., ascultă, păpuşico, data viitoare când mă mai suni vezi, ai grijă cum vorbeşti. Nu-mi place tonul vocii tale.

Şi am închis.

Zece minute mai târziu automobilul Bentley al lui Jackson s-a oprit în faţa uşii mele. Şoferul negru mi-a deschi uşa din spate înclinându-se şi zâmbindu-mi. M-am urcat în maşină şi am fost condus la destinaţie în mare viteză. Cei doi paznici de la intrarea în aeroport m–au salutat când am trecut pe lângă ei. Maşina a mers o vreme pe malul oceanului după care a ocolit oraşul şi s-a îndreptat

spre zona dealurilor. În acest timp m-am tolănit pe tapițeria din piele a mașinii englezești și m-am gândit la ea.

Okay, un vis nebunesc dar în viață trebuie din când în când și vise nebunești, cum am putea altfel supraviețui în lumea asta plină de violență și nebunie?

Când am ajuns la intrarea pe moșia lui Essex porțile s-au deschis singure dar nu m-am lăsat păcălit. În spatele lor stăteau paznici înarmați și îmbrăcați în uniforme de culoarea dragă lui Essex. După ce am intrat am mai mers vreo jumătate de kilometru printr-un parc cu pomi, pajiști și straturi de flori.

Mașina se opri în dreptul intrării principale, prevăzută cu niște uși mari, toate numai fier forjat și vitralii. Un valet gras, arătând a englezoi, aștepta în capul scărilor. Mi-a zâmbit, așa cum numai valeții englezoi pot zâmbi.

— Vă rog, pe aici, domnule Crane.

L-am urmat pe un coridor larg, căptușit cu picturi moderne și am presupus că sunt originale.

Într-un târziu am trecut prin două uși de sticlă și am intrat într-un patio uriaș cu acoperiș de sticlă fotosensibilă pentru a proteja orhideele și begoniile aflate peste tot. În centrul acestei încăperi opulente se afla o fântână arteziană care-și revărsa jetul de apă într-un bazin în care înotau în scârbă, de parcă făceau cuiva o favoare, pești exotici.

Și pe această scenă, care trăda bogăția, am găsit-o pe ea. Stătea aproape culcată pe una din chestiile alea cu roți, prevăzute cu suport pentru cap și perne, în cazul de față galbene. Wes Jackson stătea pe un scaun, la o oarecare distanță de ea, ocupându-se de ceea ce mie mi s-a părut a fi un martini sec.

Când am trecut prin ușile de sticlă Jackson și-a ridicat trupul masiv și s-a îndreptat spre mine.

— Intră, domnule Crane, îmi spuse cu un zâmbet de parcă își masase gingiile cu zeamă de lămâie.

Am remarcat că „domnule" făcea iarăși parte din vocabular.

Se întoarse spre ea:

— L-ați cunoscut deja, doamnă Essex. Nu trebuie să mai fac prezentările.

Ea se uită în sus la mine şi-mi întinse mâna. M-am apropiat cu paşi mari, i-am strâns mâna caldă şi uscată şi i-am dat drumul repede.

— Vă simţiţi mai bine?

— Da, mulţumesc. Nu este chiar aşa de rău.

Ochii violeţi nu mă slăbeau. Mi-am spus că nu poate să existe în lumea asta o altă femeie la fel de fermecătoare, de sexy şi de formidabilă ca ea.

— A fost totuşi o căzătură urâtă, nu-i aşa?

Îmi zîmbi şi-mi făcu semn către un scaun aflat în apropierea ei:

— Ia loc, domnule Crane.

În momentul în care m-am aşezat a apărut de niciunde un servitor japonez.

— Ce doriţi să beţi, domnule Crane? mă întrebă Jackson.

— Coca Cola cu bitter.

Asta i-a lăsat mască pe el şi pe faţă galbenă. Se holbau amândoi la mine. Repetasem scena în timpul călătoriei cu automobilul Bentley.

Doamna Essex izbucni în râs.

— Asta-i o băutură de care n-am mai auzit.

— La ora asta din zi este băutura mea preferată. Trec la băuturile ţepene după apusul soarelui..

• Au mai urmat câteva clipe de tăcere după care japonezul, resemnat, dispăru. Jacksons se îndreptă spre scaunul său dar se opri brusc când doamna Essex pocni din degete spre el.

— E-n regulă, Jackson! spuse ea. Sunt sigură că ai o groază de treabă de făcut.

— Da, doamnă Essex.

Ieşi din scenă repede, în tăcere şi fără să mă privească.

— Nu-mi plac grăsanii, îmi spuse; ţie îţi plac?

— Are în schimb o privire subţire şi devoratoare, am spus.

— Vorbeşti foarte frumos, domnule Crane. Să nu-mi spui că ai auzit şi de Shakespeare.

— Adevărul este, doamnă Crane, că am petrecut trei ani pe un aeroport aflat la vreo douăzeci de kilometri de Saigon. Tipul pe care l-am înlocuit mi-a lăsat amintire un album cu poze porno şi că-

teva volume cu piese de Shakespeare.Mi-am petrecut o mare parte din timpul liber uitându-mă la poze şi citind piesele.

— Şi ce ai preferat?

— După o vreme fotografiile şi-au pierdut efectul asupra mea dar am continuat să fiu fascinat de bătrânul Will.

Japonezul se întoarse cu un pahar brumat pe care îl aşeză pe masa de lângă mine ca şi cum ar fi umblat cu o bombă. Făcu doi paşi înapoi şi aşteptă în linişte.

— Asta doreai să bei? mă întrebă ea.

— E-n regulă, am spus fără să gust din băutură. N-a fost decât un gag.

Pocni din degete şi japonezul dispăru. Gestul cu pocnitul din degete m-a impresionat. M-am întrebat dacă va sosi o vreme când o să pocnească din degete la mine.

— Un gag?

— Încercam să-mi menţin moralul ridicat, am spus. Nu sunt obişnuit cu aşa lux..., dar sper că am reuşit măcar să-l enervez pe Jackson.

Se uită lung la mine după care izbucni în râs.

— Îmi place chestia asta. Da, chiar îmi place.

Mi-am scos pachetul de ţigări mototolit.

— Fumaţi aşa ceva sau ale dumneavoastră sunt poleite cu aur?

— Nu fumez.

Făcu o pauză de efect:

— Te găsesc reconfortant, domnule Crane.

Mi-am aprins ţigara.

— Mă bucur. Dacă tot suntem la şedinţa de schimb de complimente daţi-mi voie să vă spun că sunteţi cea mai voluptoasă femeie din câte am întâlnit vreodată.

Ne-am privit în tăcere o vreme după care ridică o sprânceană:

— Mulţumesc.

Altă pauză.

— Şi mulţumesc că l-ai găsit pe Borgia. Nici unul din proştii ăia de la aeroport nu s-a gândit să-l caute. Nu cred că nu ai călărit niciodată. Felul în care te-ai purtat cu Borgia te-a trădat; numai un călăreţ cu experienţă putea să-l stăpânească aşa cum ai făcut-o tu.

— Ăsta a fost un alt gag, i-am zâmbit. Aşa sunt eu, doamnă Essex..., un gag-man. Pe vremea când am fost în Saigon mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului călărind. Când nu mă ocupam de avioane, bineînţeles.

— Şi, tot bineînţeles, când nu te uitai la poze şi nu citeai Shakespeare

— Corect.

— Te-ar interesa să lucrezi pentru noi?

A lansat întrebarea pe neaşteptate, cu viteza şi viclenia unui upper cut de campion mondial de box. Numai că eu mă aşteptam la întrebare.

— Vreţi, vă rog, să precizaţi ce înseamnă „noi"?

Se foi în fotoliu.

— Essex Enterprises, bineînţeles.

— Asta înseamnă să lucrez pentru domnul Jackson?

Am privit-o în ochi:

— Pentru un moment am avut impresia că sugeraţi că aş putea lucra pentru dumneavoastră.

Asta a zgâlţîit-o, aşa cum speram. Încercă să-mi susţină privirea dar după câteva clipe îşi întoarse capul.

— L-am întrebat pe Jackson dacă există vreo posibilitate interesantă pentru a-ţi face o ofertă.

Tot nu mă privea.

— Se pare că este foarte dificil, dar Jackson are talentul de a face lucrurile dificile.

— Aşa mi s-a părut şi mie.

Am văzut că îşi revenise şi i-am zâmbit.

— Apreciez foarte mult acest lucru, doamnă Essex, mai ales invitaţia de a veni aici. La urma urmelor nu am făcut nimic altceva decât să găsesc un cal dar, dacă aţi putea să-mi găsiţi o slujbă aici... Aş vrea să vorbesc şi cu domnul colonel Olson. Sincer să fiu ideea de a lucra pentru domnul Jackson nu mă face să râd şi eu sunt un om căruia îi place să râdă.

M-am ridicat în picioare.

— Mulţumesc pentru ospitalitate.

Eram lângă fotoliul ei, uşor aplecat peste ea.

— Acum, dacă ați fi așa de amabilă să faceți numărul cu pocnitul din degete, aș dispărea și eu, așa acum dispar toți.

Se uită în sus la mine și am zărit deodată acea fulgerare pe care o au toate femeile în priviri atunci când își doresc un bărbat. Am cunoscut o groază de femei la viața mea și acea fulgerare este de neconfundat. Nu-mi venea nici mie să cred dar fulgerarea a venit și a dispărut; așa cum lumina semaforului se schimbă într-o fracțiune de secundă de la verde la roșu.

— La revedere, domnule Crane.

— La revedere.

Am făcut o pauză și m-am uitat fix în ochii aceia mari și violeți.

— Știu că asta nu-mi aduce nici un câștig dar trebuie să vă spun că acum, în această clipă, privesc la cea mai frumoasă femeie din lume.

Și, mândru de mine, am ieșit și eu din scenă.

*
* *

Imediat ce am fost decantat din Bentley în fața casei mele m-am uitat după vreun semn de la Olson dar nu am găsit nimic.

Era trecut de ora treisprezece și mi-am dat seama că îmi este foame. Am sunat la room service și am cerut ceva de mâncare.

— Specialitatea bucătarului șef este excelentă, domnule Crane: miel cu toate mirodeniile și cu garnitură. Să vă trimit o porție?

Am spus că ar fi excelent și am închis.

În timpul călătoriei de întoarcere mă gândisem la doamna Essex. Să mă fi înșelat în privința fulgerului din ochii săi? Eram sigur că nu dar mi se părea fantastic ca o femeie în poziția ei să se lase amețită de un tip ca mine. Okay, acceptând că o zăpăcisem, asta nu însemna totuși nimic. O femeie în poziția ei nu ar risca, nu când ești măritată cu Lane Essex. Putea, bineînțeles, să aibă micile ei gânduri secrete, dar de aici până a le traduce la realitate era cale lungă. Oricum însă și ea mă amețise. Mi-aș fi dat câțiva ani din

viață pentru o noapte în brațele ei; știam că asta ar fi fost o experiență de neuitat. După o vreme a sosit și mâncarea. Am mâncat și s-a făcut de două și jumătate. În timp ce-mi aprindeam o țigară a sunat telefonul.

— Salut, Jack!

Era Olson

— Salut.!

— Ai o mașină la dispoziție?

— Mda.

— Crezi că mai poți să găsești bomba aia de pe malul mării?

— Nici o problemă.

— Ce-ar fi să ne întâlnim acolo peste o jumătate de oră?

— Okay!

A închis.

„Ei bine", mi-am spus în timp ce stingem țigara și mă ridicam în picioare. „Am să aflu acum toată tărășenia". În timp ce ieșeam din casă ca să mă urc în mașina Alfa Romeo am auzit din nou o bubuitură. din depărtare. O'Brien lucra. Mi-au trebuit douăzeci de minute ca să ajung la cafe-barul de pe malul oceanului. Am găsit Jaguar-ul alb parcat la umbră și am tras lângă el după care am urcat pe treptele care scârțîiau spre verandă.

Olson era ocupat cu o ceașcă de cafea și când m-a văzut a fluturat din mână.

Fata care servea ajunse la masă odată cu mine și-mi zâmbi.

— Cafea, i-am spus scurt.

— Ei bine Jack, se pare că ți s-au întâmplat o groază de lucruri cât am lipsit, spuse Olson după ce fata plecă. Și se pare că ai uitat disciplina din armată mai repede decât mă așteptam.

Fata veni și-mi puse ceașca de cafea în față după care plecă.

— Ce vrei să spui?

— Ai uitat că ordinele trebuie executate

Era o duritate în vocea lui care mă neliniștea.

— Tu singur ai spus că nu mai suntem în armată. Uite, Bernie, nu am de gând să-mi cer scuze pentru nimic. M-ai păcălit chemându-mă aici sub un pretext fals. N-ai avut încredere în mine. Așa

încât am jucat cum au picat cărţile. Dacă nu-ţi place cum am jucat spune-mi şi mă car imediat de aici.

Încercă să se uite la mine dar după câteva clipe renunţă şi-şi întoarse privirea. Am văzut că transpira puternic.

— Ei bine, poate că nu s-a produs prea mult rău. Dar aş fi preferat să nu stai în bătaia reflectoarelor. Din câte am auzit eşti acum în relaţii, foarte bune cu doamna Essex.

Învârti linguriţa în ceaşca de cafea tot fără să mă privească.

— Poate că acesta este un lucru bun. Am auzit că ai fost la ea acasă în dimineaţa aceasta.

— Informatorii tăi lucrează din greu.

Încercă un zâmbet:

— Nu mă înţelege greşit, Jack!. Operaţia aceasta este mult prea importantă. Mă bazez pe tine. Am nevoie de ajutorul tău.

— Uite ce este, Bernie. Până acum ai procedat greşit. De ce dracu' nu mi-ai spus ce pui la cale când am sosit în loc să-mi serveşti tot spanacul cu prelungirea pistei? Dacă ai fi procedat corect nu s-ar mai fi întâmplat toată porcăria asta.

— N-am putut. Kendrick a insistat să te vadă înainte de a ni te alătura. Aşa este el..., nu ar avea încredere nici în mama lui. După aceea a trebuit să zbor cu boss-ul la New York - un zbor neaşteptat.

— Kendrik? Balega aia grasă? Ce treabă are el?

— El finanţează operaţia.

Am aprins o ţigară.

— Okay, Bernie, ce-ar fi să verşi sacul?

Se jucă o vreme cu linguriţa, o puse pe farfurioară, o ridică, bătu cu ea în ceaşcă.

— Da.

O altă pauză.

— Îţi aduci aminte ultima mea misiune în Saigon? Îţi aduci aminte că aeroportul nostru a fost bombardat cu puţin înainte ca eu să fiu rănit şi că, printre altele, a fost distrusă şi clădirea în care erai tu cazat?

— Şi ce are asta de a face cu operaţiunea asta?

— Îţi aduci aminte când ţi-am propus să te muţi la mine?

Bernie puse însfârşit linguriţa jos, împinse ceaşca de cafea, numai pe jumătate băută, după care o trase din nou aproape.

— Îţi aduci aminte că eu mă culcam în pat şi tu pe canapea?

— Mi-aduc aminte.

O pază lungă, după care Bernie spuse în şoaptă:

— Vorbeşti în somn, Jack. Trei bătrâni schimbători de valută. N-am să uit niciodată noaptea aceea, ascultându-te vorbind în somn. Şi după aceea, mult mai târziu, când mi-a venit ideea să câştig banul adevărat, şi după ce am încropit planul aceasta ca să-mi realizez scopul, mi-am dat seama că am nevoie de un om de primă mână care să mă ajute, şi m-am gândit la tine.

Puse jos linguriţa şi se uită direct la mine.

— M-am gândit că dacă ai putut să omori trei oameni în vârstă, pentru cât?, lasă-mă să ghicesc, pentru, să zicem, câte cinci mii de dolari, ai fi în stare să faci mult mai mult pentru un sfert de milion.

Îşi trecu mâna prin părul transpirat. După care întrebă:

— Am dreptate?

— Depinde, Bernie. Un sfert de milion înseamnă bani mulţi dar la Saigon treaba era sigură. Cât de sigură este treaba de aici?

— Riscul este mic. Este cea mai mică din probleme. În clipa de faţă tu eşti marea mea problemă. Pot să te înţeleg pentru ce ai făcut acolo. Vietnamezii nu însemnau nimic pentru nici unul din noi. Să împuşti un bătrân vietnamez în condiţii de război este ceva ce pot accepta dar treaba asta de acum..., ei bine, dacă o dăm în bară atunci tu o să fii pus la păstrare o lungă perioadă de timp..., şi eu la fel. Nu pot să-mi dau seama cum am putea să o dăm în bară. Am întors-o pe toate părţile de nenumărate ori şi recunosc că avem o şansă de 95 la sută să reuşim.

— Acesta este un procent acceptabil, am spus.

— Da.

Apucă din nou linguriţa şi începu să se joace cu ea.

— Ceea ce vreau să aflu, Jack, este cum reacţionezi la oferta mea.

— Ce-ar fi să-mi spui despre ce este vorba şi după aceea pot să-ţi răspund?

Clătină negativ din cap.

— Nu pot să-ţi spun dacă nu-mi confirmi că te bagi. Dacă îţi spun despre plan şi după aceea arunci cărţile..., ce-am făcut?

M-am uitat lung la el.

— Încerci să-mi spui că nu ai încredere că o să-mi ţin gura închisă?

Îşi întoarse privirea de la mine.

— Nu sunt singur în afacerea asta. Hotărăşte-te: sau un sfert de milion reprezintă un motiv suficient de puternic ca să te convingă să vii cu noi sau consideră că nu ţi-am făcut nici o propunere.

.— În Saigon nu-mi vorbeai aşa. Nu mă bag orbeşte în nimic. Ai încredere în mine sau nu ? Acesta este ultimul meu cuvânt.

Ne-am uitat îndelung unul la altul şi după aceea, brusc, îmi zâmbi şi mi-a făcut plăcere să văd acel zâmbet. Era genul de zâmbet pe care mi-l adresa înainte de a decola într-o misiune de bombardament.

— Iartă-mă, Jack. Okay..., uite cum facem: dacă nu vrei să te bagi am să-ţi dau trei mii de dolari, te duci înapoi acasă şi uiţi toată treaba,... corect?

— Corect.

— Lucrez pentru Essex de aproape un an. M-am săturat până peste cap de el şi de nevastă-sa. N-am nici o perspectivă. Am îmbătrânit lucrând pentru ei. Nu trebuie să intru în detalii; ai putut să te convingi personal. Piloţii sunt pe toate drumurile. Essex poate să mă schimbe uite aşa..

Şi pocni din degete.

— Aşa că am început să mă gândesc.

Privi în depărtare la plaja care strălucea sub soare.

— Şi asta ne aduce la Pam. Când m-am angajat ca pilot am găsit-o la aeroport ca stewardesă şefă. Poate că nu o să-ţi vină să crezi dar am simţit imediat amândoi că avem ceva în comun. Este adevărat, este obsedată de sex dar asta este ceva unde eu nu mai pot face nimic şi totuşi, efectiv, ţinem unul la altul.

Îşi scoase batista şi-şi şterse mâinile transpirate.

— Am ieşit într-o seară în oraş şi am mers la un restaurant să cinăm, la l'Espadon, unde ea are deschis credit şi mi l-a prezentat

pe Claude Kendrick. L-ai întâlnit. Kendrick nu numai că este proprietarul unei galerii de artă foarte profitabilă dar este, de asemenea, cel mai mare bandit de pe coastă. Îl interesează să cumpere sau să vândă orice, nu are importanță ce... Când am ajuns la cafea i-am povestit despre noul avion al lui Essex. Asta este marfă adevărată, Jack. Factura finală va sări de zece milioane de dolari. Este...

— Hei, stai puțin! l-am întrerupt. Ai spus zece milioane?

— Așa am spus.

— Asta n-o mai cred. Poți să cumperi un Viscount cu două milioane și jumătate.

— Acesta este un avion unic, Jack. Nu mai există altul la fel în toată lumea. Experții lui Essex au muncit patru ani pentru amenajările interioare. Și Essex nu s-a uitat la bani. Nu este un avion de serie. Este în lumea avioanelor ce este Rolls Royce în lumea automobilelor: nu s-au folosit decât cele mai scumpe, mai rare și mai pretențioase materiale. Nu vreau să intru acum în detalii, o să vezi probabil cu proprii tăi ochi și o să te convingi. La două săptămâni după întâlnirea mea cu Kendrick, Pam mi-a spus că vrea să mă vadă din nou. Ne-am întâlnit și mi-a spus că are un client care vrea să cumpere avionul dacă îl livram în Yucatan. Partea mea era un milion de dolari. I-am spus că este nebun. Mi-a spus că nu este nici o grabă dar că mă roagă să mă gândesc serios. Așa că am început să mă gândesc. Avionul nu urma să fie gata pentru zborurile de testare decât peste trei luni Cu cât mă gândeam mai mult cu atât deveneam mai convins că se poate face.

Privi spre mine și continuă:

— O să am nevoie de un echipaj de încredere. Am un copilot care a fost de acord să intre în afacere, o am pe Pam dar am nevoie de un mecanic de bord..., pe tine. Cum ți se pare până acum?

Mi-am aprins o țigară în timp ce mă gândeam la cele auzite.

— E o idee. Pot să mă gândesc mai mult la ea și să văd unde sunt punctele slabe?

— Exact asta doream să te rog să faci.

— Okay, ai un avion de zece milioane de dolari. Hai să nu ne gândim acum cum o să-l furi! Hai să ne gândim la aspectul finan-

ciar! Tu iei un milion, eu iau un sfert, Pam primeşte şi ea ceva şi copilotul la fel.

— Da, cam aşa ceva.

— Kendrick vinde aparatul cu cinci milioane. Asta înseamnă jumătate de preţ. Nu riscă nimic şi bagă la puşculiţă trei milioane. Crezi că este o propunere cinstită?

Bernie se foi neliniştit.

— Tocmai ai spus că un sfert de milion înseamnă bani buni.

— Acesta nu este un răspuns la întrebarea mea.

— Nu ştiu câţi bani primeşte Kendrick, poate să fie mai puţin de cinci milioane.

Am clătinat dezaprobator din cap:

— Nu. L-am întâlnit; este rechin mare. Mai degrabă o să încaseze şapte milioane. Te trage în piept.

Olson dădu din umeri. Avea din nou privirea aceea cinică, alunecoasă, care mă făcea să nu am încredere în el.

— Mă mulţumesc cu un milion. Cu bănetul acesta Jack, pot să-mi deschid o linie de taxiuri aeriene în Mexic. Ai putea să te asociezi şi tu cu mine.

Mi-am terminat cafeaua călduţă.

— Ce-ar fi să vorbim cu Kendrick. Îl putem strânge cu uşa. Să zicem că tu ai primi două milioane şi eu unul. Ar fi mai bine, nu-i aşa?

— Kendrick are cărţile, Jack. El are clientul Eu nu ştiu cine este. Fără client fluierăm în vânt.

Mă privi:

— Şi încă un lucru, Kendrick nu este genul care să poată fi strâns cu uşa.

— Să zicem că eu am să încerc. La urma urmelor cine îşi asumă riscul?

— Nu ştiu ce să spun, trebuie să vorbesc cu Pam şi cu Harry.

— Copilotul tău?

Aprobă dând din cap.

— Vorbeşte-mi despre el.

— Harry Erksine, este copilotul meu de nouă luni. Tânăr, douăzeci şi patru de ani, dur, bun pilot, un tip incomod dar este okay.

— Ce l-a făcut să intre în combinație!

— Doamna Essex și-a mișcat fundul prin fața ochilor lui, făcându-l să spere, după care l-a lăsat baltă. Asta este specialitatea ei: să zăpăcească bărbații, să-i facă să spere că-i va lăsa să se strecoare în patul ei și pe urmă să le explice clar că în patul ei nu intră orice prăpădit.

Se opri ca să facă o pauză de efect și mă cercetă atent

— Nu știu cât de departe a mers cu tine, Jack, dar fii atent. E cea mai nenorocită căței. Înainte să-ți faci planuri cu ea așteaptă să vezi ce a făcut din bietul Harry.

— Așa că Harry, ca să se răzbune, s-a alăturat vouă, am spus rânjind.

— Harry o urăște mai mult decît orice pe lumea asta.

Am stocat totuși această fărâmă de informație, după care am spus:

— Și cum te-ai gândit să furi un avion de zece milioane de dolari?

— Avem tot timpul să lucrăm la detalii. Avionul va fi livrat pe întâi noiembrie, două luni de-acum încolo. Eu și cu Harry vom merge la fabrică să-l recepționăm și să-l aducem aici Vor trebui făcute zboruri de încercare înainte de a-l sui pe prețiosul domn Essex în el. Vor trebui făcute și zboruri de noapte pentru a testa aparatura de navigație. Așa încât tu, Harry, Pam și cu mine decolăm într-o noapte. Zburăm spre ocean după care comunicăm prin radio că avem incendiu la motoarele de pe aripa dreaptă. După care turnul de control nu mai aude nimic..., liniște totală. Procedura de alertare durează câteva minute. Până să trimită avioane să ne caute eu am să aduc avionul la suprafața mării ca să evităm semnalul radar și o tăiem spre Yucatan. Clientul lui Kendrick are o pistă lângă Merida. Este la limita dintre bush și junglă. Aterizăm. Detaliile le mai finisăm dar acesta este planul.

M-am gândit.

— Sună bine, am spus într-un târziu. Teoria pe care mergi este că avionul s-a prăbușit în mare și s-a scufundat fără să lase nici o urmă?

— Te-ai prins?

— N-ai nici o idee cine este clientul?

— Nici una, dar trebuie să fie cineva dacă a avut bani să construiască o pistă.

— Deci..., suntem morţi după ce întrerupem contactul radio.

— Exact.

— Şi luăm banii şi ne stabilim în Mexic?

Aprobă dând din cap

— Şi oricare dintre noi riscă enorm dacă se întoarce în S.U. ale A.

— Nu ne putem întoarce. Dacă ne întoarcem şi vreunul din noi este reperat afacerea sare în aer. Aşa cum ai spus..., suntem morţi imediat ce oprim aparatul radio.

— Eşti cucerit trup şi suflet de idee nu-i aşa, Bernie?

— Da. Sunt bani mulţi şi eu am nevoie de bani mulţi. Vreau să mă simt în siguranţă.

Mi-am adus aminte de balena cu peruca aia portocalie, ridicolă, vorbindu-mi despre siguranţă.

— Cu banii pe care îi iau pot să-mi deschid un serviciu de taxiuri aeriene. Am şi început să mă ocup de problemă. Dacă eşti de acord să verşi o parte din ce-ţi iese din afacere aş fi bucuros să te am asociat. În Mexic este o cerere nebună pentru taxiuri aeriene.

Mă privi:

— Ei bine, Jack, acum ştii cât ştiu şi eu despre afacere. Ce spui? Mergi sau nu cu noi?

— Îmi place, am spus ridicându-mă în picioare, dar vreau să vorbesc cu Erskine. Hai să ne întâlnim cu toţii.

Bernie mă privi neliniştit.

— Harry este cam dur. S-ar putea să nu vă înţelegeţi.

— Ce vrei să spui?

— Ţi-am spus deja. Am nevoie de el, copilot. Face numai ce-i spun eu. Te rog, nu-ţi bate capul cu el.

— Vorbim de un furt, Bernie. S-a putea să fim cu toţii puşi la păstrare pentru cincisprezece ani. Trebuie neapărat să facem echipă şi eu nu lucrez cu cineva cu care nu mă pot descurca.

Bernie se ridică şi el în picioare.

— Înţeleg. Am să aranjez o întâlnire.

— Şi, Bernie..., adu-l şi pe Kendrick la întîlnire.

— N-avem nevoie de Klendrick.

— Ba avem! Vorbim de o echipă şi el este membru în această echipă.

Îşi ridică a neputinţă mâinile.

— Să văd ce se poate face.

— Fă mai mult decât atât Bernie. Tu, Erksine, Pam, Kendrick şi cu mine în jurul unei mese, ca să stabilim treaba.

— Okay!

Am ieşit în soarele arzător şi ne-am oprit fiecare în dreptul maşinii sale.

— Nu încerc să te păcălesc, Bernie, i-am spus. Mă gândesc la tine tot atât de mult cât mă gândesc la mine.

Dădu aprobator din cap:

— De-aia m-am gândit la tine. Nu mai sunt chiar tipul formidabil care eram şi am nevoie de ajutorul tău.

L-am privit suindu-se în Jag şi îndepărtându-se pe drumul prăfuit după care m-am suit în Alfa.

Am stat acolo, gândindu-mă până când căldura infernală m-a obligat să pornesc motorul şi să o iau înapoi spre aeroport.

CAPITOLUL 4

Bernie a telefonat pe la ora şapte seara, în timp ce urmăream la televizor o telenovelă. Mi-a spus că fixase întîlnirea la ora nouă seara, tot la cafe-barul de pe malul mării.

— Trec să te iau la opt şi jumătate, Jack, mi-a spus, împreună cu Pam şi cu Harry.

— Vine şi Kendrick ?

— Da.

— În regulă.

De cînd vorbisem cu el şi aflsem ce pun la cale mă gândisem tot timpul. Planul său părea bun dar mai erau o groază de amănunte care trebuiau rezolvate. Furtul unui avion de zece milioiane de dolari putea să mă ducă după gratii pentru o lungă perioadă de timp şi asta era ceva ce nu doream să se întâmple. Treaba trebuia să iasă perfect şi, nu ştiu de ce, aveam impresia că Bernie nu era planificatorul ideal. Era ceva la el care mă deranja şi pe care nu reuşeam să-l identific. Pam nu conta, nu era decît o neurotică obsedată sexual. De Erksine în schimb depindeau multe. Dacă avea tot atăta nerv cât avea Bernie atunci eram hotărât să arunc cărţile. Pe de altă parte, îmi doream să pun mâna pe controlul operaţiei. Cu cît mă gândeam mai mult, cu atăt afacerea îmi plăcea mai mult, dar în nici un caz cu Bernie la conducere.

Pe la opt şi jumătate am auzit o maşină oprind în faţa uşii mele. Am ieşit şi am văzut un Buick, cu Bernie la volan, care tocmai oprea. Îmi făcu cu mîna şi m-am urcat lângă el. În spate erau un bărbat şi Pam. Era prea întuneric în maşină pentru a-l cerceta pe Erskine. Tot ce am putut să văd din el a fost o carcasă foarte solidă. În timp ce Bernie punea maşina în mişcare spuse:

— Faceţi cunoştinţă: Jack..., Harry.

— Salut! am spus şi am ridicat mâna.

Erskine nu făcu nici o mişcare. După o pauză lungă spuse, cam în scârbă :

— Salut !

Drumul de la aeroport la cafe-bar l-am făcut repede şi în tăcere. Cînd am ajuns am coborât dar era în continuare prea întuneric pentru a-l putea studia pe copilot. Era mai înalt decît îmi închipuisem, cu cel puţin zece centimetri mai înalt ca mine, şi eu nu sunt pitic.

Bernie şi cu mine am luat-o înainte, Pam şi Erskine veneau în spatele nostru. Am urcat treptele care duceau spre verandă. Era o noapte înnăbuşitoare şi puteam auzi valurile care se spărgeau în depărtare de plajă.

Nu era nimeni în local. Veranda era luminată de o lumină difuză. Imediat ce ne-am aşezat la masă fata care servea veni la noi zâmbind.

Bernie întrebă :

— Ce luăm ?

Acum îl puteam vedea pe Erskine şi îl cercetam în timp ce şi el făcea acelaşi lucru cu mine. Lumina slabă îmi dezvălui o faţă subţire, ochi mici, un nas turtit şi buze subţiri: un luptător, tânăr, dur, cu părul foarte negru tăiat scurt şi care îi stătea pe cap ca o bască. Purta un tricou şi am putut să-i observ muşchii: era croit ca un boxeur.

Pam a spus că vrea un whisky cu gheaţă, eu am cerut la fel. Erskine a vrut un suc de portocale cu gin. Bernie a cerut o coca cola.

Când fata s-a îndepărtat Bernie spuse :

— Ei acum puteţi să faceţi cunoştinţă. Harry..., Jack.

Am dat din cap spre Erskine care se aplecă mult înainte privindu-mă în ochi.

— Deci care este şmecheria cu întîlnirea asta?, întrebă furios. Ce te ...?

— Stai o clipă, spuse Bernie dur. Eu conduc ostilităţile. Jack nu este mulţumit de banii care o să-i primim. Eu...

— Conduci tu, spuse batjocoritor Erskine. Tipul ăsta este mecanic..., corect ?

Bernie îl privi neliniştit.

— Ştii foarte bine lucrul ăsta, Harry.

— Mda. Deci nu este important. Tu şi cu mine suntem cei care trebuie să conducă avionul..., corect ? Aşa că unde este problema? Noi îl folosim şi el îşi primeşte plata, şi-şi ţine nasul departe de oala noastră ..., corect?

— Uite ce este fiule, am spus pe o voce calmă. Nu fă pe durul cu mine. Tu şi Pam sunteţi copii nevinovaţi în astfel de operaţii Şi, că veni vorba, nici Bernie nu este cu mult mai bun. Aţi avut o idee bună, recunosc, dar vă ocupaţi de ea ca nişte amatori. Aveţi un avion care face zece milioane de dolari şi îl vindeţi pe două milioane. Numai asta şi este destul ca să-mi dau seama că sunteţi nişte hahalere amatoare.

Erskine apucă masa cu ambele mîini şi am văzut cum i se umflă muşchii. M-am gîndit că o să sară la bătaie.

— Şi tu eşti un profesionist ..., da ?

— În comparaţie cu voi trei, am spus, mişcîndu-mă uşor în scaun pentru a-mi căuta o poziţie bună în cazul în care se repezea., da..., sunt un pro!

— Harry ! spuse Bernie pe o voce plângăcioasă. Am încredere în Jack. De aceea l-am adus în afacere. Cred că ar trebui să-l lăsăm să se ocupe de Kendrick. Numai ca să vedem ce poate.

— Nu.

Vorbise Pam.

— Tu ce vrei ?, am întrebat

— Omul acesta este periculos.

Mă arătă cu mâna.

— O ştiu. Poate să ne bage în bucluc.

Am râs.

— Sunteţi deja în bucluc, păpuşico, am spus. Aş putea să vă cânt. Dar, okay, dacă toţi trei gândiţi la fel atunci asta este ! Am să uit toată treaba dar felul în care vă ocupaţi de ea îmi spune că am să vă trimit vederi în vreo închisoare federală. Sunt mortal la scris cărţi poştale!

În acea clipă Cadillac-ul lui Kendrick opri în faţa localului.

— Uite-l că a sosit, am spus, ridicându-mă în picioare.. Sau mă lăsaţi să-l strâng cu uşa sau ies din afacere. Ziceţi, ce hotărâţi? am continuat, uitându-mă la Bernie.

Fără să se consulte cu ceilalți spuse pe un ton sfârșit :

— Strânge-l !

Înainte ca ceilalți să poată protesta Kendrick apăru pe scări pufăind.

— Dragilor, ce loc oribil pentru o întâlnire!

Se rezemă obosit de masa noastră, urcase doar patru trepte. Bernie se sculă și-i aduse un scaun de la altă masă.

— Da, este un loc într-adevăr oribil, spuse, prăbușindu-se pe scaun. Nu-mi oferiți de băut, sunt sigur că paharele colcăie de microbi.

Își scoase peruca oribilă și se înclină spre Pam.

— Pam, draga mea, mai ispititoare ca oricând!

Își trînti la loc peruca după care spuse :

— Spuneți-mi, dragilor. Care este treaba? Am crezut că avem o înțelegere minunată.

— Jack vrea să-ți vorbească, spuse Bernie.

— Jack? Ochii lui mici se întoarseră spre mine. Ce s-a întâmplat, cheri? Nu ești mulțumit ?

— Hai să lăsăm vrăjeala, Kendrick, am spus. Discutăm mai întîi despre bani ... și după aceea despre operație.

Kendrick oftă teatral.

— Un moment, cheri. Vorbești și în numele acestor trei persoane încântătoare? Trebuie să înțeleg că Bernie nu mai este conducătorul acestei operații ?

— Nu vorbește în numele meu, spuse mânîos Erskine.

— Nici în al meu, spuse Pam.

M-am uitat la Bernie după care m-am ridicat în picioare.

— Okay, deci o șterg. Majoritatea este copleșitoare.

— Stai! spuse Bernie privindu-l pe Kendrick. L-am băgat pe Jack în afacere pentru că știe cum se face o asemenea treabă. Din acest moment el vorbește în numele meu Conduc în continuare operația așa că ce spun eu este lege.

I-am privit pe Pam și pe Erskine :

— Ați auzit ce-a spus omul acesta? Acum este rândul vostru să vă sculați în picioare și să faceți pași.

Nici unul din ei nu se mișcă. M-am așezat înapoi la masă. Kendrick își freca vârful nasului cu un deget gras.

— Ei bine..., care-i necazul, Jack ?

Mi-am pus ambele mîini pe masă şi m-am sprijinit în ele privindu-l drept în ochi.

— Noi furăm un avion de zece milioane de dolari, am spus. Asta se numeşte piraterie. Ne paşte închisoarea pe viaţă dacă o dăm în bară, şi putem să o dăm în bară. Dar noi cinci mergem uniţi în această afacere, notează, am spus cinci pentru că te includ şi pe tine. Vrem să ştim cât te plăteşte clientul tău.

Kendrick zâmbi.

— Deci nu poţi dormi din cauza banilor, cheri ?

— Ţi-am spus să laşi vrăjeala.

Vocea îi deveni brusc tăioasă:

— Asta-i treaba mea ! Bernie şi cu mine am făcut o înţelegere. Eu plătesc două milioane... Bernie a acceptat acest lucru, nu-i aşa Bernie?, şi se întoarse spre Olson.

— Stai o clipă, l-am întrerupt. Hai să recapitulăm. Aparatul face zece milioane, este scos direct din fabrică, nou-nouţ. Dacă nu eşti prost să dai în gropi, şi sunt sigur că nu eşti, vei lua cel puţin şase milioane. Asta te lasă cu un profit net, după cheltuieli, de patru milioane. Pentru ce ? Pentru că stai pe curul tău gras şi ne laşi pe noi să ne asumăm toate riscurile. Asta numeşti tu înţelegere ?

— Şase ?

Îşi ridică mâinile grase în aer.

— Cheri, am să am un noroc chior dacă îmi rămîne şi mie un milion şi eu finanţez operaţia. Haide, haide, să nu fim lacomi.

— Vrem trei milioane şi jumătate am spus, sau târgul este anulat.

— Hei, stai puţin, strigă la mine Erskine! Tu nu....

— Gura, am strigat şi eu la el. Ai auzit ce am spus, Kendrick? Trei şi jumătate sau înţelegerea pică.

— Ce-ar fi să auzim ce au de spus şi ceilalţi, spuse Kendrick a cărui privire era numai fiere.

— Nu, eu mă ocup de acest aspect, am spus. Să presupunem că ei acceptă în continuare prima ta ofertă. Eu nu merg, aşa încât ei mă scot din cărţi, numai că acum eu ştiu planul.

I-am zîmbit mieros :

— Avionul este asigurat. ŞI bărzăunele dispare... S-ar putea să fie începutul unor mari necazuri pentru voi dacă cineva pune mâna pe telefon şi-i sună pe blânzii de la asigurări... Vrem trei şi jumătate Kendrick.

Mă privi furios câteva clipe lungi după care spuse:

— Eşti un bun om de afaceri, cheri. Ce-ar fi să zicem că terminăm cu târguiala asta sordidă şi să batem palma pe trei milioane? Mă jefuiesc singur dar sunt dispus să zic trei.

M-am uitat la Bernie :

— Nu vrem să-l lăsăm sărac lipit pământului, nu-i aşa ? Deci, suntem de acord cu trei ?

Bernie, cu ochii holbaţi de uimire, dădu afirmativ din cap.

M-am uitat la ceilalţi doi. Erskine părea şi el uluit. Pam nu mă privea.

În numai zece minute făcusem rost pentru noi toţi de încă un million.

— Okay..., trei, am confirmat.

Kendrick se strîmbă la mine

— Deci totul este bătut în cuie ? Dacă da, atunci trebuie să o şterg.

— Nu, nu este am spus, întorcându-mă spre Bernie. Cum se plătesc banii ?

Bernie înţepeni

— Ei bine, ... Claude o să aranjeze ca banii să fie plătiţi pe numele meu la Bank of Florida şi după aceea eu îi împart cu voi.

Era rândul meu să mă holbez la el.

— Pentru numele lui Dumnezeu ! Trei milioane de dolari plătiţi, uite aşa!, într-o bancă locală, şi asta în timp ce se presupune că noi am crăpat ?

Faţa lui Bernie era plină de broboane de sudoare.

— Eu..., eu..., nu m-am gîndit la acest asspect.

Se uită neajutorat la mine :

— Ce propui ?

M-am întors spre Kendrick care mă privea cu ochi de granit.

— Plăteşti jumătate din bani - un million şi jumătatae de dolari - pe numele lui Olson la National Bank of Mexico; faci plata înainte să decolăm. Şi plăteşi cealaltă jumătate când livrăm marfa.

Se fâțîi pe scaun, îşi scoase batista şi-şi şterse faţa.

— Asta se poate aranja, spuse în silă.

— Trebuie să se poată aranja. Nu pornim motoarele maşinăriei pînă cînd Bernie nu primeşte un extras de cont bancar pentru jumătate din bani.

Îşi ridică umerii graşi. Puteam să văd, în ciuda zîmbetului forţat, că mă urăşte.

— All right, cheri. Am să fac aranjamentele necesare.

Am făcut o pauză după care am continuat:

— Mai este o problemă: vrem să inspectăm pista pe care urmează să aterizăm.

Asta l-a dat gata. Înţepeni în scaun, faţa i se înroşi puternic şi ochii aruncară scântei.

— Pista..., ce vrei să spui?

— Pista, am spus cu intonaţia folosită de un profesor când vorbeşte cu copii tâmpiţi. Chestia aia pe care trebuie să punem avionul. Vrem să o inspectăm!

— Nu este nevoie. Am discutat aspectul acesta cu Bernie.

— Ei bine, acum discută-l cu mine. Unde este pista ?

— La câţiva kilometri de Merida.

— Cine a construit-o ?

— Clientul meu.

— Şi ce ştie clientul tău despre pistele de aviaţie ?

Kendrick îşi strâmbă peruca după care o aşează iar drept.

— Nu-i nici o problemă. Ştie el ce face. A cheltuit o groază de bani ca să construiască pista. Dacă el este mulţumit să fiţi şi voi mulţumiţi!

— Serios ? Chiar crezi că o să riscăm un avion de zece milioane pe o pistă construită de o bandă de mexicani ? Crezi că suntem sonaţi ?

M-am aplecat spre el:

— Dar tu ce ştii despre construcţia de piste ? Am putea să distrugem avionul.

M-am întors spre Bernie.

— Îţi aminteşti de nenorocirea din Vietnam, când vietnamezii au construit o pistă pentru noi? Ţii minte că primele două avioane

care au venit la aterizare în tandem au fost distruse pentru că pista a cedat. Şi piloţii noştri au murit pentru că toată lumea se crede specialistă în piste. Îţi aminteşti ?

Era o minciună dar Bernie a fost pe faţă:

— Da, cum aş putea să uit aşa un dezastru.

M-am întors din nou către Kendrick:

— Aceştia trei sun legaţi de mâini şi de picioare pentru că lucrează pentru Essex. Eu însă n-am nici o obligaţie. Aşa că eu am să inspectez pista..., aranjează inspecţia.

Kendrick îşi linse buzele :

— Am să vorbescu cu clientul meu. S-ar putea să nu fie de acord.

— Atunci este mare păcat. Noi nu zburăm cu avionul până când nu inspectez pista.

— Să văd ce pot face.

Făcu o pauză şi în ochi i se citea ce i-ar fi făcut plăcere să-mi facă.

— Mai sunt şi alte mici probleme care te deranjează, cheri?

Am rânjit la el.

— Nu, de-acum încolo problemele mele sunt problemele tale.

Se ridică în picioare :

— Atunci o şterg.

Îşi ridică peruca şi făcu o plecăciune spre Pam.

— Pa, dragilor, spuse înconjurând masa.

Se opri în dreptul lui Bernie şi adăugă :

— Ai găsit un tip al dracului de deştept, Bernie,... supravegheaz-l de-aproape, să nu devină prea deştept..

După care coborî scările şi se urcă în Cadillac-ul său galben şi negru şi dispăru în noapte.

Mi-am aprins o ţigară şi l-am privit pe Bernie.

— Deci, ce am obţinut?, am spus. Avem acum un milion în plus ca să-l împărţim între noi. Avem acum posibilitatea de a afla cine cumpără bărzăunele. Cînd am să ajung la pistă am să-l aflu. Am aranjat ca cel puţin jumătate din bani să ne fie viraţi cu siguranţă chiar dacă pentru cealaltă jumătate grăsanul ăsta împuţit se poate răzgândi. Cum îţi place Bernie?

Olson rânji :

— Tu de ce credeai că te-am adus în echipă?

Dar, văzîndu-i privirea, am înţeles că de fapt îi luasem frâiele din mână. Se putea vedea în ohii lui că acum ştia cine este şeful.

M-am întors spre ceilalţi doi.

— Cum v-a plăcut?

Erskine se uită la mine câteva clipe lungi după care spuse:

— Te rog să mă ierţi, Jack, pentru că ţi-am fost ostil. Ai fost formidabil. De acum încolo eu cooperez. Ceea ce spui este ordin pentru mine. La dracu' ! Nu m-am gândit niciodată la vreuna din şmecheriile pe care i le-ai spus. Ai dreptate. Suntem nişte amatori prăpădiţi.

— Bine, am spus şi m-am întors spre Pam. Şi tu? Eşti mulţumită?

Nici măcar nu m-a privit. A dat doar din umeri.

— Păpuşico, cu tine vorbesc..., eşti mulţumită?

— Hai s-o lăsăm deoparte pe ea, interveni Bernie.

— Oh, nu!

M-am aplecat spre el.

— Face parte din echipă. Vreau să-i aud punctul de vedere.

Pam mă privi cu ochi furioşi :

— Te-ai descurcat foarte bine. Eşti copilul minune. Asta doreai să auzi ?

M-am întors ca să-l privesc pe Bernie.

— Avem nevoie de ea ?

Olson se şterse la gură cu dosul palmei.

— Pam şi cu mine suntem împreună şi mergem împreună.

— Perfect. Atunci ai grijă de ea. Din punctul meu de vedere echipa nu îi are decât pe tine şi pe Harry. Iar tu ai grijă de ea..., corect ?

Pam se ridică brusc în picioare :

— Plec, Bernie. Mi se întoarce stomacul pe dos când îl văd pe ..., pe...

Se opri brusc şi gemu de durere atunci cînd Erskine îi apucă încheietura mâinii şi o trase puternic în jos făcând-o să cadă înapoi pe scaun.

Bernie începuse să se ridice ca să-i sară în ajutor când Erskine îi spuse pe un ton calm :

— Potoleşte-te, Pam!

Ea îl privi şi din privirea ei am înţeles că se culcase şi cu el aşa cum se culcase şi cu mine şi, privind la faţa albă a lui Bernie, am ştiut că şi el ştie.

Pam se uită o vreme la Erskine după care ridică mâinile în semn de abandon.

— Îmi pare rău.

Am lăsat să treacă o pauză mai lungă după care am spus :

— Gata cu circul?

Nu-mi răspunse nimeni.

— Cât mai discutăm am putea să avem grijă şi de gâtlejurile noastre uscate?

— Bineînţeles, spuse Erskine. Haide să mai luăm un rând!

Îi făcu un semn fetei de la bar şi mai comandă un rând. A fost o idee bună pentru că tensiunea a scăzut mult cât timp am aşteptat băuturile.

— Te mai apasă ceva, Jack? întrebă Erskine după ce fata aduse băuturile şi se întoarse la bar.

— Ideea este că în momentul în care închidem aparatul de radio al avionului trebuie să acceptăm faptul că suntem nişte oameni morţi. Ne-am scufundat în mare. V-aţi gîndit ce înseamnă asta? Să vă dezvolt eu ideea. Nu ne putem asuma riscul de a ne întorce în S.U. ale A. Va trebui să rămânem în Mexic, dar fapt este că va trebui să acţionăm ca oameni morţi.

Bernie pufni în râs.

— Şi cum acţionează oamenii morţi ? Ţi-am mai spus acest lucru, Jack, viaţa în Mexic va fi foarte dulce pentru noi dar, dacă nu ne convine, cu tot bănetul pe care îl vom avea, putem foarte uşor să ne pierdem în America de Sud sau chiar în Europa.

— Nu prinzi poanta, Bernie. Kendrick şi clientul său vor şti, de asemenea, că noi va trebui să acceptăm ideea că suntem morţi pentru a putea face afacerea. Ia gîndeşte-te puţin.

Bernie se uită nedumerit la mine şi apoi privi către Erskine care şi el părea nedumerit.

— Nu vă cade fisa nu-i aşa ? Nu vă prindeţi ?

— Ce tot bâlbâi acolo ? se repezi Erskine furios.

— Oh, fecioare neprihănite! Nu v-a trecut prin minţile voastre inocente ideea că atunci când aterizăm ar fi foarte convenabil pentru Kendrick şi clientul său să fim întâmpinaţi de un comitet de primire format dintr-o gaşcă de criminali mexicani care să ne taie gâtul şi să ne îngroape în junglă astfel încît Kendrick şi clientul său să se aleagă cu un avion de zece milioane de dolari fără să plătească un sfanţ?

Erskine aproape căzu de pe scaun.

— Nu m-am gândit niciodată la această variantă.

— Kendrick nu ar face niciodată aşa ceva, spuse Bernie cu o voce slabă, dar se vedea că era şi el şocat.

— Nu ? Nici unui tip şmecher, şi grăsanul este şmecher, nu i-ar păsa de patru vieţi dacă ar putea să bage în buzunar şase milioane. de dolari, am spus. S-ar putea să cădem într-o cursă. Nu spun că o să cădem, dar s-ar putea.

— Ai dreptate, spuse Erskine. La dracu'! Bineînţeles că s-ar putea întîmpla.

— Sunteţi credincioşi iepuraşilor?, am întrebat. Atunci nu uitaţi când vă faceţi rugăciunea de seară să-I mulţumiţi Domnului că m-aţi găsit.

— Deci ce facem ?, vru să ştie Erskine.

— Deci, ne folosim creierele. Avem două luni pentru a fixa toate detaliile acestei operaţiuni. Am să mă duc acolo să văd cine este în spatele târgului. După care ne vom concentra asupra lucrurilor importante..., cum să fim morţi în acte şi totuşi să nu murim.

*

* *

Eram tocmai pe punctul de a adormi cînd am auzit pe cineva bătând uşor în uşă. Am aprins veioza de pe noptieră şi m-am dat jos din pat privind la ceasul meu brăţară.

Arăta un sfert de oră peste miezul nopții.

Bătaia în ușă se repetă.

Am traversat sufrageria și am deschis. Harry Erskine intră grăbit și închise grijuliu ușa.

— Vreau să-ți vorbesc, spuse.

Singura lumină venea de la veioza din dormitor. Stătea în fața mea: mare, lat, solid, ca un trunchi de copac.

— Tocmai mă culcasem.

— Uită de somn!

Avansă în sufragerie și se trânti într-un fotoliu.

— Ascultă, Jack, îmi pare al dracului de rău că am făcut pe nebunul cu tine. Am crezut că ești un papagal, crescut de Bernie, dar când am văzut cum l-ai prelucrat pe 'dulap de grăsime' am știut că ești omul meu. Vreau să discut cu tine despre Bernie.

M-am așezat pe fotoliul de lângă el și mâna mi-a alunecat automat spre pachetul de țigări. Mi-am aprins o țigară și pe urmă i-am întins pachetul.

— Nu, mulțumesc.. Și cred că exagerezi cu fumatul.

— Lasă-mi plămânii în pace! Ai venit să discutăm despre Bernie, hai să discutăm!

— Bernie a luat-o la vale cu o viteză ce i-ar face invidioși pe copiii care se dau pe tobogan, spuse Harry. Cățeaua asta blestemată l-a dat gata. Numai la ea se gîndește. Nu trebuie să-ți spun că tipa se regulează cu oricine are ceva în pantaloni, și asta este otravă curată pentru el, și totuși nu se poate despărți de ea. A ajuns să-i afecteze judecata.

Se aplecă spre mine:

— În ritmul în care se prăbușește nu poate să mai reziste ca pilot mai mult de trei sau patru luni. Știu foarte bine ce spun pentru că lucrez cu el în cabina aia nenorocită de pilotaj. E cu mintea așa de dusă încât a ajuns în stare să încere să decoleze fără să treacă prin procedura de rutină. Numai în ultimul timp a trebuit să-l opresc în trei rânduri și de fiecare dată mi-a aruncat o privire de dus de pe lume înainte de a începe manevrele de rutină necesare înainte de decolare. I-a intrat în creier și viermele ăsta că îi trebuie bani ca să-și înființeze compania de taxiuri aeriene în Mexic. În ritmul în

care decade nu o să mai fie în curând în stare să se ocupe de un singur taxi aerian darămite de o flotă întreagă.

Vorbise pătimaş şi simţi nevoia să facă o pauză ca să-şi tragă răsuflarea :

— Jack, fii foarte atent ! Nu vreau să bănuieşti nici o clipă că aş avea ceva împotriva lui Bernie. Lucrez cu el de nouă luni şi la început l-am admirat. Era un pilot excelent dar căţeaua asta în călduri l-a terminat. Dacă ţi-aş spune de câte ori a trebuit să intervin pentru a evita o prăbuşire sigură pur şi simplu nu ţi-ar veni să crezi. Mintea nu-i mai este la pilotat.

Am ascultat tot acest discurs cu îngrijorare crescândă.

— Oh, Doamne, nu poate fi aşa de rău !

— Mda..., şi ce-o să facă cu avionul cel nou ? Eşti om de aviaţie, ce dracu' ? Ştii foarte bine că nu te duci pur şi simplu la fabrică şi te sui într-un avion pe care nu-l cunoşti. Bernie şi cu mine trebuie să fim la fabrică cu o lună înainte de livrarea avionului pentru a urma cursul de instruire cu piloţii de încercare ai fabricii. În starea în care este acum piloţii instructori ai fabricii or să-l pună la zid, nici nu o să-l lase să decoleze. Essex o să primească un raport în urma căruia Bernie nici măcar nu mai trebuie să se obosească să treacă pe aici.

— Nu pot să cred asta. Bernie se poate descurca cu orice are aripi! Este cel mai formidabil pilot din cei pentru care am lucrat.

— A fost..., sunt de acord cu tine, dar nu mai este. Pur şi simplu nu se mai poate concentra şi tu ştii foarte bine cât este de important ca un pilot să se concentreze. Ce-ar fi să vorbeşti cu el ? Ce-ar fi să încerci să-l convingi s-o lase dracului pe Pam ? Eu nu văd nici o altă soluţie. Să se despartă de ea şi poate că reuşeşte să se adune din nou. Ce părere ai ?

Am alungat această idee. Pur şi simplu nu mă vedeam în stare să vorbesc cu Bernie despre gagica lui, mai ales după ce-i făcusem, culcându-mă cu ea.

— De ce nu vorbeşti tu cu el ?

Ridică fatalist din umeri.

— Ar bănui imediat că încerc să-i suflu postul. Nu, eu nu pot să vorbesc, dar tu poţi.

M-am gândit cîteva secunde lungi :

— Şi dacă primeşte piciorul în fund tu îi iei automat locul?

— Nu. Sunt prea tânăr. Nu am suficiente ore de zbor. Essex o să găsească pe cineva mai bătrân, cu mai multă experienţă..., dar nu este nici o problemă să-i găsească înlocuitor. Uite, Jack, care este treaba: dacă este să pornim operaţia asta nenorocită ori vorbeşti cu Bernie şi-l aduci cu picioarele pe pământ ori mai bine o lăsăm baltă.

— Şi eşti sigur că din cauza lui Pam...?

— O ştiu, o simt.

Iar am luat o pauză de gândire. Ideea de a pierde trei milioane de dolari pentru că o pipiţă avea jar în chiloţi îmi dădea dureri de cap.

— Poate că ar fi mai bine dacă aş vorbi cu ea.

Erskine se strîmbă :

— Este alunecoasă.

— Aici ai dreptate, am spus îndreptându-mi spatele în fotoliu. Okay, Harry, mulţumesc că mi-ai deschis ochii.

Nu mai doream să vorbesc cu nimeni în noaptea asta. Aveam destule la care să mă gândesc.

— Să văd ce pot face.

— Crezi că operaţia o să se ducă dracului ?

— Nu ştiu. Tot ce ştiu este că dacă vrei să pui laba pe trei mlioane de dolari trebuie să te aştepţi la o groază de bătai de cap.

M-am ridicat.

— Chiar crezi că mexicanii ăia ar fi în stare să ne ia gâturile cînd aterizăm?, mă întrebă în timp ce se ridica şi el în picioare.

— Tu ce crezi ? Dar ai răbdare, încă nu am aterizat. Haide să luăm fiecare problemă pe rând.

— Mda.

Îşi trecu palma prin părul tăiat foarte scurt.

— Ei bine, las pe seama ta totul. Eu sunt la numărul 15 dacă ai nevoie de mine.

— Şi Pam la ce număr stă ?

— Numărul 23, ultima căsuţă.

L-am condus până la uşă după care am început să dau ture prin sufragerie întorcând pe toate feţele ceea ce-mi spusese. După un timp m-am dus în dormitor, mi-am scos pijamaua, mi-am pus un tricou, o pereche de blugi şi m-am încălţat în sandale după care am ieşit afară.

Am mers tiptil până la ultima căsuţă. Am verificat dacă era numărul 23 după care am bătut la uşă.

Se zărea o dâră subţire de lumină pe lângă draperii. După a pauză lungă Pam a întrebat prin uşă :

— Cine este acolo ?

— Iubitul tău, am spus pe o voce înfundată.

Deschise uşa şi am îmbrâncit-o înapoi după care am intrat şi am închis uşa în urma mea.

Purta o cămăşuţă foarte scurtă şi era în picioarele goale.

— Tu! spuse pe o voce scrâşnită. Ce vrei ?

— Să discutăm despre Bernie.

M-am întdreptat spre un fotoliu şi m-am aşezat comod.

— Nu discut cu tine despre Bernie. Ieşi afară !

— Uşurel..., nu o lua personal. Am venit să discutăm afaceri. Noi patru ne pregătim să punem mâna pe trei milioane de dolari dar totul poate sări în aer din cauza ta.

Se chiorî la mine

— Din cauza mea ? Ce vrei să spui ?

— Dacă nu ştii înseamnă că eşti mai tâmpită decît credeam dar oricum am să-ţi explic. Pentru că nu laşi să-ţi scape nimic care poartă pantaloni Bernie a luat-o la vale. Nu se mai poate concentra şi îţi spun foarte serios, păpuşico, că un pilot trebuie să se concentreze dacă vrea să ajungă teafăr înapoi pe pământ. Şi totul pentru că tu crezi că în timp ce sari din pat în pat lui Bernie nu-i pasă. Nu numai că îi pasă dar i-ai distrus nervii.

— Asta este o minciună!

Îşi încleştă pumnii :

— Bernie mi-a spus ...

— Oh, închide pliscul! Bernie este în limbă după tine. Este în stare să spună orice numai ca să te păstreze. Acum ascultă-mă cu atenţie! Ne-am băgat într-o treabă care face trei milioane de dolari.

N-am de gînd să fac echipă cu o cățea ca tine care nu se gîndește decît la p... și prin asta distruge un pilot formidabil.

Nu țipam, din contră, îi vorbeam aproape în șoaptă.

— Auzi ce-ți spun ? Așa că mâine te duci la el și-i spui că de acum încolo stai numai cu el și că nu o mai fie partide de picioare în aer. Și ai grijă să fii foarte convingătoare !

— Cine dracu' te crezi de-mi vorbești așa? zbieră la mine de am fost convins că s-a auzit până la turnul de control. Bernie și cu mine...

— Gura! Ăsta este un ultimatum, păpușico. Sau îți ții picioarele încrucișate de acum și până când operația se sfîrșește sau zbori de aici. Sau îl convingi că te-ai făcut fetiță cuminte sau ești terminată.

— Serios ? Și cine o să mă zboare pe mine ?

I-am zâmbit candid.

— Păpușico, te am la mînă. Ar fi mult prea ușor. Nu am decât să-i spun doamnei Essex că ești curva aeroportului ca să zbori fără să mai folosești pista. Nu vreau să o fac dar, nu-ți fă nici o iluzie, am să o fac dacă nu-l convingi pe Bernie că de acum încolo ești mai cuminte decît fecioara fecioarelor.

— Porc nenorocit!

— Ăsta este târgul. Îl convingi sau zbori. Încearcă să-ți bagi asta în creierul tău mic.

Am lăsat-o înjurându-mă și i-am auzit blestemele și după ce mă depărtasem binișor de căsuța ei.

M-am dus direct în pat dar nu am putut să adorm imediat. Nu-mi dădeam seama ce altceva aș fi putut să fac în afară de ceea ce făcusem deja. Concluzia era una singură: fie o speriasem suficient fie cele trei milioane de dolari deveneau fum.

În cele din urmă am reușit să adorm. Am fost trezit de soneria telefonului. M-am uitat la ceas. Era aproape zece și jumătate Soarele se ghicea pe la colțul draperiei trase. Dormisem mai bine decât mă așteptasem.

M-am dus în sufragerie și am ridicat telefonul

— Jack, cheri.

Știam cine este la celălalt capăt al firului.

— Eu sunt.

— Am vorbit cu clientul meu. Poţi să inspectezi pista. Mi-a spus că nu este necesar dar dacă eşti neliniştit din această cauză poţi să o inspectezi.

— Da, sunt neliniştit.

— Ce păcat ! Ei bine, du-te la hotelul Continental din Merida. Am aranjat să vină cineva să te ia de la hotel în jur de ora 12:30 la prânz pe patru ale lunii. Asta înseamnă că îţi las trei zile ca se te organizezi. Te aranjează ?

— Este perfect.

— Bye, atunci, cheri.

Şi închise.

Am făcut duş, m-am bărbierit după care m-am suit în Alfa şi m-am dus în Paradise City. Mi-am petrecut toată ziua acolo, hoinărind prin oraş, făcând plajă şi gândindu-mă la operaţie Am avut trei ocazii clare să agăţ câte o păpuşică dar am rezistat tentaţiei. Aveam prea multe lucruri la care să mă gândesc ca să mai fiu în stare să fac conversaţie cu vreuna din aceste mici curvuliţe.

M-am întors la aeroport puţin după ora 19:00 şi m-am dus la numărul 15. Erskine mi-a deschis uşa ţinând în mână un aparat de ras electric cu acumulator.

— Salut, îmi spuse, zâmbind cu gura până la urechi. Eşti un convingător al dracului de bun!

Se dădu la o parte ca să mă lase să intru şi închise uşa.

— Nu ştiu pe ce butoane ai apăsat dar Bernie este alt om.

M-am simţit deodată relaxat.

— Crezi că a mers?

— A mers. Uite, Jack, am întîlnire cu o păpuşică trăznet şi am întârziat deja. Du-te să stai de vorbă cu Bernie. Este la el, la numărul 19. Convinge-te cu proprii tăi ochi!

— Asta am să fac, am spus părăsindu-l şi m-am îndreptat spre căsuţa cu numărul 19.

Erskine avea dreptate. În clipa în care Bernie mi-a deschis uşa am putut să observ schimbarea din el. Era ca şi cum norul care îl întunecase dispăruse. Îşi îndreptase coloana, nu mai stătea gărbovit şi îi apăruse iar zâmbetul pe care îl ştiam de demult.

— Salut, Jack! Intră. Bei ceva?

Am schiţat mişcarea de a intra dar m-am oprit după primul pas când am văzut-o pe Pam tolănită într-un fotoliu.

— Nu vreau să deranjez.

M-am uitat la ea, ea s-a uitat la mine după care îmi zîmbi.

— Intră, nu fi ruşinos!

Se întinse voluptos.

— Am lămurit toate lucrurile..., nu-i aşa, Bernie?

— Aşa este.

Bernie începu să pregătească băuturile.

— Pam mi-a povestit despre noaptea trecută. Ai procedat corect, Jack. Cineva trebuia să i-o spună în faţă.

— Okay..., hai s-o lăsăm baltă. Hai mai bine să discutăm afaceri !

— Numai o clipă.

Bernie îmi întinse un pahar de whisky cu gheaţă:

— Vreau numai să-ţi mulţumesc pentru tot ce i-ai făcut lui Pam şi Pam îţi mulţumeşte şi ea.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor dar privind-o pe Pam am văzut că zâmbea şi era relaxată total.

— Okay, hai să uităm totul! E istorie.

Cristoase! Ce dialog !Am îndreptat paharul spre Pam:

— Paharul ăsta îl beau pentru tine şi nu o spun din politeţe.

Am băut cu toţii. După o pauză ea spuse:

— Ai apărut la momentul potrivit, Jack..

M-am aşezat.

— Aşa cum am spus, hai s-o lăsăm baltă!

M-am întors spre Bernie.

— Kendrick mi-a dat ok-ul pentru inspectarea pistei. Plec pe trei.

— Stăpâneşti bine lucrurile, spuse. Ştii, eu nu m-aş fi gândit niciodată să inspectez pista.

— Sunt sigur că pista este în regulă dar este o ocazie bună să încerc să aflu cine este clientul lui Kendrick.

— Este aşa de important ?

— S-ar putea să fie. Nu-mi place Kendrick. Ar putea să ne tragă în piept. Dacă ştim cine este clientul lui s-ar putea să fim în situaţia în care să-l tragem noi pe el în piept.

— Kendrick nu o să ne fraierească.

— Să sperăm că nu dar am să fiu mai liniştit dacă ştiu cine este cumpărătorul.

— Ei bine, să fie ca tine. De câţi bani ai nevoie, Jack ?

— Cred că mă pot descurca cu trei sute de dolari. Nu am să stau decât puţine zile dar trebuie luat în calcul şi biletul de avion până la Merida şi înapoi.

Merse la un sertar de unde scoase cinci sute de dolari.

În timp ce puneam banii în buzunar am spus :

— Mai este ceva, Bernie. Ai un pistol ?

Se uită la mine uluit.

— N-ai nevoie de nici un pistol, Jack. Ce vrei să spui ?

— Ne jucăm cu dinamită. Kendrick mă iubeşte acum ca pe ciumă. S-ar putea, din întâmplare, să am un accident în timpul inspecţiei. Viaţa lui ar fi mult mai roză dacă m-ar şti scos din circuit.

— Nu vorbeşti serios, nu-i aşa ?

— Dacă ai un pistol, îl vreau.

Ezită.

— Şi cum îl treci prin filtrul de la aeroport ?

— Am învăţat câte ceva în cei trei ani petrecuţi pe aeroportul din Saigon.

N-a mai insistat. S-a dus în dormitor şi s-a întors cu un automat calibrul 0.38 şi o cutie cu gloanţe. Mi le întinse în tăcere.

— Mulţumesc.

Urmă o pauză stânjenitoare după care spuse :

— Mâine trebuie să-l car pe Essex la L.A. Harry şi cu mine nu vom fi înapoi decât sâmbătă seara.

M-am uitat imediat la Pam dar ea rămase fără reacţie.

— Ce-ar fi atunci să ne întîlnim toţi patru la café-bar duminică la şase seara? Pînă atunci mă întorc şi eu de la Merida şi s-ar putea să am informaţii.

Dădu din cap aprobator

— Am să-i spun lui Harry.

— De data aceasta îl lăsăm de o parte pe Kendrick.

Aprobă din nou dând din cap.

— Şi un ultim lucru, Bernie, dacă nu apar până duminică uită de afacerea asta. Las-o baltă, înseamnă că nu este sigură!

Am ieşit în timp ce el se uita la mine cu gura căscată.

După ce am făcut duş şi m-am bărbierit am văzut că nu este decât ora 20:22. M-am îmbrăcat şi m-am dus la Tim. Am putut auzi prin uşă televizorul.

— Tim, nu vrei să mă ajuţi să cheltui ceva din banii doamnei Essex în seara aceasta? l-am întrebat când mi-a deschis uşa.

— Oh, ba da! Unde mergem?

— Nu ştiu, în oraş.

În timp ce conduceam Alfa spre Paradise City l-am întrebat pe un ton neutru:

— Cum merge şantierul?

— Excelent, îmi răspunse O'Brien. Nici o problemă. În trei săptămâni este gata, mergem ca vântul.

— Am auzit că s-a mai construit recent o pistă similară în apropiere de Merida. N-ai auzit de ea, nu-i aşa ?

— Merida? Ba da.

Râse încântat:

— A fost al dracului de greu de construit dar s-a făcut. Prietenul meu, Bill O'Cassidy, îi face acum ultimile retuşuri Am vorbit cu el ultima oară noaptea trecută. Am vrut să-i cer sfatul în legătură cu o problemă cu stâncile care s-a ivit ieri. Billl este unul din cei mai buni oameni din branşa noastră. Mi-a spus că abia aşteaptă să scape din Yucatan. Mi-a spus că mai degrabă ar fi făcut pista în iad.

— Dar pista este gata ?

— Da, bineînţeles.

— O'Cassidy ai spus ? Am cunoscut un Frank O'Cassidy. Crezi că s-ar putea să fie rude ?

— Nu ştiu, s-ar putea. Ştiu că Bill a avut un frate care şi-a făcut serviciul militar în Vietnam. Îl chema Sean. A fost ucis acolo în al şaselea batalion de paraşutişti. I-au dat o medalie postumă.

— Nu-i acelaşi tip.

Am parcat în faţă la cazinou.

— Hai să mâncăm.

Mai târziu, după o masă copioasă, am spus, ca din întâmplare :

— Prietenul tău, O'Cassidy, nu stă cumva la hotelul Continental ?

O'Brien băuse mult şi a crezut că este o simplă conversaţie.

— Stă la hotelul Chalco.

Chiar în acea clipă se apropiară de masa noastră două păsări de noapte care ne întrebară dacă nu vrem să ne distrăm. Le-am spus că poate altă dată şi ele au zâmbit şi au trecut la altă masă pentru a-şi face oferta, fâţâindu-şi fundurile la noi.

I-am făcut semn chelnerului, am semnat nota de plată şi m-am ridicat.

— Ce-ai zice să mergem la culcare, Tim? Mâine ai o zi grea de muncă.

— Mamă, ce mâncare bună! spuse Tim, ridicându-se şi el. Omule, da' ştiu că ai pleznit-o !

Mintea îmi era foarte activă pe drumul de întoarcere. Am hotărât să plec la Merida în dimineaţa următoare. După ce m-am despărţit de Tim am telefonat la agenţia companiei Florida Airlines şi am rezervat un bilet la zborul pentru Merida care decola din Paradise City la 10 :27.

Urma să am un avans de o zi faţă de Kendrick şi aveam sentimentul că orice avans în jocul ăsta vicios era o mişcare în favoarea mea.

CAPITOLUL 5

Un Chevrolet vechi de când lumea, ruginit peste tot, m-a cărat de la aeroport la hotelul Chalco. Şoferul arăta de parcă ar fi fost încă pe băncile şcolii primare: părul, de un negru albăstriu, era lung până la gulerul cămăşii sale care presupun că odată, de mult, fusese albă. A stat practic tot timpul cu capul scos pe geam pentru a-i înjura pe ceilalţi şoferi.

În Paradise City mă plânsesem de căldură. Faţă de ce era aici fusese climat subarctic. Era o căldură înăbuşitoare şi turna cu găleata ceea ce făcea aerul practic irespirabil. Stăteam pe bancheta din spate, pe arcuri rupte, şi bănuiam că nu numai ale canapelei ci şi ale maşinii, şi transpiraţia ţâşnea din mine. Drumul l-am făcut mai mult cu ochii închişi datorită senzaţiei permanente că un accident frontal este de neevitat. Dar puştiul a reuşit, nu ştiu cum, să mă ducă la hotel într-o singură bucată.

L-am plătit în bani mexicani, pe care îi obţinusem la aeroport, şi făcând un duş scurt în ploaie, am intrat în hotel.

Hotelul era situat pe o stradă îngustă, era vopsit în alb iar holul era curat, presărat peste tot cu ghivece pline de cactuşi, scaune din bambus şi o mică fântână arteziană care scotea un sunet discret ce sugera o răcoare care de fapt nu exista.

M-am dus la biroul recepţie unde un mexican bătrân şi grăsan se scobea în dinţi cu o aşchie de lemn.

— O cameră pentru o noapte, i-am spus. Cu duş.

Îmi indică cu bărbia un registru uzat şi o fişă pentru poliţie.

Am completat toate rubricile după care un băiat subţire, murdar, s-a apropiat pentru a-mi căra bagajul în cameră.

— Domnul O'Cassidy este în hotel? am întrebat.

Bătrânul nu păru interesat. Spuse ceva în spaniolă.

— Domnul O'Cassidy, am spus pe un ton mai ridicat.

Puştiul spuse:

— El în bar.

Şi arătă cu mâna Am urmat cu privirea direcţia pe care mi-o arăta degetul lui murdar şi am văzut o uşă. I-am dat puştiului echivalentul unei jumătăţi de dolar şi i-am spus să-mi ducă bagajul în cameră. Puştiului îi săriră practic ochii din cap. Bătrânul se aplecă peste tejghea şi se uită mai întâi la banii din mâna murdară a puştiului şi apoi la puşti. M-am îndoit că banii urmau să rămână la puşti. I-am lăsat să-şi rezolve problema şi am intrat pe uşă într-un mic bar unde un aparat radio cânta în surdină muzică mexicană, unde o fată grasă, cu plete negre, lungi, sprijinea barul ca să nu cadă, şi unde, la capătul extrem al barului, era un tip ascuns de Herald Tribune.

— Scotch cu gheaţă, am spus aşezându-mă cam pe la mijlocul barului.

Auzind vocea mea tipul îşi coborî ziarul şi mă privi Am aşteptat până când fata mi-a adus băutura înainte de a-mi întoarce capul şi a-l privi.

Era un tip cam de patruzeci şi cinci de ani, solid, roşcat, tuns foarte scurt, o faţă dură, foarte puternic bronzată şi ochi verzi cu o privire directă. Era croit pe acelaşi tipar cu Tim O'Brien, un tip pe care nu puteai să nu-l simpatizezi.

Am ridicat paharul şi am spus:

— Salut!

Zâmbetul lui de irlandez era cald.

— Salut! îmi răspunse. Tocmai te-ai mutat aici?

Nu i-am răspuns. M-am ridicat în picioare şi m-am apropiat de el.

— Sunt Jack Crane. Pot să-ţi ofer o băutură?

— Cu plăcere.

Îi făcu semn fetei de la bar care veni urgent cu un scotch cu sifon.

— Eu sunt Bill O'Cassidy.

Mi-a întins mâna şi i-am strâns-o.

— Formidabil, ce întâmplare! Tim O'Brien mi-a spus să te caut.

Şi-a ridicat sprâncenele.

— Îl ştii pe Tim?

— Dacă îl ştiu? Ultima oară ne-am făcut de cap în oraş noaptea trecută.

O'Cassidy se uită lung la fata grasă care îi adusese băutura după care îşi apucă paharul şi-mi făcu semn spre cea mai îndepărtată masă de bar. Ne-am aşezat la masă.

— Fată bună dar are urechile ca de elefant. Vrea să ştie tot, spuse în timp ce ne aşezam. Ce mai face Tim?

— Bine. Lucrează în draci la pista lui. Ştii despre asta, nu-i aşa?

— Mda. Are probleme cu stâncile.

O'Cassidy râse cu gura până la urechi.

— Nu-şi dă seama ce fericit este. Eu a trebuit să astup mlaştini.

— Mi-a spus Tim câte ceva.

— Ei bine, totul este acum trecut, istorie. Mâine o şterg. Of, de-abia aştept să scap de locul acesta, blestemat de Dumnezeu şi după aceea uitat de El.

— Mda, cam cald,... şi ploaia asta!

— A început sezonul ploios. O să pişe non-stop câteva luni de-acum încolo. Bine că am reuşit să termin treaba la timp.

— O'Cassidy? am spus, încruntându-mă a efort de memorie Nici o legătură cu Sean O'Cassidy care a luat o medalie postumă de erou.

A sărit în picioare de parcă unul din calupurile de dinamită ale lui Tim îi explodase sub fund.

— Fratele meu, mezinul. L-ai cunoscut?

— Mda, am fost şi eu pe acolo. Eu am fost la bombardiere. L-am întâlnit de câteva ori. Al şaselea..., paraşutişti..., parcă.

— Cristoase!

Se aruncă peste masă, îmi apucă mâna şi mi-o scutură lung.

— Ce lume, blestemat de mică! L-ai cunoscut pe Sean?

— Asta a fost! Un băiat valabil. N-aveam de unde să ştiu că o să ajungă la medalie. N-am făcut decât să ne îmbătăm împreună.

Se rezemă de spătarul scaunului:

— A fost un tip valabil.

— Poţi să fii sigur.

— Cum ziceai că-ţi zice?

— Jack Crane.

— Okay, Jack. Ascultă-mă cu atenţie! Noi doi ieşim în seara asta în oraş. Este ultima mea noapte aici. Mâncăm, ne îmbătăm rău, dar nu prea rău pentru că trebuie să ne ocupăm şi de câteva fetiţe..., ce zici?

I-am zâmbit.

— Mă aranjează.

— În oraşul ăsta blestemat nimic nu începe să se mişte cu adevărat înainte de zece seara.

Se uită la ceasul brăţară.

— Acum nu este decât opt şi un sfert. Mă duc să fac un duş şi ce ar fi să ne întâlnim la zece fără un sfert, okay?

— Perfect.

Ne-am luat cheile de la recepţie. Bătrânul mexican ne privi fără interes. Camera mea era pe acelaşi coridor cu a lui O'Cassidy, la cinci uşi depărtare. Ne-am despărţit. Mi-am găsit bagajul pus lângă pat.

Deşi fereastra era larg deschisă în cameră era o căldură înăbuşitoare.

M-am uitat jos în stradă şi am privit la ploaia care făcea băltoace după care mi-am desfăcut bagajul.

Zgomotul făcut de traficul intens şi de dangătul clopotelor bisericilor din jur au zădărnicit intenţia mea de a trage un pui de somn aşa că m-am resemnat şi am început să mă gândesc din nou la toată tărăşenia.

Mai târziu m-am dezbrăcat şi am făcut un duş lung după care mi-am schimbat hainele dar asta nu m-a ajutat foarte mult. Viaţa în Merida era ca şi cum ai fi trăit într-o saună.

Disperat am coborât la bar şi i-am cerut fetei cu osânză şi cu plete să-mi dea un whisky cu gheaţă. La bar era măcar un ventilator. Am citit ziarul Herald Tribune şi, după o vreme, a apărut şi O'Cassidy.

— Este ultima băutură pe care ți-o cumperi singur mă avertiză el. Haide..., hai să mergem!

Am alergat prin ploaie până la un Buick. Până când am ajuns și O'Cassidy a reușit să descuie ușile eram murați bine dar căldura ne-a uscat înainte de a ajunge la restaurant. O'Cassidy parcă mașina în curtea din spatele restaurantului și până am ajuns la intrare eram din nou uzi.

Un mexican gras, tot numai zâmbet, îmbrăcat într-un sacou alb, dădu mâna cu O'Casidy după care ne conduse printr-o încăpere foarte slab luminată la o masă așezată într-un colț. Erau cam treizeci de mese, ocupate toate de mexicani grași și tovarășele lor și mai grase.

— Fac nouă luni de când sunt în orașul acesta și întotdeauna am mâncat seara aici, spuse O'Cassidy așezându-se.

Făcu din mână către o frumusețe brunetă și plictisită care ocupa locul din spatele barului și care ridică o mână leneșă și niște sprâncene adormite. El își clătină capul după care se întoarse spre mine și spuse:

— Păpușicile de pe aici sunt foarte doritoare dar hai să mâncăm mai întâi. Îți place mâncarea mexicană?

— Cât timp nu este cu autoaprindere, da.

Am mâncat tamales care erau condimentate dar foarte bune după care a urmat Mole de Guajolote: o bucată zdravănă de piept de curcan asezonată cu roșii, semințe de susan și totul acoperit cu un sos gros de ciocolată. Sosul m-a șocat dar numai până am gustat și am constatat că era o combinație excelentă.

După ce ne-am luptat cu Mole-ul și după ce am vorbit despre Vietnam și despre fratele lui O'Cassidy am simțit că este relaxat suficient pentru a trece la afaceri.

— Pot să te întreb despre pista care ai construit-o, Bill?, l-am întrebat precaut.

— Bineînțeles. De ce nu? Te interesează pistele de avioane?

— Eu sunt mecanic de avioane și tot ce are de a face cu avioanele mă interesează.

— Chiar așa? Ei bine, asta a fost cea mai nenorocită pistă din câte am construit eu vreodată, și nu au fost puține. În plină junglă:

copaci, stânci, mlaştini, şerpi veninoşi..., orice belea la care te poţi gândi a fost prezentă

— Şi totuşi ai făcut-o.

Zâmbi satisfăcut.

— Când sunt plătit să fac o treabă, o fac dar, fără nici o exagerare, am fost de câteva ori pe punctul de a-mi lua catrafusele şi a mă căra. Echipa cu care a trebuit să lucrez m-a înnebunit. Aveau un I.Q. care l-ar fi făcut pe un ţânc de trei ani să-i fie ruşine. Eram înconjurat de o mie de muncitori şi făceau tot atâta treabă cât o echipă bună formată din douăzeci de irlandezi. Am avut şase morţi dintre puturoşii ăştia dar fi atent cum au murit: muşcaţi de şerpi, sau pentru că au adormit pe locul unde urma să dinamităm sau pentru că le-au căzut pomi în cap.

— Dar ai construit-o.

Se lăsă pe speteaza scaunului cu o privire mândră în ochi.

— Exact asta am făcut.

— Îmi aduc aminte că în Vietnam a trebuit la un moment dat să construim o pistă de avioane cu forţă de muncă locală, am minţit. Primul bombardier care a aterizat s-a făcut praf şi echipajul a murit pentru că pista a cedat.

— Asta nu o să se întâmple niciodată cu pistele pe care le construiesc eu. Deşi nu mi-a cerut-o nimeni, niciodată, garantez că ar putea ateriza şi un 747 şi atunci când eu garantez ceva, acel ceva rămâne garantat cel puţin douăzeci de ani.

După care a urmat întrebarea de o mie de puncte. Am spus pe cel mai neutru glas:

— Şi cine dracu' să vrea să construiască o pistă în mijlocul junglei?

— Dai şi peste nebuni din ăştia, răspunse O'Cassidy dând din umeri. Un lucru pe care l-am învăţat în meseria mea este să nu pun întrebări. Mi se face o propunere - sunt plătit. Fac treaba şi după aia mă mut. Mâine plec la Rio să prelungesc o pistă pentru un aeroclub din apropierea oraşului. O să fie treabă uşoară. Ce zici de un coniac şi cafea?

— De ce nu?

Am dat comanda şi apoi ne-am aprins ţigări.

După un moment de ezitare am spus:

— Bill, pentru mine este important să ştiu cine a finanţat pista pe care a-i construit-o.

Se uită la mine cu ochii lui verzi având o privire întrebătoare.

— Important? De ce?

— M-am băgat într-o treabă despre care nu-ţi pot spune prea multe. Are de a face cu pista ta. Miros probleme şi de aceea am nevoie de cât mai multe informaţii.

Sosiră cafelele şi paharele cu coniac.

Îşi puse zahăr în cafea şi se apucă să mestece. Vedeam că se gândeşte.Nu l-am grăbit. Deodată, ca şi cum ar fi luat o hotărâre, îşi ridică umerii masivi.

— Okay, Jack, pentru că eşti un prieten al lui Tim, şi pentru că l-ai cunoscut pe sărmanul meu frate mezin, şi pentru că eu şterg putina, şi pentru că, cinstit să fiu, puţin îmi pasă din moment ce mi-am primit banii. Am să-ţi spun părerea mea despre pista asta dar, atenţie, este numai o părere, nimic concret..., te prinzi?

Am aprobat din cap.

Făcu o pauză pentru a privi în jur ca pentru a se asigura că nimeni nu ne dă o atenţie particulară după care se aplecă spre mine şi spuse pe o voce aproape şoptită:

— Pe aici lucrurile sunt foarte neclare. Din cele spuse de derbedeii care au lucrat pentru mine am înţeles că se pune ceva la cale. Este numai o părere. S-ar putea să mă înşel, deşi nu prea cred, şi de aceea sunt al dracului de bucuros că mâine o şterg de aici.

Sorbi din paharul de coniac după care continuă:

— Tipul care a finanţat pista se numeşte Benito Orzaco. Este un bandit, un mare bandit, dar pe aici are multă influenţă. Este capul unei mişcări revoluţionare de extremă stânga şi, din câte am auzit, ar fi frate de sânge cu Fidel Castro. Orzaco se consideră a fi un al doilea Juan Alvarez, care a fost primul preşedinte al republicii de mult, în 1855. Orzaco este putred de bogat. Capătă orice îşi doreşte, şi asta la modul concret. Cu pista asta şi cu un avion de mare capacitate ar putea să care oameni, arme, droguri şi să ascundă totul în junglă până la momentul potrivit.

Îşi termină cafeaua.

— Uite Jack, eu nu ştiu nimic sigur. Ţi-am spus numai motivele care cred eu că au determinat construirea acestei piste. Poate că motivul este altul dar mă îndoiesc. Mâine plec aşa că nu-ţi poţi închipui cât de puţin îmi pasă; te-am ajutat cu ceva?

— Cred că da. L-ai întâlnit vreodată pe Orzaco?

— Bineînţeles. Venea cel puţin o dată pe lună ca să inspecteze pista.

Nasul lui O'Cassidy se zbârci.

— Mai bine aş fi atins o mamba neagră decât pe el.

— Fă-mi o descriere mai completă.

O'Cassidy pufni.

— Este un degenerat. Sunt sigur de asta. Este scund, clădit solid şi îmbrăcat la ultima modă. Ochi şi privire de şarpe. La prima vedere pare ca orice altă sculă bogată. Dar are ceva în plus. Este nebun. Din când în când nebunia răbufneşte. Este bogat şi puternic numai că vrea mai multă putere. Este la fel de mortal ca şi cancerul generalizat.

— Sună frumos, am spus sobru.

O'Cassidy sorbi din coniac.

— Nu ştiu în ce afacere murdară eşti băgat, Jack, şi nici nu vreau să ştiu, dar ascultă-mi sfatul..., fereşte-te!

Puţin mai târziu lângă noi au aterizat două paraşute şi am început beţia de rigoare. Când ne-am făcut plinul păpuşicile ne-au condus la nişte camere de deasupra restaurantului. Am reuşit să ajungem la hotelul nostru pe la trei şi jumătate dimineaţa.

— A fost o noapte de neuitat, nu-i aşa?, spuse O'Cassidy în timp ce ne strângeam mâinile. Adio, Jack! o tai la aeroport în mai puţin de două ore.

— Da, ce noapte!

Nu aveam să-l mai revăd.

M-am târât până la mine în cameră după care am adormit aşa cum sufli într-o lumânare.

*

* *

În jur de ora prânzului am predat cheia la hotelul Chalco şi am luat un taxi pentru a mă căra prin ploaia care turna la hotelul Continental. Acesta era unul din hotelurile de lux din Merida şi holul gemea de turişti americani ambalaţi în pelerine de ploaie din plastic galben şi care făceau un zgomot ca la un azil pentru papagali nebuni. Am reuşit cu greu să ajung la biroul recepţie şi am aşteptat în timp ce o americancă mai în vârstă se certa cu un funcţionar cu o faţă plictisită în legătură cu nota de plată. Într-un sfârşit cearta s-a terminat şi funcţionarul se întoarse spre mine.

— Doresc să mă cazez, Jack Crane, am spus.

Luă poziţia de drepţi.

— Suntem bucuroşi să vă avem la noi în hotel, domnule Crane. Da..., camera 500. La ultimul etaj, cu vedere panoramică asupra oraşului. Orice altceva doriţi, vă rugăm să ne solicitaţi. Suntem la dispoziţia dumneavoastră, domnule Crane.

Apăru un puşti în uniformă cu butoni care îmi luă geanta şi cheia pe care i-o dădu tipul de la recepţie. Mă conduse expert printre turişti la ascensor şi am urcat la etajul cinci.

Deschise uşa din faţa liftului, făcu o plecăciune pentru a mă invita într-o sufragerie mare, mă conduse într-un dormitor mare cu un pat imens, îmi arătă baia supradotată, făcu o nouă plecăciune, acceptă bacşişul pe care i l-am oferit, făcu o ultimă plecăciune şi se evacuă.

M-am uitat de jur împrejur întrebându-mă cam cât putea să coste decorul acesta. După aceea am trecut în sufragerie şi am ieşit prin ferestrele panoramice pe terasa acoperită. Căldura umedă de pe terasă mă făcu din nou să transpir.

Un tip stătea sprijinit de grilajul terasei privind în jos la traficul aglomerat.

Era înalt, subţire, cu păr negru şi des, destul de lung, cam la patruzeci de ani, cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari negri de orb; un nas lung şi subţire, o gură aproape fără buze, o bărbie despicată. Purta un costum alb care părea tocmai scos de la curăţătorie, o cămaşă galbenă şi o cravată roşu sângeriu.

— Domnul Crane?

Se îndreptă spre mine zâmbind.

— Corect.

Am luat mâna care mi se oferea, uscată şi puternică, şi am strâns-o.

— Daţi-mi voie să mă prezint. Sunt Juan Aulestria, dar spuneţi-mi, vă rog, Juan, este mai simplu.

Mi-am retras mâna din strânsoare şi am aşteptat.

— Bine aţi venit în Yucatan, domnule Crane, continuă el. Sper să vă simţiţi bine aici. Sunt sigur că doriţi să beţi ceva.

Nu aveam de gând să-l las să fie sigur de nimic pe acest golan, nu atâta timp cât mă privea pe mine.

— Nu mulţumesc. Nu am nevoie de nimic. Doar să ştiu cine eşti.

Asta l-a luat pe nepregătite. Pentru câteva secunde păru descumpănit şi zâmbetul îi dispăru. Făcu un efort şi zâmbetul reapăru pe baricadele subţiri reprezentate de buze.

— Ah..., da.

Se întoarse şi se chiorî la torentele de ploaie.

— Ce păcat. Trist pentru turişti. Dacă aţi fi venit acum două zile aţi fi văzut acest oraş aşa cum merită să fie văzut şi admirat. Ce-ar fi să stăm jos?

Se îndreptă spre un fotoliu şi se trânti în el.

— Mă întrebaţi cine sunt eu, domnule Crane?

Îşi îndepărtă o scamă inexistentă de pe mâneca perfect de curată.

— Am de a face cu pista care tocmai a fost terminată. Mi s-a spus că vreţi să o inspectaţi.

M-am rezemat de speteaza fotoliului fără să mă aşez.

— Exact asta am de gând să fac.

Aprobă dând din cap privind în sus la mine.

— Dar luaţi loc; sunteţi sigur că nu doriţi să beţi ceva?

— Rămân în picioare şi nu doresc să beau nimic.

Am făcut o pauză pentru a-mi aprinde o ţigară.

— Eu îi reprezint pe oamenii care vor aduce avionul. Acest avion face zece milioane de dolari. Tipii pe care îi reprezint vor să livreze avionul într-o singură bucată şi dacă eu nu sunt sigur că pista este în regulă nu va fi nici o livrare.

Ura poziția de inferioritate în care se afla, privind în sus la mine, aşa încât se scula şi el în picioare.

— Persoana de contact mi-a explicat acest fapt. Atitudinea dumneavoastră denotă conştiință profesională, domnule Crane, dar vă asigur că pista este perfectă. Cu toate acestea...

Dădu din mâna subțire a lehamite:

— Dumneavoastră sunteți expertul. Veți vedea cu proprii ochi şi veți decide singur.

Îmi era drag aşa cum îți este drag un păianjen pe ceafă.

— Când mergem?

— Astăzi după-amiază v-ar conveni?

— Da.

— Atunci la ora trei am să trimit o maşină pentru dumneavoastră. O să zburăm la pistă cu elicopterul. Puteți face o inspecție aeriană a împrejurimilor după care vom ateriza şi veți putea inspecta pista. Mi-e teamă că vă veți cam uda dar am comandat o pelerină din plastic pentru dumneavoastră.

— Mulțumesc.

— Am aranjat de asemenea să serviți prânzul în cameră dacă nu aveți nimic împotrivă. Este mai discret. Vă deranjează?

— Nu, mulțumesc.

O luă spre sufragerie.

— Atunci totul este perfect. Deoarece ați gustat deja mâncarea noastră națională formidabilă care este Mole de Guajolote îmi permiteți să vă sugerez de această dată un alt fel de mâncare mexican, la fel de gustos şi anume Chile Jalapeno; vă asigur că este excelent.

Se întoarse şi-mi zâmbi.

Păstrându-mi fața de marmură am spus:

— Am să iau o friptură de vacă.

— Cum doriți, domnule Crane. Atunci ne vedem la ora trei.

Ne-am strâns mâinile din nou şi a ieşit din cameră la fel de silențios şi la fel de lin ca un şarpe.

Am închis uşile panoramice care dădeau pe terasă şi am dat drumul la maxim la instalația de aer condiționat. După care m-am dus la frigider, am ales din tava aşezată pe el cel mai mare pahar şi mi-am turnat un whisky țeapăn.

Deci ştia că mă întâlnisem cu O'Cassidy noaptea trecută. Nu numai că ştia dar nu făcea nici un secret din asta pentru că îmi spusese ce mâncasem. M-am aşezat şi m-am gândit la poziţia mea.

După o vreme am auzit un ciocănit în uşă. Un mexican mic, îmbrăcat într-o scurtă albă, intră împingând un cărucior spre mine. În spatele lui venea un alt mexican mic ţinând o valiză. O puse jos, lângă pat în timp ce colegul lui ridica capacele de pe prânzul meu. Făcură o plecăciune şi ieşiră.

Friptura era cinstită. Am mâncat-o, nu m-am atins de carafa de vin roşu, nici de fructele mango, mi-am aprins o ţigară şi am controlat valiza. Conţinea o haină din plastic, cizme de cauciuc, o salopetă de plastic şi o pălărie de plastic.

M-am trântit pe pat şi am stat până la ora 14:50 după care am luat din geamantan arma care mi-o dăduse Bernie, am controlat-o, am încărcat-o şi mi-am îndesat-o în buzunarul din spate al pantalonilor.

Când am auzit clopotul bisericii din apropiere bătând de ora trei am coborât în hol.

Tipul de la recepţie începu să zâmbească la mine când eu eram încă în uşa liftului.

— Vă aşteaptă o maşină, domnule Crane.

Semn suprem de respect, îşi părăsi postul pentru a mă conduce personal până la uşa hotelului unde mă preluă un portar înarmat cu o umbrelă uriaşă. Acesta mă conduse până la un Cadillac mare în care se afla un şofer mexican cu o faţă tâmpă şi care purta o uniformă albastră.

Imediat ce m-am aşezat pe canapeaua din spate o luă din loc. Era un şofer îndemânatic şi a condus cu viteză prin traficul aglomerat reuşind să ajungă la aeroport în aproximativ zece minute. Trecu de bariera de securitate de la intrare, lăsă în urmă şi intrarea în holul de plecări şi sosiri, ocoli clădirea aeroportului şi opri în apropierea unui elicopter. Ţâşni din maşină, deschise o umbrelă şi apoi portiera mea înainte ca eu să apuc să schiţez o mişcare. Am ieşit din maşină îmbrăcat tot în plastic, şi, cu umbrela deschisă deasupra capului, am reuşit să mă urc în elicopter fără a fi udat de o picătură de apă măcar.

Aulestria stătea pe scaunul din spatele pilotului. Îmi zâmbi cu zâmbetul lui de viperă în timp ce-mi legam centura.

— Aţi mâncat bine?, domnule Crane.

— Da, bine.

Elicile începură să se rotească şi după câteva momente eram în aer zburând deasupra oraşului.

Aulestria simţi nevoia să facă pe ghidul arătându-mi palatul în care se afla primăria, catedrala şi universitatea. După ce am traversat oraşul elicopterul o tăie spre sud iar eu am privit cu un ochi la instrumente pentru a vedea direcţia iar cu celălalt am privit afară la barăcile amărâte care luaseră locul blocurilor şi vilelor luxoase şi la nenumăratele ateliere de prelucrat iută.

După circa o oră de zbor Aulestria spuse:

— Ne apropiem de pistă, domnule Crane.

Am privit în faţă prin parbrizul elicopterului dar nu am putut să văd nimic în afară de junglă şi vârfurile copacilor.

— Aţi ascuns-o foarte bine.

— Da, foarte bine, şi rânji satisfăcut, cu toată faţa.

După care am zărit-o: o lucrare inginerească de lux. O bandă solidă de beton asfaltat, care se întindea pe cel puţin trei kilometri, la o primă apreciere, vopsită în culori de camuflaj, verde şi maro. O lucrare pe care, dacă nu-i cunoşteai coordonatele exacte, nu a-i fi găsit-o în vecii vecilor în jungla care o înconjura.

— Frumoasă lucrare, am exclamat aplecându-mă spre parbriz în timp ce elicopterul survola pista, făcea o întoarcere largă şi revenea din sens opus.

— Da, noi credem că este mulţumitoare, spuse Aulestria cu o falsă modestie. Mă bucură că sunteţi de aceeaşi părere.

— Spune-i pilotului să se îndepărteze de pistă doi kilometri şi apoi să vină la aterizare ca un avion. Vreau să verific procedura finală de venire la aterizare.

Aulestria îi dădu pilotului instrucţiunile necesare.

În timp ce făceam apropierea finală mi-am imaginat cum s-ar descurca Bernie cu avionul. Am hotărât că nu era nici o problemă pentru un pilot cu experienţa lui.

— Perfect, am spus. Acum vreau să inspectez turnul de control.

Elicopterul ateriză în apropierea acestuia şi am ieşit în ploaia torenţială.

Aulestria mă conduse de la elicopter la uşa de intrare şi apoi pe scări până sus în turn. Am petrecut cam o oră în faţa radarului, a sistemului radio şi tuturor celorlalte aparate necesare unei aterizări în bune condiţiuni dar nu am putut găsi nimic în neregulă.

Ceea ce mă uimea era faptul că tipii însărcinaţi cu operarea acestor aparate sofisticate arătau ca nişte bandiţi coborâţi dintr-un western de proastă calitate. Bandiţi adevăraţi care mă priveau şerpeşte şi care purtau la vedere agăţate la şold pistoale grele de calibru 0.45.

— Vreţi să inspectaţi şi pista, domnule Crane, sau domnul O'Cassidy a reuşit să vă convingă că este un bun profesionist care nu-şi pătează cartea de vizită şi a construit într-adevăr ceva solid?, mă întrebă Aulestria.

— Nu vreau să inspectez pista.

— Atunci îmi permiteţi să vă conduc înapoi la hotel?

— Da.

Mă conduse într-o cameră mică prevăzută cu aer condiţionat.

— Putem să stăm puţin de vorbă?

Se aşeză la un birou şi-mi făcu semn către scaunul din faţă.

— Sunteţi mulţumit?

— Da. Putem să aducem bărzăunele.

— Bine.

Se chiorî la mine cu ochii ascunşi de ochelarii de orb.

— Acum, haideţi să fim practici, domnule Crane. Avionul pe care urmează să-l aduceţi, bărzăunele cum vă place să glumiţi, este un avion sofisticat. Noi avem un echipaj complet, format din trei persoane. Normal că va trebui să fie instruiţi pentru a putea stăpâni avionul. Înţeleg că piloţii dumneavoastră vor face acest instructaj?

— Nu cunosc nimic despre acest aspect.

— Dar nu are nici un sens să plătim pentru un avion pe care echipajul nostru nu ştie să zboare. Am fost ferm convins că persoana de contact a stabilit şi acest aspect.

— Mie nu mi s-a spus nimic despre acest lucru.

— Dar vreţi să verificaţi, domnule Crane? Echipajul meu trebuie instruit de oamenii dumneavoastră sau învoiala cade.

— Voi verifica. Cât de buni sunt oamenii tăi?

— Oamenii mei sunt foarte buni. Unul dintre ei are licență pentru 747.

— Atunci nu văd nici o problemă.

— Bine.

Se ridică în picioare:

— Aveți un zbor înapoi la Paradise City peste trei ore. Cu cât primim mai repede avionul cu atât mai bine. Când livrați avionul?

— Peste două luni.

— Trimiteți un fax. Numai data și ora estimată a aterizării. Nu am nevoie de alte date.

— Așa voi face.

Mă conduse până la ieșire și, după ce am ieșit în ploaia torențială, se opri și spuse:

— Domnule Crane, nu ați pus nici o întrebare referitoare la scopul acestei mici afaceri... și apreciez acest lucru. Îmi este clar că ați stat de vorbă cu O'Cassidy și că, probabil v-a împuiat capul cu tot felul de prostii. Scoteți-vă din minte tot ce v-a spus el! Uitați totul... înțelegeți ce vreau să spun?

Înțelegeam, dar dacă tot îi plăceau efectele ieftine și preferase să mă scoată în ploaie ca să mă amenințe, m-am prefăcut că mă gândesc. Într-un târziu am spus păstrându-mi aceeași față imobilă:

— Da, înțeleg.

— Ar fi de preferat pentru binele tuturor, spuse, conducându-mă la elicopter.

*

* *

Datorită a ceea ce în jargon comercial se numește „ne cerem scuze pentru unele mici probleme tehnice" avionul meu a avut o întârziere de două ore astfel încât am ajuns în Paradise City abia la ora 20:25. Mi-am recuperat Alfa Romeo pe care o lăsasem în parcarea aeroportului după care am condus până la malul mării.

M-am hotărât să nu mă întorc la căsuța mea de la aeroport în noaptea aceea. Nu doream să mă ciocnesc de Pam cât timp Bernie era plecat. Am lăsat maşina într-o parcare păzită şi am luat-o pe jos în căutarea unui hotel ieftin.

După ce am făcut un duş rapid am luat-o pe străzi hoinărind după un restaurant convenabil. Am găsit un restaurant mic, curat, unde se servea, zicea reclama de la intrare, cea mai bună mâncare din produse de mare. Am comandat meniul casei şi am răsfoit un ziar cât timp am aşteptat. Am mâncat şi eram la cafea când pe uşă a intrat doamna Victoria Essex însoțită de Wes Jackson.

M-a zărit imediat şi mi-a zâmbit. Jackson, la rândul lui, se scremu şi trecu prin procedura care la el însemna zâmbet. Ea o luă spre masa mea astfel încât m-am ridicat.

— Ei bine, domnule Crane, am crezut că te-am pierdut. Unde ai dispărut?

— Pe ici, pe colea., am răspuns. Mă bucur că v-ați revenit aşa de repede după căzătura aceea groaznică.

— Mă simt perfect.

Se uită intens la mine după care se întoarse, privi la Jackson de parcă atunci îl vedea pentru prima oară, şi pocni din degete la el:

— Ok, Jackson, nu-i nevoie să mă aştepți.

— Da, doamnă Essex, şi-şi evacuă carcasa din restaurant.

— Pot să iau loc la masa ta?

Am tras un scaun, i l-am ținut ca să se aşeze după care m-am aşezat şi eu pe scaunul meu.

Apăru şi chelnerul şi ea comandă cafea.

— Mi-am dorit să călărim împreună în dimineața aceasta. Mi s-a spus că ai plecat.

Ochii ei mari, violeți mă priviră supărați.

— Aşa este?

— Aşa este. Am fost în Mexic în ultimile două zile. O companie aeriană mi-a oferit un post şi m-am gândit că ar fi bine să văd despre ce este vorba.

— Mexic? Te rog nu-mi spune că îți doreşti să trăieşti în văgăuna aia.

— Probabil nu-mi doresc.

— Şi atunci de ce te-ai dus?

— Compania mi-a oferit un bilet dus-întors gratuit. Mă plictiseam aici.

Sosi şi cafeaua pe care o comandase.

— Oh, Doamne. Da! Pot să te înţeleg. Şi eu mă plictisesc de moarte.

— Şi aţi intrat întâmplător în acest restaurant?

Amestecă în ceaşcă.

— Soţul meu este gelos. De câte ori pleacă într-o călătorie de afaceri eu trebuie fie să stau acasă fie, dacă vreau să ies, să-l car după mine pe Jackson. El se presupune că este paznicul meu şi spionul lui.

— Se presupune?

Zâmbi, după care sorbi din cafea şi spuse:

— Este mai speriat de mine decât de soţul meu.

Mi-am terminat cafeaua.

— Ai vreun program pentru seara aceasta? mă întrebă.

— Nu, nimic.

— Ai maşină?

— În parcarea de alături.

— Vreau să te duc într-un loc. Am putea să ne distrăm.

— Îmi pare rău, este o maşină sport cu numai două locuri. Nu încape şi Jackson.

Râse sfidător.

— Nu-ţi bate capul cu el. Hai să mergem!

— Nu vreţi să mâncaţi ceva?

— Nu mănânc decât atunci când sunt plictisită.

Mă privi direct în ochi şi iar am văzut în privirea ei acea străfulgerare.

— Acum nu sunt plictisită.

— Numai puţin. Înţeleg că domnul Essex se întoarce în seara aceasta?

— Ţi-e frică de el?

— Nu mi-e frică de nimeni dar m-am gândit că ar fi bine să vă aduc aminte.

— Am primit un telex de la el în această după amiază. Înnoptează la L.A. şi nu va fi acasă înainte de mâine, la prânz.

M-am ridicat, am plătit nota şi i-am zâmbit:

— Atunci ce mai aşteptăm?

Am ieşit afară sub clarul de lună. Sub lumina celui mai apropiat stâlp era parcat un Mercedes serie mare, cu Wes Jackson la volan. Merse singură la maşină, vorbi ceva cu el, el dădu aprobator din cap după care porni motorul şi dispăru.

Am mers împreună până la parcare şi odată ajunşi se strecură la volan.

— Conduc eu.

M-am aşezat lângă ea şi a pornit maşina depărtându-se de malul mării. Spre surpriza mea conducea ca un expert: repede, cu un control perfect al comenzilor, ţinând cont de trafic, aşa încât m-am relaxat pe scaunul meu pentru a mă bucura de drum.

A luat-o pe o şosea care urca pe dealuri şi după vreo cincisprezece kilometri pe care i-am parcurs cu viteză maximă, ea tăind curbele cu măiestrie, a frânat şi am intrat pe un drum neasfaltat pe care am mers o vreme până când s-a oprit în faţa unei cabane făcute din lemn de pin.

— Asta este ascunzătoarea mea, îmi spuse coborând din maşină. Aici mă ocup de micile mele vicii.

În timp ce deschidea uşa mi-am adus aminte ce îmi spusese Bernie despre Harry Erskine: "Doamna Essex şi-a fâţâit fundul prin faţa lui până l-a zăpăcit după care l-a lăsat baltă. Asta este specialitatea ei..."

Scenariul arăta bine până acum dar era posibil să încerce şi cu mine aceleaşi fiţe. Am hotărât să joc calm. Dacă dorea ceva atunci ea trebuia să facă primul pas.

Am urmat-o într-o cameră mare, mobilată elegant. Un perete era format numai din geamuri de jos până sus iar de peretele celălalt se sprijinea un pat mare.

— Drăguţ interior, am spus. Şi care vă sunt micile vicii?

— Pictura. Şi sunt destul de bună.

Merse spre un bufet.

— Un whisky?

— Mulțumesc.

Pregăti două băuturi după care îmi întinse un pahar şi se trânti într-un fotoliu. Pe brațul acestuia erau mai multe butoane şi apăsă pe unul din ele după care sorbi din pahar. Imediat se auzi o muzică în surdină din difuzoare ascunse.

— Ca lumea! Uite ce înseamnă să fii bogat, am spus aşezându-mă pe brațul unui fotoliu.

— Ai vrea să fii bogat?

— Cine nu vrea?

— Sunt şi dezavantaje.

— Cum ar fi?

— Plictiseala. Când eşti bogat ai de toate, inclusiv plictiseală.

— N-am de unde să ştiu asta..., probabil că aşa este.

Puse jos paharul şi spuse:

— Hai să dansăm.!

Arăta foarte apetisantă aşa cum stătea acolo, prea apetisantă.

Am rămas pe scaun şi i-am vorbit foarte încet:

— Doamnă Essex, am câteva informații despre dumneavoastră şi nu vreau să profit de ele în defavoarea dumneavoastră. Ar fi trebuit să faceți rost şi dumneavoastră de ceva informații despre mine.

Zâmbetul i se şterse şi privirea ochilor ei violeți deveni dură

— Ce vrei să spui?

— Mi s-a spus că sunteți o cățea afurisită. Ceea ce nu ştiți este că eu sunt o javră afurisită. Mi s-a părut corect să vă spun acest lucru. Vedeți, doamnă Essex, deşi cred că sunteți cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, cea mai ispititoare, cea mai sexy, ei bine, indiferent cum arătați, nu marşez. Sau vă scoateți toate hainele, vă lungiți pe divan şi capitulați sau plec. Am fost destul de clar?

Ochii i s-au holbat de uimire.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel?

— Exact cum mi-am închipuit. Ei bine, o şterg. La revedere.

Şi am luat-o spre uşă.

Se aruncă ca un arc spre mine, mă apucă de braț, mă răsuci cu forță şi mă plesni.

— Lua-te-ar dracu'!

Am apucat-o şi eu de un braţ, am smucit-o ca să se întoarcă şi i-am tras o palmă puternică peste fund după care am împins-o cu spatele spre divan şi am trântit-o pe el.

— Scoate-ţi ţoalele!, i-am spus aplecându-mă asupra ei, sau vrei să ţi le sfâşii?

— M-a durut.

— Okay, deci trebuie să ţi le sfâşii.

— Nu, trebuie să pun ceva pe mine ca să mă duc acasă!

Am râs.

— Atunci dă-i drumul şi scoateţi-le!

Cu ochii fulgerând, cu pieptul ridicându-i-se spasmodic ieşi din rochie.

*

* *

Am ajuns la cafe bar cu douăzeci de minute înainte de ora stabilită pentru întâlnirea cu ceilalţi.. Am comandat o coca cola şi m-am aşezat la umbră, pe verandă, ca să aştept.

În timp ce aşteptam m-am gândit la doamna Victoria Essex. Am ştiut că este bună şi fusese bună de tot. S-a purtat ca o femeie care fusese mai tot timpul vieţii înfometată sexual. Dar de ce să intru în detalii? Când s-a terminat, în sfârşit, se ridicase de pe divan ca să facă duş în timp ce eu zăceam pe divan simţindu-mă ca şi cum aş fi fost lovit de un camion.

După aceea se îmbrăcase, iar eu încă zăceam.

— Închide uşa când pleci. Am o maşină în garaj. Uşa se încuie automat.

Şi dispăruse.

Aşteptasem până auzisem maşina îndepărtându-se după care reuşisem să mă ridic, mă îmbrăcasem, încuiasem uşa şi mă întorsesem la hotel.

„Ei bine, mi-am spus, ai răsturnat-o pe una din cel mai bogate femei din lume.Ce urmează? O să-i spună lui Wes Jackson să scape de tine sau va urma o altă şedinţă?"

Era o problemă de „om trăi şi om vedea".

Apăru şi Buick-ul lui Olson pe drumul plin de nisip. Parcă în faţa verandei şi din el coborâră Pam, Erskine şi, bineînţeles, Bernie.

— A mers bine zborul?, l-am întrebat pe Bernie.

— Rutină, spuse, şi dădu din umeri. Şeful nu şi-a terminat treburile la timp aşa că am mai stat o noapte la L.A. De-abia am aterizat.

Nu i-am spus că ştiam.

După ce fata ne-a luat comanda şi a plecat am spus:

— Pare în regulă. Am controlat pista. Nici o problemă. Plouă ca dracu' acolo şi zborul s-ar putea să fie dificil dar pista are echipament de aterizare modern.

Am continuat povestindu-le în amănunt excursia, cum l-am întâlnit pe O'Cassidy şi ce mi-a spus el.

— Cred că are dreptate, este o treabă politică în primul rând. Că o fi vorba şi de ceva droguri, mă rog, am spus în loc de concluzie. Nu asta ne preocupă acum. Ceea ce ne doare este să fim siguri că Kendrick plăteşte. Nu mişcăm bărzăunele până când nu apare cu extrasul de cont bancar.

— Acum ce părere mai ai despre ideea ta că vom fi lichidaţi când aterizăm? întrebă Erskine.

— Cred că dacă facem exact ceea ce s-a stabilit şi dacă nu le dăm ocazia să devină duri atunci totul va fi okay.

Mă gândisem mult la acest aspect.

— Vedeţi cum vine treaba? Voi doi va trebui să-i antrenaţi pe piloţii lor, un amănunt despre care „sac de osânză" a uitat sau nu a vrut să vorbească Ori, în momentul în care am livrat marfa, ei trebuie să facă plata şi pentru cealaltă jumătate de bani. Aşa încât noi va trebui să mai rămânem pe aeroport încă câteva săptămâni până când terminaţi antrenamentul cu echipajul lor. Eu zic că dacă facem acest lucru ne-am îndeplinit toate obligaţiile aşa că ce rost ar avea să ne lichideze? Oricum ei nu-şi mai pot lua banii înapoi din moment ce au plătit, aşa că ce ar avea de câştigat din lichidarea noastră?

Erskine reflectă o vreme după care aprobă din cap

— Dar..., am făcut o pauză pentru a-l privi pe Bernie direct în ochi, Pam nu zboară cu noi.

Bernie se încordă dar înainte să poată spune ceva Pam spuse scrâşnit:

— Hai să văd cum o să mă opreşti!

N-am băgat-o în seamă privind în continuare drept în ochii lui Bernie:

— Aeroportul este înţesat cu bandiţi, Bernie. Nu este nici o femeie pe acolo. Cu voi doi ocupaţi să-i antrenaţi pe piloţii mexicani Pam ar putea să dea de necaz. Eu nu îmi iau responsabilitatea de a o păzi. Sub nici o formă! Dacă vreunul din nespălaţii ăia se dă la ea s-ar putea să creăm tocmai problemele pe care dorim să le evităm. Deci ea nu vine cu noi. Ea zboară cu o cursă regulată la Merida şi stă la hotel aşteptându-ne pe noi dar ea nu se suie în avionul nostru. Înţelegi ce-ţi spun?

— Bernie!

Vocea lui Pam era toată numai istericale.

— N-ai de gând să-l asculţi pe nenorocitul ăsta, nu- i aşa? Vin cu voi!

— Cred că ar fi mai bine să mă gândesc la această problemă, Jack, spuse Bernie pe un ton nesigur.

— N-ai nimic la care să te gândeşti. Ea nu zboară cu noi, pur şi simplu. Eu i-am văzut pe banditii ăia..., tu nu. În momentul în care o văd or să pună ochii pe ea şi atunci o să aveam într-adevăr probleme.

— Mi se pare de bun simţ ce spune Jack, spuse Erskine. De ce să căutăm necazul cu lumânarea?

Bernie ezită dar într-un târziu spuse:

— Da. Okay, ea nu vine cu noi.

— Serios? Şi ce se presupune că ar trebui să fac eu? Să zac într-un hotel împuţit? Şi dacă vouă trei vă vine ideea să mă trageţi în piept? Aş pica de fraieră, nu-i aşa?, spuse Pam pe o voce plină de venin. Vin cu voi!

Am împins scaunul şi m-am ridicat.

— Te duc la aeroport, Harry?

— Da, bineînţeles.

— Bernie, asta este problema ta. Este femeia ta. Rezolvă!

Şi am coborât pe scările verandei îndreptându-mă către Alfa cu Erskine alături.

CAPITOLUL 6

Încercam să mă hotărăsc cum să omor dimineaţa aceea de luni când a sunat soneria telefonului. Speram că era doamna Essex să mă invite la o partidă de călărie prin împrejurimi dar telefonul era de la Bernie.

— Salut, Jack! Uite, tocmai am primit un telefon de la domnul Essex. Se pare că oala dă în clocot. Vrei, te rog să stai prin preajma telefonului? Din ceea ce mi-a spus Jackson, Condor-ul se pare că va fi gata înainte de termen. Imediat ce am veşti te sun.

— Aştept, am spus şi am închis.

Ceasul arăta 09:47 şi mă simţeam un pic fără vlagă. Noaptea trecută eu şi cu Tim fusesem la cinematograf după care trăseserăm o beţie de zile mari. Aflasem că pista va fi gata la sfârşitul săptămânii. Era într-o dispoziţie foarte optimistă deoarece reuşise să termine prelungirea pistei cu cinci săptămâni înainte de termenul fixat. Îmi spusese că se aştepta să primească o primă importantă pentru că terminase aşa de repede.

Am comandat micul dejun şi după ce mi l-au adus am mâncat după care am deschis televizorul şi am urmărit un western vechi. Au trecut cu greu câteva ore după care am făcut duş, m-am bărbierit şi m-am îmbrăcat.

Bernie a apărut pe la ora 13:00. Arăta ca un om gârbovit de probleme. După ce a închis uşa s-a prăbuşit într-un fotoliu.

În timp ce-i pregăteam o băutură am întrebat:

— I-ai băgat minţile în cap lui Pam?

— Da.

Luă băutura şi continuă:

— Ai avut dreptate, Jack. Nu mă gândisem la problemă din acest unghi. O femeie în junglă ar putea să dea peste cap toată operaţia.

Bău şi oftă din greu:

— Doamne, prin ce am trecut. Femeile!

— Şi ce se întâmplă cu Essex? am întrebat, nefiind interesat de problemele lui domestice.

— Am primit instrucţiuni să-l duc mâine la Paris. Noul avion este gata de livrare. Aşa că zbor cu Essex la Paris, vin cu avionul vechi înapoi şi-l predau tipului care l-a cumpărat, mă duc la fabrică, recepţionez avionul nou, urmez cursul de instruire cu piloţii fabricii, iau avionul nou şi mă duc să-l aştept la aeroportul Kennedy cînd se întoarce. Se întoarce de la Paris cu Pan-Am.

— Merge şi doamna Essex cu el?

— Da.

Mă privi dur.

— Dar de ce te interesează?

— Vreau să ştiu unde este fiecare personaj. Şi Pam?

— Aeroportul se închide pentru patru săptămâni. Toată lumea, cu excepţia mea şi a lui Harry, pleacă în vacanţă. Pam va merge să stea cu sora ei măritată până când îi dăm semnalul, după care zboară la Merida şi ne aşteaptă.

— Deci avem un răgaz de patru săptămâni?

— Exact. Am vorbit cu Jackson despre tine. I-am spus că am nevoie de un mecanic la sol pentru a avea grijă de Condor. Aşa încât el a vorbit cu domnul Essex şi totul este aranjat. Eşti acum, începând chiar de astăzi, pe statul de plată la un nivel de treizeci de mii pe an. Trebuie să te duci la serviciul personal, să vorbeşti cu Macklin care are pregătit contractul tău de muncă şi toate celelalte hârtii, asigurare, etc. Oficial începi munca peste patru săptămâni dar eşti plătit, tu şi restul angajaţilor, pe timpul vacanţei.

— Asta-mi place.

Am făcut o pauză şi am continuat:

— Poţi să-mi spui o dată certă când o să vii cu noua pasăre argintie?

— Trei octombrie, dacă nu se întâmplă ceva în timpul zborurilor de încercare la fabrică.

Eram în patru septembrie.

— Când furăm avionul, Bernie, trebuie să fim înarmaţi până în dinţi. Nu vreau să le las nici o şansă jigodiilor alea. Fiecare din noi va trebui să aibă un pistol şi un pistol automat.

Mă privi neliniştit.

— Chiar crezi că or să fie probleme?

— Nu ştiu, dar îmi iau precauţiunile de rigoare. De unde putem face rost?

— Nu-i nici o problemă. Ştiu un magazin de arme şi proprietarul este foarte rezonabil. Nu avem decât să alegem ce ne interesează.

— Perfect. Mai este o problemă, Bernie. Noi toţi o să avem nevoie de paşapoarte false. Noi toţi va trebui să începem o viaţă nouă. Crezi că această problemă poate fi rezolvată de Kendrick?

— La dracu', nici la această problemă nu m-am gândit! Ai dreptate

Bernie ezită puţin după care aprobă:

— Dacă el nu poate, nimeni nu poate

— Mă duc să vorbesc cu el astăzi, am spus. Am să am nevoie de fotografii de la voi toţi.

— Nici o problemă. Totdeauna port câteva fotografii pentru vize. Vorbesc eu şi cu ceilalţi.

Se pregătea să plece dar l-am oprit:

— Încă ceva. M-am gândit mai adânc la plată, Bernie. Este adevărat că eu am fost cel care a sugerat ca plata să se facă în contul tău, la National Bank of Mexico. Am gândit cu fundul! M-am gândit că ar fi mai bine să creăm o firmă în Mexic. Este mult mai sigur decât să plăteşti în contul unei persoane fizice atâţia bani deodată. Am să zbor la Mexico City să rezolv totul. M-am gândit să-i spunem Blue Ribbon Air Taxi Service. După ce înmatriculez firma îi spunem lui Kendrick să vireze banii prin bancă în contul firmei. Ce părere ai?

Clipi la mine de parcă i-aş fi pus un reflector în ochi.

— Vezi mult mai departe decât mine, Jack. Eşti tare. Îmi place denumirea de Blue Ribbon Air Taxi Service.

Îmi zâmbi şi păru pentru prima oară fericit.

— Okay. Un ultim lucru: cum împărţim cele trei milioane?

Mă privi nehotărât.

— Nu m-am gândit încă la acest aspect.

— Ei bine, eu m-am gândit. Tu ai născut ideea. Deci tu iei un milion. Eu mă ocup de ideea ta, aşa că eu iau un milion şi un sfert. Harry primeşte trei sferturi de milion. Aşa văd eu treaba.

Se mişcă neliniştit.

— Ai uitat-o pe Pam.

— E femeia ta, Bernie. Tu ai grijă de ea. Ea nu este în operaţie.

Ezită după care dădu din umeri.

— Aşa este.

— Okay, deci am stabilit împărţeala?

— Trebuie să vorbesc mai întâi cu Harry.

— Astea sunt condiţiile mele. Fără mine operaţia asta nu ar fi decolat niciodată şi tu ştii foarte bine acest lucru.

Se ridică nesigur în picioare.

— Okay, Jack, asta este împărţeala.

După ce a plecat am sunat la room service şi am cerut să-mi trimită specialitatea zilei. Mi s-a răspuns pe o voce foarte reţinută că acum eram angajatul firmei şi dacă doream să mănânc nu aveam decât să vin la cantină.

Am înghiţit în sec şi m-am dus la biroul de personal pentru a vorbi cu Macklin. S-a purtat cu mine aşa cum se poartă un mare şef cu un pârlit de mecanic de sol. Mi-a cerut să-i înapoiez toate cărţile de credit pe care le primisem după care mi-a cerut să completez un formular. Mi-a spus că după ce voi completa formularul îmi va fi virat salariul pentru prima lună la Florida Bank. După ce am completat formularul mi-a spus că nu mai am dreptul să beneficiez de Alfa Romeo.

Am ieşit de la el din birou mârâind şi spunându-mi că, fără îndoială, Wes Jackson fusese foarte ocupat în acea dimineaţă.

M-am dus la cantină, am mâncat şi am plătit pentru mâncare, după care m-am întors la căsuţa mea. După o vreme apăru şi Bernie şi-mi întinse un plic în care se aflau poze de paşaport.

— Ai vorbit cu Harry ? l-am întrebat.

— Da, şi este de acord cu modul în care ai împărţit banii.

Se uită gânditor la mine:

— Nu credeam să-l îmblânzeşti.

— Ei, uite că am reuşit. Uite, Bernie. nu mai sunt persoană VIP. Am nevoie de o maşină.

— Ia Buick-ul meu. Eu am dreptul la maşină de serviciu.

Se îndreptă spre uşă, puse mâna pe clanţă după care făcu o pauză:

— O să am al dracului de multă treabă în perioada care urmează, Jack. Decolez mâine, la prânz. Ce ai de gând să faci cât timp lipsesc?.

— Să mă întâlnesc cu Kendrick pentru a rezolva problema cu paşapoartele. Să zbor la Mexico City ca să înregistrez firma şi pe urmă să mă duc acasă să petrec câteva săptămâni cu bătrânul meu.

— După zece septembrie mă poţi găsi la Avon Corporation, Texas. Harry şi cu mine vom încerca să trecem testul cu piloţii de fabrică.

— Okay, ne întâlnim pe 3 octombrie?

— Da.

Ne-am strâns mâinile.

Deschise uşa dar nu-i venea să plece.

— Crezi că o să meargă?

Trebuie să meargă, nu-i aşa?

*

* *

Louis DeMarney, administratorul lui Kendrick, veni spre mine de-a lungul galeriei, imediat ce mă văzu, fluturând din mână. Galeria era ticsită cu comori de artă.

— Domnul Crane, ce plăcere. Claude a pomenit de dumneavoastră nu mai departe de azi dimineaţă. Ne întrebam serios când o să vă mai aduceţi aminte de noi.

Am privit de jur împrejur. Încăperea mare era plină de lucruri pentru care eram sigur că bogătaşii cădeau pe spate.

— Este pe aici?

— Bineînţeles. Numai un moment să-i spun că aţi sosit.

Şi-şi ondulă fundul de-a lungul galeriei înainte de a dispărea pe o uşă laterală. Reapăru în câteva clipe şi-mi făcu semn cu mâna.

Am luat-o de-a lungul galeriei spre el şi am intrat într-o cameră mare, cu vitralii la geam, acum deschise, ceea ce lăsa să se vadă o priveliştе formidabilă asupra portului cu vase se plăcere. Era mobilată somptuos cu ceea ce mie mi s-a părut mobilier foarte vechi şi cu picturi care făceau, probabil, fiecare o avere, atârnate pe pereţii tapetaţi cu mătase..

Kendrick stătea într-un fotoliu uriaş şi avea picioarele puse pe un taburet. Se ridică în picioare când mă văzu şi-mi întinse mâna. Faţa lui mare şi grasă era luminată de un zâmbet de şacal.

— Ce plăcere, cheri! Dar, te rog, ia loc.! O mică băutură? Whisky? Şampanie? Avem de toate. Numai spune ce să fie.

— Nimic, mulţumesc.

Mi-am aprins o ţigară şi m-am aşezat în fotoliul din faţa lui. DeMarney se fâţâia în fundal.

— Vreau paşapoarte false.

Am aruncat pozele în faţa lui, pe birou.

— Poţi să rezolvi?

— Pentru cine?

— Bernie, Erskine, eu însumi şi Pam.

Ochii lui mă cercetară îndelung după care aprobă

— Ai şi noile nume?

Mi-am scos portofelul şi i-am întins o bucată de hârtie.

— Se poate aranja, cheri, dar o să coste. Totul costă, spuse dând fatalist din umeri.

— Tu finanţezi rahatul acesta, am spus. Nu mă interesează cât costă.

Luă fotografiile şi bucata de hârtie, se întoarse spre DeMaraney şi i le întinse.

— Aranjează, preţiosule.

DeMarney dispăru.

Kendrick îşi scărpină peruca oribilă după care se uită întrebător la mine.

— Ce mai este, cheri?

— Vreau două mii de dolari cash.

Se strâmbă:

— Am să ți-i deduc din partea care ți se cuvine.

— Nu, nu o se deduci nimic. Am nevoie pentru cheltuieli legate de afacere şi tu te ocupi cu finanțarea.

Zâmbi, dar ochii nu-i zâmbeau.

— Mda.

Reuşi să se ridice în picioare şi merse până la un dulap cu sertare unde scotoci o vreme după care se întoarse la birou cu un teanc de bancnote.

— N-ai nici un dubiu că avionul va fi livrat în bune condiții, nu-i aşa?

— Bernie face livrarea, nu eu. Întreabă-l pe el!

Mi-am pus banii în buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Eşti mulțumit de pistă?

— Da.

— Bine. Mai vrei să discutăm şi altceva?

M-am ridicat în picioare:

— Deocamdată, nu. Când sunt gata paşapoartele?

— Mâine după amiază.

— Am să vin să le iau.

În timp ce mă îndreptam spre uşă spuse:

— Întrevezi vreun necaz?

M-am întors ca să-l privesc.

— Nu din partea noastră. Ai pregătit banii? Un milion şi jumătate de dolari?

— Am să-i am la sfârşitul săptămânii.

— Am să-ți trimit instrucțiuni referitoare la virarea banilor. Ne-am schimbat punctul de vedere cu privire la plată. Formăm o firmă în Mexic. O să-ți dăm detalii mai târziu.

Se uită urât la mine.

— Ce înțelept să înregistrezi o firmă!

— Mda.

L-am privit din nou în ochi.

— Avionul nu se mişcă până când nu plăteşti prima jumătate.

— Am înțeles.

Făcu o pauză după care continuă:

— Dacă ai nevoie de un avocat mexican de încredere...

I-am tăiat-o scurt:

— Mă ocup singur. Ei, bine, la revedere.

Şi am plecat.

Am mers la birourile companiei Florida Airlines şi am cumpărat un bilet pentru Mexico City pentru data de 6 septembrie după care, pentru că nu mai aveam nimic de făcut, m-am dus cu maşina la plajă şi mi-am petrecut restul timpului vrăjind o păpuşică care avea un corp de Playboy şi o minte ca o gaură în perete. Cu toate acestea a reuşit să mă amuze şi la apusul soarelui şi-a adus aminte că se grăbeşte să ajungă acasă să-i pregătească lui bărbatu-său masa. Ne-am despărţit prieteni.

Am hotărât să-l scot pe Tim pentru ultima oară în oraş, la o băută dar l-am găsit făcându-şi bagajul. Şi-a cerut scuze că nu merge cu mine.

— Plec mâine în zori, Jack, mi-a explicat. Am prins un contract ca lumea în Rodezia.

— Voi ăştia, constructorii de piste de aviaţie, vă cam plimbaţi în jurul lumii, am spus.

Am băut un pahar de adio, ne-am strâns mâinile şi l-am părăsit. Nu-mi venea să ies în oraş singur aşa încât m-am dus la cantină, am mâncat ceva uşor şi m-am întors la căsuţa mea. Am dat drumul la televizor.

Pe la ora zece seara soneria telefonului a început sune. Am ridicat receptorul şi am auzit o voce de femeie:

— Domnul Crane?

Am simţit un fior pe şira spinării. Nu trebuia să mi se explice cine era la celălalt capăt al firului. Doamna Essex avea o voce deosebită. Dacă o auzeai o dată nu o mai uitai niciodată.

— Bună, am spus.

— Voi fi la cabană pentru cinci zile începând du 24 septembrie. Eşti invitat.

Şi închise.

Am pus receptorul jos, mi-am aprins o ţigară, am închis televizorul şi m-am lăsat să cad într-un fotoliu. De când fusesem la cabană rareori mă gândisem la altceva Mă întrebasem mereu şi

mereu dacă fusese un capriciu de femeie bogată. Acum ştiam că nu. Cinci zile şi eu eram invitat. Cinci zile cu ea la acea cabană ascunsă. Optsprezece zile de aşteptat. Am respirat adânc. Nu am dormit prea mult şi nici prea bine în noaptea aceea.

A doua zi după amiază m-am dus să iau paşapoartele. Kendrick nu era la galerie dar DeMarney ştia lecţia. Paşaportul meu era bun. Eram acum Jack Norton. Am controlat şi celelalte paşapoarte; erau la fel de bune ca al meu.

— Mulţumit? mă întrebă DeMarney.

— Bineînţeles. Dă-i un pupic din partea mea băiatului cel dolofan i-am răspuns şi am plecat.

*
* *

Bătrânul era la gară ca să mă aştepte. Părea mai înalt, mai slab şi mai bătrân.

Ne-am strâns mâinile şi ne-am îndreptat spre rabla lui, Chevvy.

— Cum a mers, Jack?, mă întrebă în timp ce conducea maşina spre casă.

— Destul de bine, tată. Tu cum stai?

— Ca de obicei. La vârsta mea nu mai aştepţi minuni. Sunt totuşi bucuros că banca merge bine. Am reuşit să deschid săptămâna aceasta conturi pentru patru clienţi noi.

„Un triumf!" m-am gândit şi mintea mi-a fugit la cei un milion şi un sfert de dolari pe care urma să pun în curând mâna.

— E formidabil, tată!

— Ei bine, nu-i rău de loc. Am cumpărat nişte fripturi mari pentru cină. Ai mâncat bine pe unde ai fost, fiule?

— Bineînţeles.

— Arăţi în formă.

— Aşa şi sunt.

A urmat o tăcere lungă în timp ce el conducea. M-am uitat la străzi, la magazinele micuțe, la oamenii de zece cenți. Unii dinte ei îi făceau cu mâna bătrânului meu. Începeam deja să regret că venisem acasă., dar trebuia să vin. Era ultima oară când îl vedeam. Peste treizeci de zile urma să fiu mort pentru el şi să rămân mort dacă doream să păstrez toată grămada aia de bani.

Când am ajuns acasă m-am dus în micuțul meu dormitor modest.- ce contrast față de camerele mari din căsuța luxoasă de pe aeroportul lui Essex - şi am despachetat. După aceea m-am dus în sufragerie. Bătrânul scoase o sticlă de Cutty Shark.

— Dă-i drumul, Jack! Toarnă-ți o băutură, îmi spuse. Nu şi pentru mine. Whisky-ul nu prea mai este în grațiile mele.

I-am aruncat o privire ascuțită.

— Te simți bine, tată?

Îmi zâmbi cu zâmbetul lui de bunic:

— Am şaizeci şi nouă de ani. Pentru vârsta mea, cum se spune, sunt all right. Ia-ți băutura şi hai să stăm jos!

— Când ai de gând să te pensionezi?

— Cei de la bancă au adus vorba despre pensionare dar le-am spus că vreau să continui. Clienții mei nu vor ca eu să plec aşa încât s-a stabilit că pot să rămân până mă hotărăsc singur să mă opresc.

Îmi zâmbi din nou.

— Încă nu vreau să mă opresc.

Mi–am turnat un whisky țeapăn, am adăugat apă după care m-am dus la frigider după nişte cuburi de gheață.

— Spune-mi ce ai făcut? mă îndemnă.

Asta bineînțeles că n-aveam de gând să fac aşa încât i-am povestit că acum lucrez pentru Lane Eseex, că eram pe statele lui de plată, că urma să sosească un avion nou şi că eu urmam să mă ocup de întreținerea lui.

— Lane Essex?

Tatăl meu păru impresionat.

— Un tip deştept.... Cred că valorează ca la vreun un miliard sau chiar mai mult. Se spune că a mai călcat şi pe lângă potecuță.

Dădu din umeri:

— Nu cred că cineva poate să strângă atâția bani într-o viață fără să mai calce şi pe alături.

Mă privi cu ochi trişti.

— Deci te stabileşti la Paradise City Nu prea o să te mai văd.

— Ei, haide tată. Sper că o să-ți petreci vacanțele acolo. Şi eu oricum am să vin în concediu aici.

Mă uram pentru ce spuneam pentru că ştiam că în câteva săptămâni nu am să-l mai văd niciodată.

— Ți-e foame, fiule?

Se ridică greoi din scaun.

— Ce crezi, ar merge nişte ceapă prăjită la friptură?

Mă privi plin de speranță

— Am cumpărat şi ceapă.

— Bineînțeles că da.

— Atunci las' pe mine!

O luă spre bucătărie după care se opri şi mă întrebă:

— Ai cunoscut-o şi pe doamna Essex?

Am înțepenit.

— Am întâlnit-o.

— Am auzit că este o femeie foarte frumoasă. Am văzut şi o fotografie a ei într-o revistă dar fotografiile mint câteodată. E frumoasă?

— Da. Foarte frumoasă.

Dădu din cap şi o luă spre bucătărie. Mi-am terminat băutura şi m-am gândit la ce făcusem în ultima săptămână.

Zburasem la Mexico City şi mă cazasem la un hotel modest de pe Alameda Gardens. Mă dusesem la National Bank of Mexico şi mă prezentasem drept Jack Norton. A fost greu până am găsit un funcționar dispus să mă asculte. După ce i-am spus că vreau să înființez o firmă cu un capital de pornire de un milion şi jumătate de dolari toate probleme au dispărut. A scos tot felul de formulare şi le-a completat pentru mine. Repeta tot timpul că nu vor fi nici un fel de probleme I-am dat noul nume al lui Bernie drept preşedinte al firmei şi i-am spus că eu eram directorul executiv. I-am trecut şi pe Erskine şi Pam, cu noile lor nume, drept directori. Am petrecut o jumătate de oră semnând hârtii şi mi-a spus că într-o săptămână

noua firmă, The Blue Ribbon Air Taxi, va fi înregistrată oficial şi operaţională. I-am spus că banii pentru capitalul firmei vor fi viraţi tot cam într-o săptămână. Ne-am strâns mâinile, el a făcut o plecăciune până la pământ şi l-am părăsit.

Uite aşa de uşor a fost. Mexicul avea nevoie de valută străină, mai ales de dolari americani.

Şi acum, după ce depăşisem acest obstacol, eram în micuţa casă demodată. Am mâncat friptura, care era bună, am mai stat de vorbă, după care m-am dus la culcare.

Asta a fost prima zi. Nu ştiu cum am îndurat următoarele şapte zile dar am făcut-o de dragul bătrânului meu. Era toată ziua plecat la bancă şi mă lăsa singur de capul meu. M-am fâţâit prin oraş şi m-am întâlnit cu foste prietene dar le-am găsit atât de şterse, atât de plictisitoare şi atât de urâte în comparaţie cu doamna Victoria Essex încât am încetat să mai ies în oraş. Am stat acasă, m-am uitat la televizor, am băut şi am numărat orele care mă despărţeau de data de 24 septembrie. Pe 23 septembrie seara i-am propus tatălui meu să mergem în oraş şi să luăm o cină de adio.

— Aş putea să gătesc eu ceva, Jack, mi-a spus dar dacă ţii să ieşim în oraş...

— Şi tu nu vrei? Sunt sigur că nu ai mai fost la un restaurant de când a murit mama

— Este adevărat. Ei bine, asta o să fie o schimbare. Da, hai să ieşim în oraş!

Am fost la cel mai bun restaurant din oraş, nimic special dar destul de decent. Era aproape plin şi se părea că toţi cei prezenţi îl cunosc pe tatăl meu. A fost o adevărată procesiune pentru a ajunge la masa noastră. A trebuit să se oprească la fiecare masă, să strângă mâini, să mă prezinte, înainte de a trece la masa următoare. Oameni neimportanţi şi care mă plictiseau de moarte dar am încercat să fiu cât se poate de amabil.

— Dar ştiu că eşti o personalitate aici, tată, i-am spus când am reuşit în fine să ajungem la masa noastră. Nici nu bănuiam că eşti aşa de popular.

Zâmbi fericit.

— Ei bine, fiule, nu munceşti patruzeci şi cinci de ani într-un singur loc fără să-ţi faci prieteni.

Patronul restaurantului veni personal să ne ia comanda dar mai întâi a trebuit să ne strângă mâinile. Era un mititel gras, cu o expresie obosită pe faţă şi costumul lui era vechi şi lucea dar l-a tratat pe tatăl meu de parcă ar fi fost preşedintele şi i-am fost recunoscător pentru asta.

— Ce vrei să serveşti, tată?, l-am întrebat. Dar te rog..., nu friptură!

Izbucni în râs. Părea într-adevăr fericit. Primirea care i se făcuse la restaurant îi făcuse mult bine.

— Ei bine...

— Haide să mâncăm scoici şi o plăcintă, specialitatea casei.

— Nu ştiu, Jack, scoicile sunt scumpe.

Am servit deci scoici cu şampanie şi plăcinta specială cu un vin vechi de trei ani. Faţă de ce mâncasem în Paradise City era cam subţire dar bătrânul meu a savurat totul până la ultima bucăţică.

După ce am mâncat s-a apropiat de masa noastră un grup de old boys, graşi, trecuţi, importanţi. S-au aşezat la masa noastră. Unul era primarul, celălalt şeful spaţiilor verzi, pe ceilalţi nu i-am reţinut. Bătrânul meu trăia ziua vieţii lui. N-am vrut să-i stric clipa de fericire şi, zâmbind de circumstanţă, m-am gândit la ce mă aştepta mâine.

Când am ajuns acasă bătrânul mi-a spus:

— Ei bine, Jack, a fost cea mai formidabilă seară de multă vreme. Noi doi am putea să ne distrăm bine împreună. Dacă te-ai hotărî să cumperi garajul lui Johnson...

— Încă nu tată, am spus dar, cine ştie?, poate curând...

Şi m-am simţit ultima căzătură din lume.

*

* *

Am recuperat la aeroportul din Paradise City, Buick-ul lui Bernie şi am luat-o pe autostradă.

M-am gândit la bătrânul meu, muncind la micuța lui bancă, la șaizeci și nouă de ani și la cum o să reacționeze aflând că am murit într-un accident de avion. M-am gândit de asemenea că acum eram pe statele de plată ale lui Essex și urma să câștig treizeci de mii de dolari pe an și poate și mai mult. Poate că eram un tâmpit că participam la acest furt. De ce nu puteam să accept slujba pe care mi-o oferise Essex și în loc de aceasta mă pregăteam să-i fur avionul? După aceea m-am gândit la ce înseamnă un milion și un sfert de dolari. Nu puteam să sper să fac toți banii ăștia nici măcar dacă rămâneam la Essex până la pensie. De un singur lucru eram sigur însă: imediat ce îmi luam partea urma să mă despart de Bernie. Nu aveam nici o încredere în viitorul lui Blue Ribbon Air Taxi Service Corp. Aveam de gând să-mi iau banii și să plec în Europa. Nu știam încă unde aveam să mă stabilesc dar, cu tot bănetul acesta, bine investit, puteam să duc o viață de huzur trăind numai din dobânzi.

Am ajuns la cabana cea izolată pe la prânz. Mă întrebam dacă doamna Essex mă aștepta. Doamna Essex? Nu puteam să mă gândesc la ea ca la Victoria..., sau măcar ca Vicky. Era ceva la ea care nu încuraja familiaritatea deși o pocnisem peste fund și mă culcasem cu ea. Era un gen aparte de femeie.

Am parcat lângă intrarea în cabană. În timp ce ieșeam din mașină ușa cabanei se deschise și ieși un servitor negru, zâmbind.

Vederea lui m-a șocat rău. L-am privit în timp ce se apropia de mine. Era subțire, înalt, cu un nas turtit, ochi negri, strălucitori și purta o haină albă, pantaloni verzi și sandale verzi, fără ciorapi.

— Bună ziua, domnule Crane.

— Salut, am spus mașinal.

„Ce dracu' se întâmplă?" mă gândeam.

— Doamna Essex nu va fi aici decât după amiază, domnule Crane.

— Oh..., ei bine, am spus simțind că roșesc.

— Dați-mi voie să vă iau bagajul.

Făcu o pauză și-mi zâmbi:

— Eu sunt Sam Washington Jones. Dar dumneavoastră, vă rog, să-mi spuneți Sam, okay?

— Da, bineînțeles.

Luă geanta mea de voiaj de pe bancheta din spate.

— Să vă arăt camera, domnule Crane.

O luă înainte, se opri lângă o ușă, arătă din cap și spuse:

— Acesta este dormitorul doamnei Essex.

Merse în continuare pe coridor și se opri în fața altei uși pe care o deschise și spuse.

— Aceasta este camera dumneavoastră, domnule Crane.

— Mulțumesc.

— Să vă desfac bagajul, domnule Crane?

— Pot să o fac și singur.

Îmi așeză geanta lângă pat.

— Prânzul într-o jumătate de oră, anunță. Pot să vă aduc ceva de băut, domnule Crane?

— Un whisky cu gheață, te rog.

Am rămas nemișcat vreo două, trei minute. După aceea mi-am spus că era normal să aibă pe cineva care să aibă grijă de cabană. O femeie ca ea nu putea să gătească, să facă curat, să spele, în ditamai căsoiul. M-am întrebat numai cum îl corupsese pe acest negru arătos.

Am deschis geanta, mi-am mutat lucrurile în șifonier după care m-am dus în baie și m-am spălat pe mâini și pe față. M-am dus în sufrageria mare și am găsit un whisky dublu pe o măsuță. M-am așezat pe un fotoliu din apropiere, am sorbit din băutură și am așteptat.

Sam veni în sufragerie după douăzeci de minute.

— Sunteți gata să mâncați, domnule Crane?

— Sunt întotdeauna gata să mănânc.

Zâmbi și dispăru. După câteva minute apăru din nou împingând un cărucior. Drept aperitiv am avut dreptul la zece creveți uriași. Felul principal a fost kebab cu sos de curry. Am terminat cu cafea și coniac.

— Ești un bucătar excelent, Sam, am spus.

— Da, domnule Crane. Doamnei îi place mâncarea bună.

Am rămas în sufragerie, cu un pahar lângă mine, relaxându-mă, până pe la ora cincisprezece când am auzit zgomotul unei mașini care se apropia. M-am ridicat și am ieșit în ușă.

Era doamna Essex care sosea într-un Porsche. Îmi făcu cu mâna în timp ce oprea maşina la câţiva centimetri de mine.

— Salut, Jack!

Ieşi din maşină. Doamne, cum putea arăta! Purta o bluză pictată în multe culori, ca un Picasso, şi pantaloni albi care păreau lipiţi de picioarele ei lungi.

— Arăţi formidabil, i-am spus.

Îmi aruncă o privire prefăcut sfiioasă şi spuse:

— Nu mă minţi?

Veni la mine şi îmi înlănţui gâtul:

— A avut grijă de tine Sam?

— Bineînţeles. Este un bucătar formidabil.

Am mers înlănţuiţi în sufragerie unde ne-am separat şi ea se trânti într-un fotoliu.

— Surprins?

Şi-mi zâmbi.

— Poţi să fii sigură.

— Îţi face plăcere?

— Puţin spus.

Râse din inimă. Doamne! Cum putea arăta!

— Chiar în clipa aceasta eu îmi petrec cinci zile cu sora mea, în New York, îmi spuse. Şi ea are aceleaşi probleme ca şi mine aşa încât colaborăm. Eu mint pentru ea şi ea minte pentru mine.

Râse din nou.

— Lane este prea ocupat ca să aibă grijă de mine.

Privi în sus spre mine cu ochii strălucitori:

— Dar tu ai să ai grijă, nu-i aşa?

I-am întins mâna:

— Ce mai aşteptăm?

*

* *

Cele cinci zile s-au scurs după acelaşi tipar. Dormeam împreună, făceam dragoste, ne sculam pe la ora 10 dimineaţa, serveam

micul dejun pregătit de Sam, călăream prin pădure. Arăta formidabil pe cal. Nu mă puteam abține să nu-i admir ținuta mândră în șa. După aceea ne întorceam la cabană și Sam ne servea prânzul. După masă ne băgam iar în pat și ea era de fiecare dată foarte excitată. După aceea făceam o plimbare lungă, cu soarele strălucind deasupra noastră, prin pădure, ținându-ne de mână. Nu vorbea mult. Se părea că tot ce își dorește este să mă știe lângă ea; să o țin de mână și să ne plimbăm. După aceea, la apusul soarelui, ne întorceam la cabană, trăgeam obloanele și ne uitam la televizor, cu câte un pahar în mână. Târziu, Sam ne aducea o cină frugală, dar cinele frugale ale lui Sam erau ceva formidabil: sufleu de langustă, șalău cu alune, salată de ouă cu somon afumat și așa mai departe. Nici unul din noi nu a încercat să poarte discuția pe care oamenii obișnuiți o poartă de obicei. Era o treabă pur sexuală: ea mă dorea de parcă aș fi fost singurul bărbat pe lume; sentimentele personale nu își aveau loc. Cadrul în care evoluam era minunat, mâncarea lui Sam era minunată, ea era minunată.

În ultima seară, știind că a doua zi Bernie va ateriza cu avionul cel nou, am avut parte de o cină deosebită. Am mâncat fazan dres cu toate mirodeniile și stropit cu un Latour din 1959.

— Acum trebuie să mă întorc la Lane, spuse ea, mirosind bolul cu coniac care ne fusese adus la sfârșitul mesei.

Îmi zâmbi:

— Ți-a fost bine?

— Pentru mine a fost minunat. De nedescris Și pentru tine?

— Mmmm!

Am privit-o cum se plimba prin sufrageria mare, i-am privit ondularea senzuală a picioarelor și modul, inconștient provocator, în care își împingea sânii înainte.

— Ești un amant mai bun decât Lane,. spuse într-un târziu.

— Chiar așa? Numai pentru că eu am timp să fac dragoste cu tine și el nu are?

— O femeie are nevoie să fie iubită. Când ai marele ghinion să devii sclava unui bărbat care se gândește numai la cum să facă mai mulți bani...

Se cutremură.

— Doar bani şi afaceri..., când să-i mai pese că o femeie are nevoie ca cineva să aibă grijă de ea?

Sam bătu la uşă şi intră. Adusese cafea proaspătă. În timp ce turna în ceşti întrebă:

— Să vă fac bagajul, doamnă Essex?

— Te rog.

Deci acesta era sfârşitul experienţei. Femeia care se abandonase atât de liber şi neinhibată în braţele mele era acum colegă de bancă cu tatăl meu! De mâine nici ea nici tatăl meu nu vor mai exista pentru mine. Mâine, în momentul în care mă voi sui în Condor, voi muri pentru întreaga lume care mă cunoscuse. Nu o să-mi mai văd niciodată tatăl dar acesta era un lucru cu care reuşisem să mă împac. Îşi trăise viaţa. Pe de altă parte mă durea gândul că nu voi mai vedea această femeie care acum stătea lângă mine, aceşti minunaţi ochi violeţi care acum mă priveau cu dragoste.

Când Sam a plecat continuă:

— Am avut o groază de amanţi, Jack. O femeie are de nevoie de bărbat iar Lane - ţi-am spus deja - este prea ocupat ca să se ocupe ce mine şi, de asemenea, prea obosit. Nu poţi să-ţi închipui cât este de frustrant pentru o femeie ca mine să aştepte nerăbdătoare ca bărbatul ei să se întoarcă acasă numai pentru a constata că este prea obosit. Bărbaţii nu se gândesc decât la ei. El îşi închipuie că tot ce pot să fac eu este să stau cuminte şi să aştept până îi vine cheful.

Mă bătu pe genunchi:

— Aceasta este ultima noastră noapte sigură dar, dacă suntem grijulii, ar putea fi şi alte nopţi.

Se ridică în picioare:

— Haide să ne spunem la revedere!

Şi o luă spre dormitor.

A doua zi dimineaţă am privit-o plecând cu automobilul Porsche. S-a ţinut tare. Mi-a făcut o singură dată cu mâna după care a dispărut.

Sam ieşi din casă în soare:

— V-am pregătit bagajul, domnule Crane.

I-am oferit o hârtie de douăzeci de dolari.

— Nu, mulţumesc. A fost plăcerea mea.

Aşa că mi-am luat la revedere şi am condus înapoi la aeroport.

În jur de ora 15:00 Condor-ul cel nou puse roţile pe pistă. M-am suit în maşină şi am ajuns lângă avion în momentul în care Bernie şi Erskine coborau scările.

— Frumos avion, am spus plin de admiraţie.

— Şi încă n-ai văzut nimic, spuse Bernie. Când ai să-l vezi pe dinăuntru o să vrei să te ciupeşti ca să fii sigur că nu visezi.

— Aţi avut ceva probleme?

— Nimic. Condor-ul ăsta de oţel ar putea să înveţe un condor cu pene să zboare.

Ne-am privit în ochi în tăcere.

— Când ai programat zborul de încercare de noapte?

— M-am gândit pentru sâmbătă.

Asta ne dădea un răgaz de trei zile.

— Eşti sigur că nu este nici o problemă?

— Absolut nici una

Erskine veni şi el lângă noi.

— Ce zici ce pasăre minunată?

— Aruncă o privire, Jack, spuse Bernie. Am multă treabă de făcut şi trebuie să-l sun şi pe dl Essex. Harry o să-ţi fie ghid.

Se urcă în una din maşinile care aşteptau şi plecă.

Harry şi cu mine ne-am urcat în avion. Era într-adevăr dotat cu tot ce-şi putea dori un top executive. Erau şase cabine echipate complet, inclusiv cu pat. Apartamentul lui Essex era de un lux care-ţi tăia răsuflarea. Te puteai crede oriunde numai într-un avion nu. Era, de asemenea, o sală de conferinţe cu o masă de consiliu cu zece locuri, un birou pentru secretară, dotat cu tot echipamentul posibil, o bucătărie mică dar echipată complet şi mai erau, în spatele fuzelajului, două cabine colective, mai puţin luxoase, pentru personal.

— Este dotat cu tot, sau aproape cu tot.

— Ce vrei să spui, mă întrebă suspicios. Erskine Ce-i lipseşte?

— O piscină.

Am pufnit amândoi în râs.

— Ce păcat, am continuat, că luxul acestui palat zburător va fi distrus de banditul ăla nenorocit care îl va umple cu arme, cu droguri şi terorişti nespălaţi.

Erskine dădu din umeri.

— Ce să-i faci? Aşa progresează societatea. Cât timp îmi iau banii, te rog să mă crezi că puţin îmi pasă.

— Deci sâmbătă noaptea?

Aprobă din cap.

— Ce sentimente te încearcă, Harry? Cum te gândeşti la tine ca la un mort? Cum te gândeşti la faptul că ne te vei mai întoarce niciodată în S.U. ale A.

— Mda, este o decizie dură dar nu este altă cale pentru a pune mâna pe atâţia bani.

— Ai de gând să te alături lui Bernie şi companiei lui de taxiuri aeriene?

Scutură din cap.

— Eu? niciodată. Nu am încredere în spanacul ăsta. Îmi iau partea şi mă evaporez. Şi tu?

— La fel. Te-ai gândit unde?

— Rio. Am legături acolo. Şi tu?

— Poate Europa. Dar primul lucru care trebuie făcut este să punem mâna pe bani.

— Crezi că o să avem probleme?

— Nu în felul în care am aranjat eu lucrurile.

I-am povestit ce făcusem cât lipsiseră ei, cum înfiinţasem firma, discuţia mea cu Kendrick.

— Ar trebui să fie okay, am concluzionat.

Ne-am suit în maşină şi am mers la turnul de control, la barul de la parterul turnului de control, ca să fiu mai exact. Când a sosit Bernie ne-a găsit bând bere. Ne-a spus că vorbise la telefon cu domnul Essex, care nu-şi terminase treburile la Paris şi mai întârzia, şi l-a informat că sâmbătă seara dorea să facă un zbor de încercare de noapte pentru a verifica aparatura de navigaţie.

— Cred că ar trebui să-i fac o vizită lui Kendrick, am spus. Dacă operaţia este pentru sâmbătă noaptea vreau nenorocitul acela de extras de bancă. Şi, Bernie, fă rost de arme şi de muniţie şi suie-le în

avion. Ți-am spus că vreau pentru fiecare câte două arme. Ce altceva poți să mai cumperi la piață?

Bernie se uită la Harry.

— Spune tu, ce mai este pe rafturi?

— Putem lua trei Armalites — este o armă adevărată, și am putea lua și trei piane din Chicago.

— E bine. Și grenade?

— Se poate.

— Să zicem șase.

Se holbară amândoi la mine.

— Jack, chiar te aștepți la necazuri? mă întrebă Bernie cu sudoarea țâșnindu-i brusc pe frunte.

— Vreau să fiu sigur că pot să opresc necazurile, dacă apar, am spus și m-am ridicat în picioare. Mă duc să vorbesc cu Kendrick. Ce-ar fi să cinăm împreună ca să stabilim toate detaliile?

— Bineînțeles, spuse Bernie. Ne întâlnim la mine acasă. Am să comand eu mâncarea.

— Pe la opt jumătate?

— Okay!

Am luat Buick-ul lui Bernie și am mers în Paradise City.

După trei ore am bătut la ușa lui Bernie și mi-a deschis chiar el. Harry bea scotch și s-a ridicat pentru a-mi pregăti și mie o băutură.

— Cum te-ai descurcat?, mă întrebă Bernie.

Arăta foarte îngrijorat și sub ochi îi apăruseră pungi vinețiii.

M-am așezat și am luat paharul pe care mi-l întindea Harry.

— Vineri primim ordinul de plată. I-am spus că dacă nu am și ștampila de confirmare a băncii poate să se șteargă undeva cu el pentru că avionul nu se mișcă de pe pistă.

Am zâmbit către Bernie.

— Relaxează-te, totul este okay. Treaba o să meargă.

Dar cum era să știu că singurul lucru la care nici unul dintre noi nu se gândise urma să se întâmple? Mie mi se părea o operație perfectă. Avusesem mult de furcă pentru a elimina toate riscurile posibile dar există întotdeauna ceva, repet, ceva, care nici măcar nu-ți trece prin minte că s-ar putea întâmpla.

CAPITOLUL ŞAPTE

Vineri la prânz m-am dus la Kendrick şi am luat extrasul de bancă. I-am spus că avionul va fi livrat în noaptea de sâmbătă spre duminică şi că nu erau nici un fel de probleme. M-am dus apoi la poştă şi i-am transmis lui Aulestria aceeaşi informaţie.

După aceea m-am întors la căsuţa mea şi am dat un telefon la National Bank of Mexico L-am întrebat pe funcţionarul care îmi făcuse hârtiile pentru firmă dacă au sosit banii. Mi-a spus că da şi a confirmat că a creditat contul firmei The Blue Ribbon Air Taxi Service Corp.cu suma primită. Mi s-a părut că aud zgomotul făcut de căpăţâna lui care se lovea de birou în timp ce făcea temenele.

Am transmis informaţia lui Bernie şi lui Harry.

— Acum este rândul vostru să livraţi bărzăunele, le-am spus. Eu mi-am făcut numărul.

Toată după amiaza de vineri, între trei şi jumătate şi şapte seara, am muncit toţi trei la avion. M-am familiarizat cu motoarele în timp ce Bernie şi Harry au muncit în cabina de pilotaj. Nu au apărut nici un fel de probleme. Am petrecut dimineaţa zilei de sâmbătă în turnul de control şi Bernie a depus planul de zbor.

Membrii echipei de întreţinere la sol pe care o conduceam s-au uitat cam lung la mine când le-am cerut să umple la maximum rezervoarele avionului. Au umplut totuşi rezervoarele fără să comenteze, în timp ce eu supravegheam operaţia.

Zborul fără întoarcere urma să înceapă la 20:30. La ora aceea era deja întuneric. După amiază am făcut un zbor de încercare până la Miami şi înapoi. Avionul s-a comportat minunat.

Harry adusese armele la bord şi eu le-am controlat în timpul zborului. Am ascuns una din puştile Armalite Ar –180, cu mare viteză de tragere, în dormitorul lui Essex. Am pus-o sub salteaua

patului. Arma asta trăgea gloanțe dum-dum de calibrul 0.223 care ucideau instantaneu. A doua armă Armalite am ascuns-o în una din cabinele personalului. Mitralierele Thompson, cunoscute în argou drept pianele din Chicago, le-am ascuns în cabina de pilotaj. Grenadele le-am ascuns într-un dulap de prim ajutor așezat aproape de ușa de acces principală a avionului. Am hotărât ca pistoalele să le purtăm la șold. Le-am arătat lui Bernie și lui Harry unde ascunsesem armele.

— Să sperăm că nu vom avea nevoie de ele, am spus, dar dacă se ivesc necazuri vreau să știți de unde să le luați.

Mi-am dat seama că lui Bernie nu-i plăcea de loc acest aspect și că arăta palid și transpira tot timpul. Harry în schimb dădu nepăsător din cap.

Ei bine, se părea că asta era totul. Aveam trei ore de așteptat înainte de decolare. Le-am spus că mă duc să-mi fac bagajul, i-am părăsit și m-am întors la căsuța mea. Mi-am acordat o băutură și, după o ezitare, l-am sunat pe bătrânul. Asta era! O știam: era ultima oară când mai vorbeam cu el. În timp ce telefonul suna am știut că o să-mi lipsească și iarăși nu am fost sigur că îmi planificam cum trebuie viitorul.

A răspuns însfârșit.

— Tăiam iarba în curte, Jack. Abia am auzit soneria telefonului.

L-am întrebat ce mai face.

— Sunt bine

I-am spus că vom testa avionul într-un zbor de noapte.

— E periculos?

M-am forțat să râd.

— Nu este nici o problemă, tată, rutină și iar rutină, dar trebuie făcută. Am câteva minute libere înainte de decolare și m-am gândit la tine Mi-a făcut foarte mare plăcere vacanța petrecută acasă împreună.

Mă chinuiam să găsesc ceva drăguț să-i spun, ceva de care să-și amintească.

— A fost o seară de neuitat, știi care, ultima seară petrecută împreună. Trebuie neapărat să o repetăm, am spus.

— Eşti sigur că zborul de noapte o să fie în regulă?

— Oh, tată, nu-ţi fă griji! Avioanele văd acum şi noaptea. Nu este nici o diferenţă faţă de zborul de zi, numai că trebuie făcut.

Am făcut o pauză :

— Trebuie să închid acum. Vroiam numai să-ţi aud vocea. Ai grijă de tine, te rog!

— Eşti sigur că nu este nimic în neregulă?

— Totul este perfect. Ei bine, mai vorbim tată.

Şi am închis.

Am stat în fotoliu privind la peretele din faţa mea. Simţeam că făcusem o greşeală chemându-l. Ştiam că acum era îngrijorat. Tatăl meu era foarte isteţ. Nu-l sunasem niciodată până acum pe interurban. Ei bine, măcar îi auzisem vocea pentru ultima oară.

Mi-am oferit o altă băutură după care mintea mea se întoarse spre doamna Essex. Muream de dorinţa de a-i auzi vocea pentru ultima oară, de asemenea, dar am ezitat. Acesta putea fi un telefon periculos. M-am hotărât să nu sun dar, după ce m-am învârtit prin cameră şi am mai băut un pahar, m-am dus la telefon şi am format numărul reşedinţei Essex. Mi-am spus că dacă răspunde valetul am să închid. Numai că a răspuns ea.

— Salut, am spus.

— Oh...,tu!

— Da. Poţi să vorbeşti?

— Nu se întoarce până marţi..., da..., pot vorbi.

Vocea aceasta minunată! Îi simţeam mirosul trupului, îi vedeam ochii violeţi.

— Mi-a fost dor de tine, am spus.

— Jack, hai să ne întâlnim diseară!

Vocea ei era rugătoare.

— Jackson se duce cu soţia lui la un spectacol. Nu o să ne stea în cale. Haide să ne întâlnim undeva!

— Nu pot. Facem un zbor de încercare de noapte. cu noul Condor. Decolăm la ora 20:30. Nu pot să lipsesc.

— Oh, la dracu'! Te vreau, Jack!

— Ce zici de duminică noaptea?

Mă înjuram în gând şi-mi doream să nu fi pus mâna pe telefon pentru că ştiam că duminică noaptea urma să fiu în Yucatan.

— Şi nu poţi să laşi naibii zborul de testare?

— N-am cum.

Acum ştiam că făcusem o greşeală. Ştiam cât poate fi de încăpăţânată.

— Haide să o lăsăm pentru duminică, de acord?

— Nu! Jackson o să dea târcoale şi duminică şi luni. Trebuie neapărat în seara aceasta!

— În seara aceasta nu se poate. Îmi pare rău. Te sun mai târziu.

Şi am trântit receptorul.

„Ai greşit, ai greşit, ai greşit!" mi-am spus. „De ce dracu' n-ai putut să-ţi ţii blestemata aia de gură închisă?"

M-am uitat la ceas. Era abia ora şapte În timp ce-mi trânteam lucrurile într-o valiză telefonul a început să sune. De frică să nu fie doamna Essex nu am răspuns M-am dus la cantină şi m-am alăturat lui Bernie şi lui Harry pentru a servi cina. Bernie nu arăta de loc bine. Nici măcar nu s-a atins de mâncare.

— Ai vorbit cu Pam?, l-am întrebat

— Da, acum este în avion. Zboară spre Merida.

— E blândă?

Îşi şterse faţa asudată cu batista.

— Cred că da. Nu-i place aranjamentul, bineînţeles, dar o să se potolească când ne reunim cu toţii.

— Mda.

Ca să schimb subiectul am spus:

— Cum ţi se pare să aterizezi noaptea în junglă?

— Buletinul meteo este bun. Nu văd nici o problemă.

Am dat de o parte farfuria şi m-am uitat la ceas. Se făcuse de 20:15.

— Ar cam fi timpul să mergem, am spus şi m-am sculat în picioare.

Harry spuse:

— Doar aşa, de banc, am îndesat frigiderul din avion cu mâncare. S-ar putea să ni se facă foame.

— Asta a fost o idee deşteaptă.

— Nu-mi place când îmi este foame, continuă Harry pe un ton glumeţ. Dacă ne pierdem, un frigider plin cu mâncare este un bun sprijin pentru moral.

— Nu o să ne pierdem, mârâi Bernie. Nu cobi!

Harry îmi făcu cu ochiul pe la spatele lui Bernie în timp ce ieşeam din cantină în noaptea înstelată şi ne urcam într-o maşină decapotabilă. Toţi trei ştiam că aceasta era ultima oară când călcam pe pământ american. Era un gând cam trist şi am tăcut toţi cât timp a durat drumul până la Condor-ul care ne aştepta.

Echipa de întreţinere la sol era lângă avion. Inginerul electronist, un tip pe nume Thompson, făcu semn cu degetul mare îndreptat în sus în timp ce noi coboram.

— Totul în regulă, domnule Crane, spuse şi zâmbi cu gura până la urechi.

Era ceva în neregulă cu zâmbetul lui care m-a făcut să-l privesc întrebător dar chiar atunci Bernie spuse:

— Jack, vii odată?

Aşa că am lăsat-o baltă.

Bernie şi cu Harry merseră în cabina de pilotaj iar eu am închis uşa avionului după care m-am alăturat lor.

Bernie parcurse manevrele de rutină premergătoare decolării după care chemă turnul şi ceru permisiunea de rulare şi decolare. Totul a mers şnur şi după câteva minute eram în aer. Ne-am uitat unii la alţii.

— Treeei, milioaneee de dolariiii! Sosiiiim! chiui Harry.

Am rămas în cabina de pilotaj până când Bernie a atins plafonul de croazieră şi a îndreptat avionul spre mare după care i-am părăsit. Mă simţeam neliniştit. M-am plimbat prin avion, prin sala de conferinţe, prin cabinele pentru personal, după care m-am dus la bucătărie şi m-am uitat în frigider. Era într-adevăr plin cu alimente congelate de bună calitate. Am trecut de dormitorul lui Essex şi m-am dus în una din cabinele pentru oaspeţi unde îmi lăsasem bagajul. Eu nu aveam nimic de făcut în următoarele patruzeci de minute. M-am trântit pe pat şi am încercat să nu mă gândesc la viitorul meu dar nu am reuşit. Nu puteam să nu mă gândesc că

dădeam cu piciorul la o slujbă bună, de prima mână, care era plătită cu treizeci de mii de dolari pe an, şi că îi dădeam de asemenea cu piciorul şi doamnei Esex. Un milion şi jumătate de dolari! „Ce dracu' să fac cu atâția bani?" m-am întrebat. Va trebui să încep o viață cu totul nouă. Era perfect să mă imaginez trăind în Europa dar eu nu ştiam nici o limbă străină. Îmi tăiam toate legăturile cu singurul mod de viață pe care îl cunoscusem. Banii erau oare singurul lucru care conta?

Şi atunci de ce mă băgasem în tot rahatul ăsta? „Cam târziu pentru mustrări de conştiință" mi-am spus. Acum eram băgat în afacere. Peste patruzeci de minute urma să fiu mort pentru tatăl meu, pentru doamna Essex ca şi pentru toate persoanele care mă cunoscuseră de-a lungul vieții. Trecusem de punctul limită, intrasem pe drumul fără întoarcere.

M-am uitat pe hubloul cabinei şi am urmărit luminile oraşului Paradise City, pe urmă pe cele ale oraşului Miami, dispărând apoi în momentul în care o pâclă marină se interpuse între ele şi avion şi mi-am dat seama că le văd pentru ultima oară.

Îngrijorat de gândurile mele negre m-am întors în cabina de pilotaj. Am privit peste umărul lui Bernie şi am văzut că încă urcam.

— Mai avem zece minute, spuse Harry.

— Harry, când vine momentul, vorbeşte tu cu centrul de dirijare, cârâi la noi Bernie. Mie îmi tremură vocea.

Harry şi cu mine ne-am privit. Ridică din sprâncene.

— Nu, nu-ți tremură, Bernie, am spus punându-mi mâinile pe umerii lui A fost ideea ta, ocupă-te de ea!

Îmi luă mâinile de pe umerii lui cu un gest brutal şi-şi şterse fața transpirată.

— Uite ce-i băieți, spuse. Chiar trebuie să o facem? Mai avem încă timp să ne întoarcem. Chiar trebuie să o facem?

— Ce dracu' bâlbâi acolo?, lătră la el Harry.

— Da, spuse Bernie ridicându-şi umerii într-un gest de neputință, după care îşi întoarse fața albă spre mine:

— Crezi că o să meargă, Jack?

Am fost brusc tentat să-i spun să întoarcă avionul dar, în timp ce ezitam, Harry apucă microfonul:

— May day, may day!

Vocea îi era piţigăiată şi încordată.

— Avem probleme. Ambele motoare de pe aripa dreaptă sunt în flăcări. Blestematul de sistem de stingere a incendiului nu funcţionează

Îl puteam auzi pe controlorul de trafic strigând dar Harry i-o tăie:

— Ne prăbuşim. Coordonatele noastre sunt ...

După care puse microfonul jos şi opri aparatul de radio.

— Culcă-l Bernie! spuse.

Ca un zombie Bernie puse nasul avionului în jos şi am început o coborâre vertiginoasă spre mare.

— I-am dat drumul, spuse Harry. Cum a sunat?

— Aproape m-ai convins, i-am spus.

Eram zguduit. Ezitarea mea de câteva secunde îmi pecetluise viitorul.

— Sunt ferm convins că i-am pus pe jar pe cei de la centrul de dirijare.

L-am privit pe Bernie. Eram la vreo cinci sute de metri şi începea să scoată avionul din picaj. Continuă însă să coboară sub un unghi mai mic până când am putut vedea valurile mării. Eram acum la mai puţin de cincizeci de metri deasupra apei. A întors avionul spre Yucatan.

— E timpul să sărbătorim, spuse Harry.

— Da, aş bea o coca, spuse Bernie cu o voce slabă.

— Şi eu la fel, spuse Harry.

I-am lăsat şi m-am dus la bucătărie, am deschis frigiderul şi am scos trei sticle de coca cola. În timp ce scoteam dopurile am auzit o voce şoptită:

— Salut, Jack!

Sticla mi-a scăpat în chiuvetă.

Aş fi recunoscut vocea aceea oriunde. În timp ce mă întorceam am simţit că faţa mi se goleşte de sânge.

În uşa bucătăriei, toată numai zâmbet, stătea Victoria Essex.

*
* *

Simţurile mele o luară razna .Prima senzaţie de care a fost conştient a fost că podeaua vibrează şi mi-am dat seama că Bernie merge cu viteza maximă permisă de înălţimea mică la care zburam.

După aceea am sesizat o transpiraţie rece care îmi învăluise tot corpul. După aceea am simţit că inima mea ratează câteva bătăi înainte de a începe să bată nebuneşte.

— Surprins?

Şi râse plin, din toată inima.

— Ai spus că nu se poate, adăugă.

Râse cu mai multă poftă:

— Adică le spunem angajaţilor noştri că nimic nu este imposibil..., şi noi... Ei bine, uite-mă! Cât o să dureze zborul de încercare?

Am încercat să vorbesc dar gura îmi era uscată iar inima care bătea în neştire mă lăsase fără suflare. Nu puteam decât să mă holbez la ea.

— Jack, ce se întâmplă? Nu te bucuri?

— Ce cauţi aici? am reuşit să croncăn.

Sprâncenele ei frumoase coborâră ameninţător.

— Ce caut aici? Acesta este avionul meu. Ce vrei să spui?

— Cum te-ai urcat în avion?

— Ce-ţi pasă? I-am spus pur şi simplu inginerului electronist că vreau să zbor cu voi.

Mi-am adus aminte de zâmbetul şmecher al lui Thompson.

— Acesta este un zbor de încercare.

Depăşisem şocul şi încercam să-mi forţez creierul să funcţioneze.

— Domnul Essex o să facă explozie când o să afle că ai fost la bordul avionului în acest zbor. S-ar putea să fie foarte periculos pentru noi toţi.

— Nu-mi pasă. Lane nu o să afle niciodată.

Se înghesui în mine în bucătăria strâmtă.

— Nu te bucuri?

— Dar Thompson o să te pârască.

— Oh, las-o baltă! Îi este şi lui frică de mine ca şi lui Jackson. Te-am întrebat cât o să dureze zborul de încercare.

— Trei ore... nu ştiu.

— Hai să botezăm patul lui Lane. Te doresc.

— Mă aşteaptă cu băuturile

— Okay, du-le băuturile...! Te aştept în dormitorul cel mare!

Mă mângâie pe faţă.

— O să fie o experienţă nouă pentru amândoi.

Atingerea ei mi se păru sărutul morţii.

Am privit-o îndepărtându-se şi dispărând în dormitorul lui Essex. Mintea îmi lucra cu viteză maximă Capul îmi era plin de întrebări la care nu ştiam răspunsul.

Să le spun lui Harry şi lui Bernie că era în avion? Să ne întoarcem? Cum dracu' să ne întoarcem când Harry spusese centrului de dirijare că ne prăbuşim în flăcări? Eram dincolo de punctul în care ne-am fi putut întoarce. Deci ce să facem?

Am încercat să-mi imaginez de primirea de care ar fi avut parte doamna Victoria Essex şi de reacţia bandiţilor de pe aeroport în momentul în care ar fi văzut-o dar mi s-au înmuiat picioarele. Mă luptasem atât ca să-l conving pe Bernie să nu o ia pe Pam cu noi! Iar Pam nu arăta nici pe jumătate cum arăta doamna Essex. Eram sigur că nici lui Bernie nici lui Harry nu le-ar fi păsat: amândoi aveau motive să o urască. Dar ea avea asupra mea acea influenţă şi ştiam că nu aş fi putut să stau nepăsător şi să privesc cum este violată de o bandă de derbedei nespălaţi.

Am hotărât că trebuie să vorbesc mai întâi cu ea pentru a-i spune în ce se băgase înainte de a duce veştile cele bune în cabina de pilotaj.

Le-am dus băuturile.

— Dar ştiu că nu te-ai grăbit, spuse Harry, smulgându-mi sticla din mână. Mor de sete.

— Îmi pare rău, sticlele erau prea îngheţate.

Dădu vesel din cap

— Avem mare noroc, nu am zărit până acum nici un vapor.

— Ceva probleme, Bernie?, am întrebat cu inima gata să-mi sară din piept.

— Până acum..., okay!

Harry avea căşti dar numai una era pusă pe ureche, cealaltă era pusă lângă ureche ca să poată asculta astfel şi discuţia din cabină şi traficul radio.

— S-a dat alarma, spuse Harry, nemaipomenit de încântat.

— Crezi că reuşim să ajungem, Bernie? am întrebat.

— Bineînţeles, La înălţimea asta radarul nu ne poate dibui.

— Okay, atunci. Vă las singuri. Mă duc să mă lungesc puţin.

— Te duci să-i încerci patul lui Essex? spuse Harry, râzând gros. Sunt ferm convins să nu şi-a comandat patul acela imens numai pentru el şi că de-abia aşteaptă să-l inaugureze cu vreo păpuşică.

Mi-am şters transpiraţia de pe faţă.

— Ei bine, vă las.

Am mers pe culoar şi am intrat în apartamentul lui Essex.

Stătea lungită pe patul circular. Se vedea clar că este goală pe sub cearceaful pe care şi-l trăsese peste ea.

— Vino, Jack!, nu avem prea mult timp.

Şi îşi întinse braţele spre mine.

— Ăia doi sunt ocupaţi?

Am închis uşa şi am încuiat-o.

— Ai necazuri, am spus. Şi eu am necazuri.

Se uită la mine.

— Ce vrei să spui?

— Chiar în această clipă te afli într-un avion răpit.

Privirea galeşă şi sexy din ochi dispăru. Gura deveni o dungă subţire iar faţa îi deveni o mască ameninţătoare. Nu degeaba doamna Victoria Essex era doamna Victoria Essex. Mintea îi mergea brici.

— Vrei să spui că Olson şi Erskine fură avionul?

— Exact asta vreau să spun.

— Eşti şi tu băgat?

— Da.

Nu m-am putut abține să nu o admir. Avea fața la fel de impenetrabilă ca un episcop la o slujbă.

— Unde mergem?

— Yucatan. Vom ajunge cam în două ore și jumătate..., dacă avem noroc.

Aruncă deoparte cearceaful și se dădu jos din pat. Am privit-o cum mergea goală puşcă spre locul unde își lăsase hainele. Am privit-o cum se îmbracă repede și fără să se formalizeze.

După aceea se duse la o oglindă în perete, făcu mici ajustări la haine și-și trecu peria prin păr. Arăta acum așa cum o știau toți pe doamna Vctoria Essex.

Mulțumită, se întoarse încet și mă privi.

— Avem timp. Am să vorbesc cu Olson. Ideea genială a fost a lui?

— Da.

— Atunci am să-i spun să întoarcă avionul și să meargă acasă.

O luă spre uşă dar nu m-am mişcat și mă înfruntă:

— Dă-te la o parte din calea mea, Jack.!

— Este vorba de trei milioane de dolari, i-am spus încet. Nici măcar tu nu-i poți convinge pe Olson și nici pe Erskine să renunțe la toți acești bani.

— Ți-am spus să te dai la o parte!

Ochii ei aruncau scântei

— Am să vorbesc cu Olson.

— Fii înțelegătoare. Lui Olson nu-i place de tine iar Erskine te urăşte. Dacă te duci în cabina de pilotaj și faci gălăgie Erskine o să te omoare și o să te arunce în mare. Îți repet: ai probleme mari.

Se uită mult timp la mine:

— Și am necazuri și cu tine, Jack?

— Am să fac tot ce pot pentru tine. De ce dracu' a trebuit să te urci în avionul ăsta nenorocit?

— Ce înseamnă „tot ce pot"?

— Am să fac tot ce pot pentru a te proteja.

— Ce dulce eşti!

Se întoarse în cameră și se învârti puțin în jurul patului circular.

— Numai că eu prefer să mă protejez singură.

După care, cu o viteză care nu-mi lăsă timp nici măcar să schițez vreo mișcare, băgă mâna sub saltea și scoase pușca Armalite pe care o ascunsesem acolo și o îndreptă spre mine

— Nu mișca!

Sunetul rău al vocii sale mă făcu să înțepenesc.

— Nimeni nu este în stare să mă răpească pe mine. Să nu crezi că nu știu să mânuiesc o Armalite. Ia-o înainte, Jack, mergem în cabina de pilotaj!

— Nu rezolvi nimic așa. Ți-am spus că sunt de partea ta. Numai că am trecut de punctul la care mai exista întoarcere.

— Nu, n-am trecut. Mișcă!

Mă întrebam cum or să reacționeze Bernie și Harry cînd o să apar în cabina de pilotaj cu ea și cu arma. Am descuiat ușa, am deschis-o și am ieșit pe culoar. M-am gândit că s-ar putea să nu tragă în mine dacă mă repezeam la ea dar, brusc, mi s-a făcut lehamite. Am hotărât să fiu neutru. Dacă îl putea forța pe Bernie să întoarcă avionul, asta era! Dacă Bernie și Harry erau suficient de șmecheri ca să o dezarmeze și să o neutralizeze, asta era!

Pentru că eram pe jumătate îndrăgostit de ea și pentru că nu prea știam de fapt ce o să fac cu un milion și un sfert de dolari am mers ca un zombie în cabina de pilotaj.

Harry întoarse capul când am intrat.

— Scurt somn, Jack, spuse. Te roade conștiința.?

M-am dat la o parte și o văzu pe doamna Essex în pragul ușii ațintind arma către Bernie și Harry.

Harry privi uimit, cu gura căscată, după care schiță gestul de a se scula în picioare.

— Nu mișca! se răsti ea la el.

Harry se relaxă în scaun.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bernie! Uite cine este aici!

Îl zgâlțâi, pentru că Bernie avea căștile pe amândouă urechile.

Bernie se întoarse, privi peste umăr, se holbă la ea, se holbă la armă și fața luă culoarea unui pește mort.

— Nu ați reușit să furați avionul, spuse ea. Întoarceți imediat! Mergem înapoi, acasă, la aeroportul nostru.

Harry rânji obraznic la ea.

— Ba nu! Şi nu poţi să faci nimic păpuşico. Arma aia nu înseamnă nimic. Cum începi să tragi, cum ne ducem toţi la fund.

— Am spus să întoarceţi avionul!

Harry dădu din umeri.

— Cară-te, chiloţi încinşi!, mă plictiseşti.

Se întoarse în scaun, cu spatele la ea.

— Olson, mă auzi?

Oricum, nu renunţa uşor.

— Întoarce avionul şi zboară înapoi la bază!

Bernie nu spuse nimic. Privea la instrumentele de bord ca şi cum nu ar fi auzit-o.

Mă privi cu ochi care scăpărau.

— Fă-i să întoarcă!, Jack.

— Mda, dă-i drumul, Jack, fă-ne să întoarcem!, spuse Harry, şi izbucni din nou în râs

După care se întoarse şi spuse pe o voce rea:

— Cară-te de aici, curvă bătrână şi putred de bogată! Afară!

Ezită pentru un moment după care se îndepărtă repede pe culoar, intră în apartamentul lui Essex şi trânti uşa.

— Ei bine?, făcu Harry. Cum s-a urcat la bord?

— Thompson i-a dat voie.

— Ce facem acum?, întrebă Bernie cu o voce de parcă îl strângea cineva de gât.

— Îi lăsăm pe mexicani să se ocupe de ea, spuse Harry. De ce ne-ar păsa?

— Nu, am spus.

Privirea îi deveni dură.

— Oh, da? Ţi-o pui cu ea, Jack?

— Nu putem să o lăsăm în mâinile brutelor alea.

— De ce nu? De ce ne-ar păsa..., sau ţie îţi pasă?

— Da, îmi pasă, am spus. Ascultă Bernie, una este să furăm avionul acesta şi alta este să o răpim pe doamna Lane Essex. Consecinţele...

— Oh, las-o baltă! mă întrerupse Harry. Noi suntem morţi...şi pe fundul mării, vă mai amintiţi? Thompson o să raporteze că era şi

ea la bord. Aşa încât Essex o să creadă, pe bune dreptate, că ea a mers cu noi pe fundul mării să tragem o beţie cu apă de mare.

— Are dreptate, spuse Bernie. Nu noi i-am spus să vină. Acum, pentru că este aici, nu are decât să aibă singură grijă de ea

— Du-te şi ţine-o de mână, Jack! rânji la mine Harry. Noi avem treabă.

Am ieşit din cabina de pilotaj şi am mers pe culoar până am ajuns la dormitorul cel mare. Am bătut la uşă.

— Sunt eu, Jack.

— Nu te apropia! Nimeni nu intră aici, nimeni!

— Vreau să-ţi vorbesc.

— Nu intră nimeni aici! Mai întâi trag.

— N-ai nici şansă. Te rog, fii rezonabilă. Lasă-mă să intru.!

Zgomotul rău al puştii mă blocă. Glontele de calibru mare rupse partea de sus a uşii şi-mi trecu la mai puţin de zece centimetri de cap. Mult prea puţin pentru a mă simţi în siguranţă.

M-am retras grăbit.

— Data viitoare ochesc mai jos.

— Okay, eşti singură de acum încolo!

— Şi am să mă descurc.

M-am întors în cabina de pilotaj şi le-am povestit cele întâmplate. Harry râse:

— Nu ţi-am spus eu? De ce să ne pese? Noi livrăm avionul. N-au decât să-şi bată capul cu ea şi să o scoată de acolo. O să le facă plăcere.

— Dar gândeşte-te! Nimeni nu o să se poată apropia de ea cât timp are arma aia nenorocită în mâini.

— Tot ce or să aibă de făcut este să aştepte şi o să iasă singură. Va fi al dracului de cald când sosim şi după ce oprim aerul condiţionat... Fără apă şi hrană cât crezi că o să reziste?

Era ceva la care nu mă gândisem.

*

* *

Zburam acum de cincizeci de minute de când anunțasem prăbușirea, traversând Golful Mexic. Zburam tot la rasul apei.

Stăteam pe un fotoliu în spatele lui Bernie în timp ce Harry asculta în căşti traficul radio.

M-am gândit la femeia care stătea singură în apartamentulul lui Essex. Mă întrebam ce făcea. Oricum trebuia să recunosc că avea curaj Ce urma să se întâmple după ce aterizam? Oare era posibil să o îmblânzesc şi după aceea să o scot din încurcătură?

Ştiam că nu voi primi nici un ajutor din partea lui Bernie sau a lui Harry. Asta era sigur. Urma să aterizăm în junglă, înconjurați de banditii lui Orzaco. Cum aş putea să o scot din încercuire?

Harry spuse deodată:

— Gata, s-a făcut publică treaba. Toată lumea ştie acum că languroasa, frumoasa, deşteapta, doamna Victoria Essex era la bord şi că a plonjat în apă împreună cu martirii aerului. Ăştia suntem noi!, se hlizi el. Mâine vom fi cu toții pe prima pagină a tuturor ziarelor. Ce zici de chestia asta, Bernie?

Bernie nu zise nimic. Pilota avionul în linişte totală. Puteam să văd transpirația curgând şiroaie pe gât iar părul său cărunt arăta de parcă acum ar fi scos capul dintr-o găleată.

— Sunt ferm convins că nespălații ăia vor şti să aprecieze o asemenea păpuşică, spuse Harry. Omule! De abia aştept să-i văd punând labele lor puturoase pe căţeaua asta blestemată. Nu mai are mult.

— Gura!, i-am spus.

Se uită la mine cu o expresie urâtă pe față.

— Eşti şi tu mort după ea nu-i aşa? Onanistule!

— Ți-am spus, gura!, am repetat, m-am ridicat şi am ieşit din cabina de pilotaj

— Jack, aşteaptă puțin!

M-am întors. Harry ieşise şi el din cabină şi venea spre mine cu o privire rea.

— Hai să lămurim treaba!, spuse, rânjind la mine. Nu avem nevoie de necazuri. Nu acum, când am mers atât de departe. Ne-am băgat cu toții în treaba asta pentru trei milioane de dolari. Ce înseamnă căţeaua asta pentru tine?

— Nu am de gând să stau şi să mă uit cum este violată de o bandă de derbedei nespălaţi, i-am răspuns pe o voce calmă. Trebuie să o scoatem din tot acest rahat.

Dădu nemulţumit din cap.

— Nu! Să o ia dracu'! Şi-a bătut joc de mine, m-a luat drept papagal şi asta este ceva care eu unul nu uit. Nu este cu nimic mai bună decât o curvă ordinară Încearcă numai să o ajuţi şi nu mai sunt alături de tine.

— Chiar aşa?

Începeam să mă ambalez şi eu.

— Şi ce o să faci după ce nu mai eşti cu mine?

Se uită fioros la mine.

— Nimeni – nici măcar tu – nu poţi să te aşezi între mine şi partea mea de bani.

După care făcu un gest care nu-l suport: mă apucă strâns de obrazul stâng înainte de a continua:

— Mă doare undeva că tu suferi după această curvă...

L-am lovit puternic în falcă. A fost un gest reflex şi în clipa în care l-am lovit am regretat.A căzut ca un măgar împiedicat şi capul lui scoase un sunet sec în momentul în care se lovi de galeria de metal de la marginea culoarului prin care treceau cablurile electrice.

Am privit în jos la el după care am îngenuncheat şi i-am ridicat capul. Mâna mi se umplu de sânge. M-a trecut un fior rece. Îl omorâsem oare?

— Harry!

Vedeam că respiră dar arăta rău. I-am lăsat uşor capul jos şi m-am ridicat în picioare.

— Jigodiile au început deja să se elimine reciproc?

Stătea în uşa apartamentului lui Essex cu puşca Armalite în mână şi mă privea batjocoritor.

Am privit-o şi eu.

— Olson nu poate să pună avionul pe pistă fără el, i-am spus pe nerăsuflate. Olson nu este nici el în formă. Ajută-l pe omul acesta să se ridice!

— Nu l-aş atinge pe puiul acesta de cătea nici dacă aş şti că am să mor, îmi răspunse cu faţa împietrită.

— S-ar putea să crăpi, nebuno!

Am alergat la cabina de pilotaj. Privind prin parbriz am zărit o plajă mare şi apoi, jungla.

— Bernie, Harry a avut un accident. E scos din circulaţie.

Nu mi-a răspuns. Stătea pur şi simplu în faţa comenzilor, cu cămaşa udă de transpiraţie, cu sudoarea care îi ţâşnea din toţi porii capului.

— Bernie! l-am zgâlţâit. Auzi ce-ţi spun?

— Nu mă atinge!

Vocea lui părea venită de pe altă lume

— Ia altitudine! Zburăm prea jos!

Eram la mai puţin de cincizeci de metri deasupra junglei dese. Tremură tot, îngrozindu-mă, dar trase înapoi de manşă şi avionul ridică botul.

— Mai sus, mai sus! am ţipat la el.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Jack, slăbeşte-mă!

Bernie mă îngrozea. Poziţia lui în scaun, ţeapănă, nefirească, transpiraţia care curgea şiroaie şi acum, vocea asta cavernoasă.

Am alergat înapoi pe culoar şi l-am zgâlţâit pe Harry dar era dus. Am alergat la bucătărie, am luat apă într-un castron, m-am întors în grabă şi i-am aruncat apa pe faţă dar fără nici o reacţie din partea lui.

Ea stătea încă în pragul uşii privind încântată la mine.

— Fă ceva, am strigat la ea! Olson nu poate să aterizeze. Fă ceva să-l trezim pe Harry!

Se întoarse, intră în apartament, trânti uşa după care am auzit clar cum o încuie.

M-am uitat pentru un moment la Harry după care am alergat înapoi în cabina de pilotaj.

Am văzut imediat că iar pierdusem altitudine. Vedeam iarăşi clar vârfurile copacilor.

— Bernie, ridică-l!

Făcu un efort slab ca să tragă de manşă după care scoase un horcăit de om în agonie.

— Bernie, ce se întâmplă? Ţi-e rău?

M-am strecurat în fotoliul copilotului.

— Bernie!

— Inima..., mi-e rău..., mor.

După care pică înainte împingând şi manşa iar avionul, ascultător, aplecă imediat nasul în jos. Am avut luciditatea, în secunda care îmi rămăsese, să acţionez manetele care opreau motoarele. L-am văzut pe Bernie dând ochii peste cap şi am ştiut că este mort.

După aceea am auzit zgomotul făcut de burta avionului care lovea vârfurile copacilor. Şocul mă făcu să zbor prin cabină.

Întunericul şi pacea coborâră peste mine, nu înainte de a mă înscrie singur la rubrica „pierderi".

CAPITOLUL 8

Înotam într-o văgăună neagră, simţind că, în ciuda eforturilor mele, mă scufund şi conştient de faptul că îmi curgea apă pe faţă. Apa era caldă şi în timp ce-mi reveneam mi-am dat seama că este ploaie.

— Haide, haide!

Era vocea pe care aş fi recunoscut-o oriunde!

Ţipă la mine:

— Nu eşti rănit.

Am deschis ochii şi am văzut lumina zorilor venind din vârful copacilor. După care am reuşit să mă ridic în şezut. Am devenit conştient că mă durea capul şi, de asemenea umărul.

— Jack!

— Okay, okay, pentru numele Domnului, lasă-mă puţin!

Mi-am şters faţa cu mâna şi am clipit după care am văzut-o stând aplecată asupra mea. Arăta ca un pisoi înecat, cu bluza şi pantalonii uzi fleaşcă şi lipiţi de piele, cu părul precum coada unui şobolan: nu mai rămăsese nimic din eleganta, impunătoarea doamnă Victoria Essex.

Am privit împrejur. Stăteam într-un noroi gros: de jur împrejur erau numai copaci doborâţi. Ploaia turna zdravăn şi căldura umedă, urât mirositoare, mă făcea să mă simt de parcă eram ambalat în vată fierbinte.

— Ridică-te!

M-am uitat în sus la ea.

— Tu eşti bine?

— Da, şi nici tu nu ai nimic. Unde suntem? Ce s-a întâmplat?

Am reuşit să mă ridic în picioare sprijinindu-mă de un copac.

— Olson a avut un atac de inimă.

M-am răsucit pentru a privi la scena dezastrului. Am văzut cât fusesem de norocoşi. Era o porţiune de junglă formată din copaci tineri. Căderea avionului fusese atenuată de vegetaţie. Aripile împreună cu motoarele dispăruseră, şi coada de asemenea. Fuselajul părea însă intact. Ce prăbuşire!

— Cum am ieşit din avion?

— Te-am scos eu afară.

M-am uitat lung la ea.

— Eşti o femeie dură, nu-i aşa?

— M-am gândit că s-ar putea să ia foc.

Atunci mi-am adus aminte de Harry.

— Şi Erskine?

— Nu ştiu.

Voceaa ei îmi spuse că puţin îi păsa.

— Ce facem acum?

Am încercat să gândesc dar mintea îmi era încă groggy.

— Trebuie să-l găsesc pe Harry.

— Dă-l dracului pe Harry. Trebuie să ne găsim un adăpost.

Am părăsit-o şi am mers cu paşi şovăitori spre epavă. M-am uitat în cabina de pilotaj care era crăpată şi am putut să-l văd pe Bernie, încă la postul de pilotaj, legat de centură, cu capul prăbuşit în piept. Am reuşit să intru în avion, am deschis un sertar şi am scos o lanternă electrică puternică. Am plimbat fascicolul pe faţa lui moartă după care, cu o grimasă, m-am târât în fuselaj.

Harry zăcea acolo unde îl lăsasem. O baltă mare de sânge făcea un fel de halou în jurul capului lui. Falca îi căzuse iar ochii erau lipsiţi de viaţă.

Am simţit un frison de oroare urcându-mi pe şira spinării. Oare eu îl omorâsem sau murise din cauza prăbuşirii? Respira când îl părăsisem. Am rămas să-l privesc în tăcere.

— Tu l-ai omorât, nu-i aşa?

Se urcase după mine în epavă

— Nu ştiu. Dacă da, am făcut-o din cauza ta.

Ne-am uitat în tăcere unul la altul după care mă dădu la o parte şi se duse la uşa apartamentului lui Essex dar uşa se blocase.

— Deschide-o! Vreau să mă schimb de hainele astea ude.

— Nu pierde timp. Trebuie să o ştergem de aici pronto! O să fii fleaşcă imediat ce ieşim afară, oricum.

Mă privi.

— N-am intenţia să merg nicăieri. Am să stau aici până suntem găsiţi.

— Am vândut avionul acesta unui revoluţionar mexican pentru trei milioane de dolari. Dacă pune laba pe tine o să fie bucuros: nici măcar nu o să-i mai pese de avion. O să ceară o răscumpărare de două ori mai marea decât preţul avionului.

Ochii ei violeţi se deschiseră mari.

— Şi atunci ce o să facem?

— Nu putem fi la mai mult de treizeci de kilometri de ţărm. Încercăm să ajungem acolo după care îi telefonăm soţului tău ca să vină să ne ia. O să fie o excursie lungă şi foarte dură dar este singura soluţie. Aşteaptă aici.

M-am târât prin fuselajul înclinat până la cabina pentru oaspeţi în care îmi lăsasem bagajul, am golit valiza, păstrând numai trei pachete de ţigări, după care m-am dus la bucătărie şi am îndesat în ea mâncarea congelată, inclusiv şase sticle de apa tonică şi de coca, un deschizător de sticle şi unul de conserve.

— Haide!, i-am spus şi am ajutat-o să sară afară în noroi şi ploaie.

Am pus valiza jos şi m-am cărăţat din nou în cabina de pilotaj. Am desprins pistolul automat Thompson după care am căutat într-un sertar şi am găsit o busolă. Muştele începuseră deja să bâzâie în jurul lui Bernie. Mi-a părut rău că-l părăsesc aşa dar trebuia să o şterg.

Când am coborât lângă ea îmi spuse:

— Urăsc ploaia asta.

— Asta înseamnă că eşti de aceeaşi părere cu mine.

Mi-am pus cureaua armei pe umăr, am apucat valiza şi am început drumul prin junglă.

Următoarele două ore au fost iad curat: mult mai rău pentru ea decât pentru mine. Cel puţin eu aveam suficientă experienţă căpătată în jungla din Vietnam şi ştiam la ce să mă aştept. Deşi fusesem mecanic de avioane nu mă scutise nimeni de instrucţia în junglă.

Ploaia nu s-a oprit nici o clipă turnându-ne adevărate torente în cap. Am verificat tot timpul direcția cu busola. Știam că țărmul este undeva la nord-est dar câteodată jungla era atât de deasă încât a trebuit să facem ocoluri mari. Dacă nu aș fi avut busola ne-am fi pierdut definitiv. A ținut pasul cu mine mergând chiar imediat în spatele meu. Nu am forțat nici eu ritmul știind că ne așteaptă un drum lung; într-un târziu am ajuns într-un luminiș. Pomii fuseseră doborâți, se vedeau urme de foc unde se arsese lemnul inutil. M-am oprit brusc la marginea luminișului.

M-am uitat în stânga și în dreapta și am ascultat dar nu am putut să aud decât zgomotul ploii care cădea. M-am întors și am privit-o. Fața îi era trasă și plină de umflături de la înțepăturiile de țânțari. Puteam să-i văd sfârcurile prin bluza udă. M-am uitat la picioarele ei. Era încălțată cu niște sandale de oraș cu curele și curelele erau pline de sânge. Mersese și după ce picioarele începuseră să-i sângereze și totuși nu scosese un sunet

— Picioarele tale! am exclamat.

— Nu-mi plânge de milă.

Se forță să zâmbească.

— Dacă vrei să-i plângi cuiva de milă, plânge-ți ție!

— Ce-ai zice de ceva de mâncare și ceva de băut?

— Nu încă. Dacă mă așez nu am să mai fiu în stare să mă scol.

Ne-am uitat unul al altul și mi-am dat seama că așa era.

— Okay. Mergem înainte.

Am pocnit un țânțar care mi se așezase pe ceafă după care am început din nou să mergem, am tăiat luminișul și am intrat din nou în junglă.

Mergeam foarte prudent fiind neliniștit din cauza luminișului. El îmi spunea că pe undeva prin apropiere este un sat și știam că suntem încă prea aproape de bârlogul lui Orzaco ca să riscăm să fim văzuți.

Am avut noroc că nu chiulisem la antrenamentul în junglă și că nu-l uitasem. În timp ce mergeam pe o potecă plină de noroi am auzit deodată un sunet care m-a alarmat. Am apucat-o pe Vicky de braț - nu mă mai gândeam la ea ca la senzuala doamnă Essex ci pur și simplu, Vicky - și am smucit-o afară de pe potecă trăgând-o în

nişte tufişuri. Suportă şocul fără să opună rezistenţă şi mai ales fără să facă gălăgie, deşi am căzut într-o groapă plină de apă şi noroi, şi i-am dat nota zece pentru acest lucru. Ne-am ghemuit pe fundul gropii.

Trei indieni din Yucatan apărură pe potecă, fiecare din ei cărând câte un topor enorm. Se mişcau repede şi dispărură aproape imediat.

— Suntem lângă un sat, i-am şoptit. Suntem prea aproape. Trebuie să facem un ocol, să o luăm spre est şi apoi spre nord.

Am părăsit poteca şi am început să ne luptăm din nou cu solul mlăştinos, cu vegetaţia deasă a tufişurilor şi ne era foarte greu să înaintăm dar nu s-a plâns şi m-a urmat. Apoi, brusc, ploaia se opri şi umiditatea dispăru la fel de brusc.Ca o sabie strălucitoare scoasă din teacă apăru şi soarele. Căldura umedă se transformă într-o căldură uscată care-ţi usca gâtul şi care te făcea să transpiri.

Instantaneu au năvălit şi ţânţarii. Braţele şi faţa îmi erau ciuruite de înţepături de ţânţari. M-am oprit ca să o privesc. M-am îngrozit! Singurul lucru pe care l-am putut recunoaşte pe faţa ei tumefiată de înţepăturile de insecte au fost ochii ei violeţi în care citeam un curaj pe care nu l-aş fi bănuit niciodată.

— De ce te-ai oprit? mă întrebă, şi vocea ei era un hârâit.

— Oh, las-o baltă cu rolul de femeie din oţel inoxidabil! Facem o pauză.

Se uită sfidătoare la mine după care cedă şi căzu în genunchi în noroi, îşi puse mâinile murdare la faţă şi începu să plângă.

Am pus valiza jos, am agăţat arma de un tufiş după care am îngenuncheat şi eu şi am luat-o în braţe. Se agăţă de mine şi am început să o legăn aşa cum legeni un copil.

Am rămas aşa mai multe minute, în timp ce valuri, valuri de ţânţari ne atacau neîncetat, după care se opri din plâns şi mă împinse.

— Acum sunt bine.

Vocea îi era fermă.

— Îmi pare rău pentru melodramă. Hai să mâncăm!

— Ai fără îndoială sânge în valve, i-am spus, deschizând valiza.

— Aşa crezi?

Îşi privi mâinile pline de înţepături.

— Dacă arăt numai pe jumătate ca tine trebuie că arăt ca dracu'.

— Nu, pentru că dracu' nu are soţie, i-am spus, zâmbindu-i.

Am deschis o conservă de fasole şi una de gulaş. Am mâncat amestecat cu lingurile de plastic care erau ataşate la conserve.

— Ai de gând să mă scoţi din rahatul acesta, Jack? mă întrebă deodată.

— Asta am de gând să încerc.

— Nu ţi-e frică să te întorci?

— Nu m-am gândit la acest aspect. Acum singurul lucru care mă preocupă este să scăpăm de aici.

Mă privi intens:

— Arunci la gunoi trei milioane de dolari.

— Un milion, stabilisem să împărţim în trei.

— Şi nu te deranjează?

Am dat din umeri.

— Se întâmplă ceva ciudat. La început eram mort după toţi aceşti bani după care am început să mă gândesc şi mi-am dat seama că nu ştiam ce o să fac cu tată grămada asta de bani. Mi-am adus aminte ce mi-ai spus: că banii aduc după ei plictiseala. Şi eu nu-mi doresc să mă plictisesc.

— Ai fi dispus să lucrezi în continuare pentru soţul meu dacă ţi s-ar da ocazia?

— Nu o să mi se dea.

— Ba da. M-am gândit la tine. Eu aş putea să-i spun lui Lane că ne-am prăbuşit în mare. Tu şi cu mine am fost singurii supravieţuitori. Ne-am agăţat de resturi ale epavei şi tu m-ai adus la ţărm. Dacă i-o spun eu va crede şi va face orice pentru tine.

M-am uitat uluit la ea.

— Ai fi în stare să minţi în halul acesta pentru mine?

Dădu din cap.

— Da. Eşti primul bărbat care m-a tratat aşa cum o femeie merită să fie tratată. Însemni ceva pentru mine.

Am încercat să reflectez dar mă durea prea tare capul. Părea că era o soluție elegantă: în loc să petrec ani îndelungați în închisoare pentru piraterie aeriană să primesc treizeci de mii de dolari pe an de la o slujbă pentru Essex Enterprises. Plus Vicky ca primă.

— Am să te scot de aici, i-am spus. Eu ....

Am auzit amândoi zgomotul unui elicopter care se apropia.

— Nu te mişca, i-am spus şi am privit precaut în sus.

Eram ascunşi bine de vegetaţie şi am fost convins că nu o să putem fi reperaţi.

Câteva secunde mai târziu am zărit printre vârfurile copacilor elicopterul. A trecut în viteză. Am avut timp să văd numai că era vopsit verde şi purta însemne mexicane. Dispăru la fel de repede cum apăruse.

— Caută epava, am spus ridicându-mă brusc în picioare. Cred că am făcut vreo cincisprezece kilometri: mult prea puţin pentru a fi în siguranţă. Îndată ce o să-şi dea seama că nu eşti în epavă o să înceapă vânătoarea pentru a găsi găina de aur. Or fi ei bandiţi dar în mod cert nu sunt proşti. Hai să mergem!

Am întins o mână, am apucat-o de încheietură şi am ridicat-o în picioare. Căzu peste mine cu un strigăt de durere.

— Doamne, picioarele mele! Nu cred că am să pot să merg.

— Am să te car în spate dacă este nevoie dar trebuie să ne mişcăm.

Mă împinse, făcu câţiva paşi clătinaţi cu faţa alba de durere.

— E-n regulă. Mă descurc!

— Eşti o fată de treabă!

— Nu fă pe stăpânul milos cu mine, se răsti la mine.

Am închis valiza, am pus arma pe umăr şi am pornit din nou. Mergeam încet dar continuu dându-i o şansă să mă urmeze şi privind des înapoi. Şchiopăta, cu capul căzut în piept, cu roiul de ţînţari deasupra, dar mergea.

Am mers astfel mai mult de o oră când am remarcat că jungla începe să se rărească.

— Odihneşte-te, i-am spus. Aşteaptă aici. S-ar putea să fim în apropierea unui drum. Se pare că aproape am ieşti din junglă.

Căzu în genunchi. Am pus valiza lângă ea.

— Mă întorc imediat.

Depăşise faza în care mai putea încă să vorbesacă. Stătea pur şi simplu în genunchi, ţinându-şi capul în mâîini.

M-am mişcat repede. În trei sau patru minute am ieşit din junglă. Ghicisem corect: în faţa mea era un drum lat, noroios. În timp ce ezitam am auzit zgomotul unei maşini care se apropia. Am sărit iute înapoi la adăpostul vegetaţiei.

Un camion ruginit, scârţâind peste tot, plin cu butoaie cu produse petroliere, condus de un mexican tânăr şi slab, trecu cu zgomot pe lângă mine. Dispăru după o curbă.

M-am gândit că, dacă avem puţin noroc, am putea găsi o maşină care să ne ducă la ţărm. Busola îmi spunea că maşina care tocmai trecuse mergea spre malul mării, poate spre Progreso.

M-am întors acolo unde o lăsasem pe Vicky.

Am găsit valiza aşa că eram sigur că nu greşisem locul dar..., Vicky dispăruse.

*

* *

În timp ce stăteam în căldura înăbuşitoare, cu un nor de ţânţari deasupra capului bâzâind supăraţi, mintea mi se întoarse în Vietnam. Mi-am amintit de sergentul uriaş, numai muşchi şi vână, care ne căra în junglă pentru antrenamente, şi de spusele lui.

— Fiecare frunză, fiecare crenguţă, fiecare bucăţică de teren spune o poveste dacă ştii ce să cauţi,.ne spunea el neîncetat. Aşa încât fiţi atenţi şi căutaţi. Căutaţi urmele pe care le-au lăsat oamenii care au trecut. Dacă priviţi suficient de atent veţi găsi semnele.

Am găsit urmele genunchilor lui Vicky în noroi. Aşa o lăsasem, în genunchi şi numai pe jumătate conştientă. După aceea am văzut o urmă de picior gol, pe urmă alta, şi alte două care veneau spre locul unde stătuse Vicky după care urmele se întorceau şi o luau spre junglă.

Am luat arma de pe umăr şi am avansat repede şi silenţios pe potecă. În noroiul adânc şi gros urmele labelor de picioare erau foarte clare şi uşor de urmărit: erau doi, unul dintre ei cărând-o pe Vicky. Puteam să spun asta pentru că urmele sale erau mai adânci în noroi. Am mers foarte repede. După zece minute am putut să-i aud în faţa mea Şi ei mergeau repede aşa încât m-am forţat să măresc pasul. Nu-mi păsa dacă mă auzeau. Aveam puşca şi mă simţeam în stare să le fac faţă. Alergam acum şi brusc i-am văzut: doi indieni din Yucatan. Cel din faţă o căra pe Vicky trântită pe umeri ca un sac iar al doilea venea în spate.

M-au auzit. Cel din spate se întoarse spre mine cu un topor lucitor în mâini. Buzele se îndepărtară dezvelind dinţii într-un rânjet şi se repezi spre mine.

Am tras o rafală scurtă şi pieptul i s-a transformat într-un piure însângerat. Al doilea indian o aruncă jos pe Vicky, scoase un cuţit de la brâu şi se repezi spre mine. I-am tras un singur glonţ în cap.

M-am apropiat de Vicky, am întors-o şi am văzut că este leşinată. Am suit-o pe umărul care nu mă durea, am ridicat şi arma şi am început lunga călătorie infernală înapoi spre drumul noroit.

În timp ce mergeam, clătinându-mă, am auzit din nou sunetul elicopterului. Am făcut o pauză sub un copac gros până când elicopterul a dispărut şi mi-am continuat drumul.

Când am ajuns la drum gâfâiam şi inima bătea să-mi spargă pieptul. Am pus-o uşor jos. Deschise ochii.

— E-n regulă, i-am spus încet. O să ieşim din necazul acesta.

Se uită la mine fără să pară că mă recunoaşte după care închise ochii.

M-am aşezat lângă ea pe marginea drumului, cu puşca lângă mine şi am aşteptat.

După mai mult de o jumătate de oră de aşteptare am auzit un camion apropiindu-se. M-am ridicat şi am stat pe marginea drumului. Apăru şi camionul condus de un mexican gras. Camionul venea cu viteză împroşcând noroi în toate părţile.

Am păşit pe mijlocul drumului şi am făcut semn şoferului cu amândouă mâinile Se uită la mine şi acceleeră. Dacă nu săream într-o parte m-ar fi făcut praf.

Am privit la camionul care dispărea şi am înjurat dar nu-l condamnam pe şofer. După cum arătam avea toate motivele să nu oprească. Am căutat pe marginea drumului până am găsit o creangă groasă de copac. Am târât-o pe drum blocând trei sferturi din lăţimea lui. Următorul camion care urma să treacă va trebui să oprească.

M-am întors la locul unde o lăsasem pe Vicky şi am găsit-o şezând dar arătând încă ameţită.

— Cum te simţi? am întrebat-o, aplecându-mă asupra ei.

— Ce s-a întâmplat? Cred că am leşinat.

Mi-am dat seama că nu ştia că fusese în mâinile celor doi indieni. Nu aveam acum timp să-i povestesc prin ce trecuse.

— Am blocat drumul. Următorul camion care trece va trebui să oprească. Vom face restul drumului confortabil.

— O să merite să-i privim faţa când o să vadă cum arătăm, spuse ea, încercând un zâmbet. Ajută-mă să mă ridic.

— Stai jos şi ia-o uşurel.

Privi în sus la mine.

— Eşti un adevărat bărbat. Nu aş fi supravieţuit fără tine.

Am ridicat o mână.

— Se aude un camion.

Am ridicat-o în picioare.

— Poţi să mergi?

— Da.

Mă împinse şi făcu câţiva paşi ezitanţi prin iarba de pe marginea drumului.

Apăru şi camionul, mergând mult prea repede pentru starea drumului. Şoferul văzu creanga aşezată de-a latul drumului şi frână puternic. Camionul derapă stânga, dreapta dar reuşi să se oprească înainte de a se răsturna în şanţ. Şoferul, subţire, de vârstă mijlocie, cu un sombrero uzat atârnat în spate, îmbrăcat în pantaloni albi, murdari, sări din cabină.

În timp ce încerca să mişte creanga ca să elibereze drumul am făcut gestul de a ieşi pe drum dar Vicky mă opri:

— Lasă-mă pe mine! Nu-l lăsa să vadă puşca!

Înainte de a putea să o opresc ieşi şchiopătând pe drum. Mexicanul se uită holbat la ea dar păru că se liniştească când ea i se adresă într-o spaniolă fluentă. Am înţeles de ce hotărâse să negocieze ea şi nu eu.

Mexicanul o ascultă în linişte, după o vreme începu să o aprobe dând din cap pentru ca într-un târziu să înceapă să zâmbească. Vicky se întoarse şi-mi făcu semn. Am ezitat o clipă după care am pus automatul jos şi am ieşit din tufişuri. Mexicanul se holbă la mine, se uită speriat la Vicky şi când aceasta îi făcu semn aprobator din cap se linişti şi mă salută.

În timp ce scotea craca de pe drum Vicky îmi şopti repede:

— I-am spus că ne-am pierdut în junglă. Merge la Sisal şi este dispus să ne ducă şi pe noi.

L-am ajutat pe mexican să dea creanga deoparte după care ne-am suit toţi trei în camion, cu Vicky la mijloc. Au vorbit tot timpul în spaniolă.

După vreo douăzeci de minute am auzit din nou zgomotul făcut de elicopter şi am regretat că îmi părăsisem Thompson-ul dar ştiam că l-aş fi speriat de moarte pe mexican dacă ar fi văzut pistolul mitralieră. Elicopterul se pierdu în zare.

Vicky se întoarse spre mine.

— Este proprietarul unei mici plantaţii de cafea. Ne duce la plantaţie. Are telefon.

M-am relaxat pe canapeaua camionului. Mexicanul încercă să facă şi cu mine conversaţie dar tot ce am înţeles a fost că îl cheamă Pedro: asta după ce şi-a cărat câţiva pumni în piept şi a repetat de mai multe ori acest nume. În rest a continuat să sporovăie cu Vicky.

Ştiind că este mai mult moartă decât vie am admirat-o sincer pentru că a conversat tot timpul cu mexicanul; se pare că avea resurse ascunse de nebănuit şi a continuat să-l încânte pe Pedro cu sporovăiala ei.

După altă jumătate de oră de mers Pedro ieşi de pe drumul plin de noroi şi o luă pe o mică alee care ducea la o plantaţie de

cafea. Parcă în fața unei clădiri lungi. Puteam vedea mai mulți indieni lucrând pe plantație. Pe o platformă betonată era întins un strat gros de boabe de cafea. Doi indieni vânturau boabele.

O mexicancă grasă ieși râzând din clădire și veni la camion.

— Maria, începu Pedro și restul l-am pierdut pentru că era în spaniolă.

Jumătate am târât-o, jumătate am ajutat-o pe Vicky să coboare din camion. Imediat ce a atins solul a scos un strigăt de durere așa încât am luat-o în brațe. Maria se agită dând din mâini și strigând în spaniolă. Pedro îmi făcu semn spre casă și am dus-o pe Viky înăuntru. Am intrat într-o cameră mică și foarte curată și am lungit-o pe un pat.

Maria ne împinse afară pe mine și pe Pedro și închise ușa.

Pedro îmi făcu semn spre o altă cameră. I-am făcut semn că vreau să mă spăl.

Aprobă dând din cap și mă conduse la o baie primitivă.

*
* *

Nu am reușit să mă gândesc la nimic până când nu am schimbat apa în cadă de două ori.

Acum stăteam lungit în cadă în cea de-a treia apă, care nu era încălzită, dar mergea, și am început să mă gândesc la viitorul meu imediat.

Dacă Vicky reușea să fie convingătoare în povestea ei cum că ne prăbușisem în mare, că eu o salvasem, că Bernie și Harry se duseseră pentru totdeauna la fund împreună cu avionul, atunci eram salvat. Dar cum ar fi putut ea să fie convingătoare?

Urma, fără îndoială o anchetă; șacalii de la presă, televiziune și radio urmau să dea năvală. Da, presiunea urma să fie formidabilă. Dar, pentru că simțeam nevoia să-mi dau o șansă, măcar teoretică, am hotărât că dacă o băgam în față pe Vicky, Lane Essex putea să facă față presiunii mass-media.

Şi cu Orzaco? Nu putea să facă găligie fără a-şi dezvălui activităţile clandestine. Deoarece înregistrasem compania The Blue Ribbon Air Taxi Service ca persoană juridică mexicană puteam să-i dau înapoi banii pe care îi primisem drept avans, un milion şi jumătate de dolari. Dacă îi returnam banii eram chit cu el.

Cine ar mai fi putut să-mi facă probleme? Kendrick? Dacă se dădea la mine puteam să mă dau şi eu la el. Wes Jackson? Având-o pe Vicky aliată Jackson nu era decât denumirea locală pentru "şoricel".

Singurul punct slab pe care puteam să-l întrevăd era că Vicky şi cu mine urmam să jurăm că avionul se prăbuşise în mare. Trebuia să procedăm aşa pentru a susţine ultima transmisie radio a lui Harry, dar ce ne făceam dacă epava era găsită în junglă.? M-am gândit îndelung la acest aspect. Puteam aprecia cu o marjă rezonabilă de eroare că avionul se prăbuşise la mai puţin treizeci de kilometri de bârlogul din junglă al lui Orzaco. Dacă avea măcar vagi urme de bun simţ mi se părea normal să facă totul pentru a şterge toate urmele care puteau să arunce o lumină prea indiscretă asupra afacerilor sale, să le zic tenebroase. Dar faptul că el va da dispoziţii ca epava să fie dezmembrată şi resturile distruse nu era de loc sigur. Era punctul meu slab.

În timp ce ieşeam din baie şi mă frecam puternic cu un prosop am reuşit să mă autoconving că viitorul meu nu arăta prea rău. Treizeci de mii de dolari pe an, o slujbă sigură, plus Vicky..., nu, nu, nu era de loc rău.

Dar totul depindea de ea.

N-ar fi trebuit să mă îndoiesc de faptul că poate stăpâni situaţia. Imediat ce a pus mâna pe telefon puterea lui Lane Essex a demonstrat că nu este vorbă goală.

În mai puţin de trei ore a sosit un elicopter care ne-a transportat la aeroportul din Merida. Comandantul aeroportului personal s-a scuzat timp de o jumătate de oră că avionul personal al domnului Essex are o mică întârziere; după care ne-am urcat în avionul trimis de Essex, pentru că avion personal nu mai avea, mulţumită mie, şi am fost transportaţi la Paradise City. Dacă avionul nu era al lui Essex, pilotul era. Era un tip porcin care mi-a spus zâmbind plin

de el că este noul pilot personal al domnului Essex.şi că îl cheamă, parcă, Hennessey. Mi-am amintit de spusele sărmanului Olson care zicea că piloţii costă un dolar duzina.

Şacalii de la mass media erau ca furnicile pe aeroport dar pentru că aeroportul era particular au fost ţinuţi la distanţă de oamenii lui Essex. La scara avionului nu a fost lăsat decât Wes Jackson, o ambulanţă şi câteva persoane în halate albe.

Halatele albe s-au repezit la doamna Victoria Essex şi au suit-o în ambulanţă mai repede decât poate un prestidigitator să ascundă un iepure.

Aşa că am rămas singur cu Jackson.

— S-ar zice că ai nevoie de odihnă îmi spuse, făcând gestul acela oribil de a-şi dezveli dinţii care la el însemna zâmbet. Numai că înainte de nani sunt câteva întrebări care aşteaptă răspuns.

I-am arătat cămaşa mea murdară şi i-am arătat urmele înţepăturile de ţânţari şi alte insecte din junglă.

— Am urgentă nevoie de îngrijire medicală, i-am spus. Întrebările pot să aştepte!

Nu a avut ce face şi a chemat un medic de la spitalul aeroportului. Doctorul a vrut cu orice chip să mă culce pe o targă cu roţi, presupun că pentru a face circ în faţa foto reporterilor înarmaţi cu teleobiective puternice, dar am refuzat şi am mers pe picioare până la salvarea aeroportului lăsându-l pe Wes Jackson în arşiţă, uitându-se după mine cu privirea unui rechin care tocmai a ratat un picior gustos de înotător.

Am fost dus în mare viteză la clinica fundaţiei Essex. O asistentă frumuşică s-a ocupat de mine. Mi-a vorbit tot timpul, dar ce spun eu?, mi-a susurat cu o voce plină de respect şi am simţit puterea doamnei Essex care se abătuse peste ea. Să fi fost preşedintele S,U. ale A. şi nu aş fi fost tratat cu mai multă deferenţă!

Dar, bineînţeles că nu putea dura. Imediat ce înţepăturilor mele li s-a dat primul ajutor, o parte se infectaseră, după ce m-am odihnit şi am mâncat, a apărut şi boala de Wes Jackson.

Nu mi-a adus portocale şi nici flori. A venit în schimb însoţit de un tip slab, cu faţă de călău, care s-a prezentat ca fiind Henry Lucas, expertul în probleme de aviaţie al companiei de asigurări care acceptase să asigure Condor-ul.

Avusesem timp să-mi pregătesc povestea aşa că eram gata să le răspund.

Stăteam într-un şezlong pe balconul rezervei mele care privea spre portul de yahturi din Paradise City. Jackson şi Lucas şi-au tras scaune pe balcon şi Jackson m-a întrebat cum mă simt.

I-am spus că aşa şi aşa.

— Domnule Crane, avem nevoie de cât de multe informaţii puteţi să ne daţi despre prăbuşire, continuă Jackson. Ce s-a întâmplat? Nu vă grăbiţi. Luaţi-o încetişor şi începeţi cu începutul.

— Dacă aş şti ce s-a întâmplat..., am început cu faţa tâmpă care ştiam că îi este atât de dragă lui Jackson. Totul s-a întâmplat atât de brusc..., pe neaşteptate.

Lucas simţi nevoia să se bage în vorbă şi spuse cu o voce care venea parcă dintr-un cavou:

— Dar înţeleg să sunteţi mecanicul de bord. Am înţeles greşit?

Nu am simţit nevoia să-i răspund dar am confirmat dând din cap.

— Şi nu ştiţi ce s-a întâmplat?

— Pare ciudat, nu-i aşa? Şi totuşi aşa este. Eram în bucătăria avionului pregătind masa când am simţit că avionul pune botul în jos. Până în acel moment zborul decursese ca la carte. Am fost azvârlit în pereţii bucătăriei şi tot ce îmi mai aduc aminte este că m-am lovit cu capul de uşa frigiderului după care..., nimic.

A urmat o pauză lungă în care ei s-au chiorât la mine şi eu m-am chiorât la ei.

— Preparaţi masa?, se miră Jackson aplecându-şi ameninţător suta de kile spre mine. Dar, domnule Crane, am înţeles că echipajul a servit o cină copioasă înainte de decolare.

„Aşa, fă pe deşteptul, pui de căţea!", am spus în gând. Cu glas tare am spus altceva:

— Este foarte corect ce spuneţi, domnule Jackson, numai că domnul colonel Olson nu a avut poftă de mâncare şi a lăsat neatinsă friptura lui.

Asta se putea dovedi.

— După aceea, în timpul zborului, i s-a făcut foame şi m-a rugat să-i pregătesc un sandwich. Harry m-a rugat şi el să-i aduc o coca cola. Prăbuşirea s-a întâmplat cât eu eram la bucătărie.

— Vreţi să spuneţi că până în momentul în care avionul a început coborârea bruscă nu aţi ştiut nimic despre faptul că sunt probleme? interveni Lucas. Erskine a transmis prin radio că motoarele de pe aripa dreaptă sunt în flăcări. Nu ştiaţi acest lucru?

I-am făcut cadou expresia mea tâmpită şi mirată.

— Este prima dată când aud aşa ceva. Tot ce ştiu este că zburam prin bucătărie din perete în perete şi apoi că am leşinat.

După aceea, pentru că nici unul nu spunea nimic, am continuat:

— Următorul lucru pe care mi-l aduc aminte este că apa de mare începuse să umple avionul. Am reuşit cumva, dar nu ştiu cum, să o găsesc pe doamna Essex şi am ieşit amândoi din avion prin ieşirea de urgenţă din dreptul aripii. Avionul se rupsese în bucăţi. De jur împrejurul nostru pluteau resturi. Am găsit o bucată mai mare care plutea şi m-am agăţat cu o mână de ea în timp ce cu cealaltă o ţineam pe doamna Essex. Am văzut cum se duce la fund epava.

Am încercat să nu par prea erou.

— A fost foarte greu dar am reuşit să ajungem la ţărm.

A urmat o pauză mortală. Nici unul din ei nu a făcut efortul să pretindă măcar că mă cred.

Jackon spuse, pe un ton de parcă avea gura plină cu suc de lămâie:

— Şi doamna Essex spune la fel.

I-am zâmbit dulce.

— Dacă doamna Essex spune că aşa s-a întâmplat şi eu spun că aşa s-a întâmplat..., ei bine..., atunci aşa s-a întâmplat!

O nouă pauză după care Lucas spuse:

— Am aici o hartă, domnule Crane. Vreţi, vă rog, să indicaţi locul unde s-a produs catastrofa.

. L-am lăsat să vadă că mă supără, dar, fiind băiat bun, i-am zâmbit condescendent şi am spus:

— Cu tot regretul, dar se pare că nu aţi fost de loc atent la ce am spus. V-am spus că în momentul accidentului eu pregăteam un sandwich. Dar nu aţi primit coordonatele de la Olson?

— Deci nu ne puteţi ajuta să localizăm epava?

— Îmi pare rău.

— Dar nu puteţi să ne sugeraţi ce nu a mers cum trebuie? Erskine a spus că motoarele de pe aripa dreaptă a avionului erau în flăcări şi că sistemul de stingere a incendiilor nu funcţiona. Aţi fost mecanicul de bord al avionului. Ce nu a mers cum trebuie?

Ştiusem că vor pune această întrebare şi eram pregătit. Am intrat în jargonul tehnic şi am început nişte explicaţii foarte sofisticate dar care nu aveau nimic de face cu subiectul discuţiei noastre. Lucas mă asculta cu o faţă împietrită. Nu l-am convins aşa cum nu m-am convins nici măcar pe mine dar Jackson părea sincer impresionat de cunoştinţele mele tehnice şi eu acum vorbeam ca să-l zăpăcesc pe Jackson, nu pe Lucas.

— Dacă aş fi fost în cabină în momentul în care s-a declanşat incendiul aş fi putut să citesc cadranele instrumentelor şi atunci aş fi putut să vă fiu de mult mai mare folos, am tras concluzia..., dar eram în bucătărie făcând un sandwich.

Lucas îmi întinse o hartă a Golfului Mexic.

— Măcar cu aproximaţie, indicaţi-ne unde s-a produs prăbuşirea.

M-am uitat la hartaă după care am dat din umeri.

— Pe la vreo sută douăzeci de kilometri de Presago...., nu ştiu. Doamna Essex şi cu mine am stat în apă mai mult de douăsprezece ore şi curentul ne-a dus încolo şi încoace. Poate o sută cincizeci de kilometri..., cine ştie?

Împături harta şi o puse în buzunar.

— Elicopterele mătură zona presupusă a accidentului încă din dimineaţa următoare prăbuşirii. Până acum nu au găsit nici o bucăţică din avion şi nici vreo pată de petrol.

— Să mai caute! Până la urmă, dacă au răbdare, au să dea de urme. După care nu aveţi decât să recuperaţi cutiile negre de pe fundul apei şi veţi şti ce s-a întâmplat de la sursă sigură.

S-au ridicat amândoi în picioare şi o clipă m-am temut că vor să pună în practică ceea ce li se citea în ochi. Dar nu, Jackson spuse:

— Domnul Essex vrea să vă vadă, domnule Crane. Trec să vă iau mâine dimineaţă la ora zece

— Perfect.

Nici unul din ei nu a manifestat dorinţa de a-mi strânge mâna. Lucas îmi aruncă o privire grea, plină de promisiuni negre, dar i-am răspuns cu acelaşi gen de privire. Jackson în schimb îşi găinăţă pe faţă un zâmbet: dacă domnul Lane Essex personal dorea să mă vadă rămâneam pentru el băieţelul năzdrăvan dar de neprețuit.

*

* *

Wes Jackson deschise o uşă masivă din mahon lustruit, mă împinse înăuntru şi anunţă grav:

— Domnul Crane, domnule.

Am intrat într-un birou imens cu ferestre panoramice care permiteau o vedere largă asupra oraşului Paradise City. În faţa mea era un birou mare pe care se aflau multe telefoane şi toate nimicurile care trebuie neapărat să se afle pe biroul cuiva dacă vizitatorii trebuie să-şi dea seama că au de-a face cu un top executive

În spatele biroului stătea Lane Essex.

Nu văzusem nici o fotografie de a lui şi adeseori încercasem să mi-l închipui. Tipul micuţ, chel, în jur de cincizeci şi cinci de ani, cu ochelari cu rame groase sprijinite de un nas subţire, cu buze răsfrânte, mă făcu să înţeleg, fără să rostească nici un cuvânt, de ce doamna Victoria Essex încerca să stabilească recorduri la sărit pârleazul.

— Vino încoace, Crane!

Vorbea lătrat.

— Stai jos!

M-am aşezat în fotoliul din faţa biroului lui.

După aceea, privindu-l direct, am înțeles cum făcuse miliardele. Ochii lui cenușii aveau o privire de oțel care trecu prin mine cum trece flacăra unui aparat de sudură prin pâine.

— Doamna Essex mi-a vorbit despre tine. Aparent..., i-ai salvat viața. Acum este rândul meu pentru un quid pro quo. Ți-am verificat dosarul. Cei de la Lockheed au vorbit frumos despre tine. Vrei să te ocupi de aeroportul meu?

— Da, domnule.

— Vreau să mi se construiască un alt Condor. Te ocupi?

— Aș fi onorat, domnule.

Unul din telefoane începu să sune discret, parcă jenat că deranjează, și Essex îi făcu semn lui Jackson care ridică receptorul și începu să vorbească în șoaptă.

— Ai ocazia să faci o carieră frumoasă lucrând pentru mine, Crane, continuă Essex. Vreau să nu uiți un singur lucru: aici cuvântul imposibil nu există. O să primești tot sprijinul financiar de care ai nevoie dar să nu vii niciodată să-mi spui că ceea ce vreau eu să faci nu poate fi făcut. Dacă o faci..., zbori.

— Înțeleg, domnule.

Jackon puse telefonul jos.

Essex își întoarse privirea la el.

— Crane este șeful aeroportului și se ocupă de noul Condor, spuse. Plătește-l cu cincizeci.

Mă privi:

— Ești căsătorit?

— Nu, domnule.

Se întoarse înapoi la Jackson.

— Dă-i unul din apartamentele noastre pentru burlaci, unul bun. Dă-i o mașină bună și pe cineva care să aibă grijă de apartament.

Mă privi.

— Ai cont în bancă?

— Nu aici, domnule.

Se întoarse spre Jackson.

— Deschide-i un cont la National Florida și creditează-i imediat contul cu douăzeci de mii de dolari! Asta este o primă, nu

are nimic de a face cu salariul. Îi plăteşti salariul lunar şi, de asemenea, ocupă-te de declaraţia lui de impozit! Impozitul lui, îl plătim noi. Salariul este net.

Mă privi.

— Acceptabil?

— Vă mulţumesc mult, domnule.

Eram copleşit.

— Ia-ţi o săptămână de concediu plătit! Nu-mi place de loc cum arată înţepăturile de pe faţă şi de pe mâini. Te prezinţi la lucru la Jackson de luni într-o săptămână.

Făcu semn din mână către mine ca să înţeleg că întâlnirea se terminase.

Jackson mă urmă afară din birou şi închise uşa de parcă era făcută din fulgi de cartofi şi se temea să nu se facă muşuroi. Mă conduse în tăcere pe un coridor lung şi am intrat în alt birou mare dar fără ferestre panoramice de data aceasta.

— Am să mă ocup de tot, Crane, spuse. Stai jos!

— Mulţumesc, Jackson, am spus şi m-am aşezat.

Înţepeni şi se chiorî la mine. M-am chiorât şi eu la el. Ezită mult timp. Îmi dădeam seama că vroia să-mi spună că pentru el eram „Domnule Jackson" dar privirea mea îl potoli. Ridică receptorul şi îi ceru domnişoarei Byrnes să vină la el în birou

— Domnişoara Byrnes este şefa serviciului nostru de public relations, îmi explică. Ea o să se ocupe de tot.

Domnişoara Byrnes era o domnişoară înaltă suplă, mlădioasă, sofisticată, în jur de treizeci şi şase de ani, blondă, cu ochi căprui, foarte cercetători şi cu o bărbie hotărâtă.

Am fost puţin jenat tot timpul cât Jackson îi dictă privilegiile care mă năpădiseră. I-a explicat totul domnişoarei pe o voce funerară şi când, în sfârşit, a terminat, îmi spuse:

— Deci te prezinţi în biroul meu de luni într-o săptămînă, la nouăa fix, Crane.

— În regulă. Ei bine, te pup, Jackson. Şi mulţumesc că te-ai agitat.

Am văzut cu coada ochilor că domnişoarei Byrnes îi sar ochii din cap. Am urmat-o şi, după ce am ieşit din birou, şi Jackson nu mai putea să ne audă, mă întrebă:

— Ce aţi făcut, domnule Crane. L-aţi salvat pe Essex de la faliment?

— I-am salvat viaţa doamnei Essex.

Se strâmbă la mine.

— Mare rău aţi făcut omenirii, domnule Crane. Oricum nimeni de pe aici nu o să vă fie recunoscător.

Patru ore mai târziu eram instalat într-un apartament luxos de trei camere cu privire spre mare şi cu un Cadillac decapotabil în garaj, plus douăzeci de mii de dolari în cont la bancă şi şase zile de libertate în faţă.

Îmi cumpărasem deja o garderobă completă fără să mă uit la preţ şi, în afară de urmele lăsate de junglă pe faţă şi pe mâini, arătam acum ca un tip prezentabil.

M-am suit în Cadillac şi am condus la galeria de artă a lui Kendrick.

Louis DeMarney mă introduse în mare grabă în biroul lui Kendrick. Balenoiul obez se plimba într-un du-te vino continuu prin birou şi îşi muşca efectiv mâinile.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?, explodă imediat ce m-am trântit în fotoliu fără să-i cer voie.

I-am povestit totul de-a fir a păr fără să-i ascund nimic. M-a ascultat, transpirând puternic, şi din când în când îşi ridica peruca protocalie, oribilă, pentru a-şi şterge ţeasta cheală cu batista.

— Asta este!, am concluzionat. Un dezastru. Ştiai că Bernie are inima slabă?

— Bineînţeles că nu! Ce-ţi imaginezi, cheri, că l-aş fi lăsat să se ocupe de o operaţie ca asta dacă aş fi ştiut? Ia zi, cu banii cum facem?

— Am să-i dau înapoi lui Orzaco, am spus cu o voce calmă. Pot să o fac. Problema este, îşi va ţine gura? Dacă se află că avionul s-a prăbuşit în junglă şi nu în mare vom avea cu toţii probleme... şi toţi înseamnă şi tu

— Nu este nevoie să mă ameninţi, cheri. Am să vorbesc cu el. Dacă îşi primeşte banii înapoi va accepta situaţia.

Kendrick mă privi speculativ:

— Îmi datorezi două mii de dolari, cheri.

— Cheltuieli. Scade-i din suma impozabilă.

M-am ridicat în picioare:

— Dacă poți să-l potolești pe Orzaco atunci ne-am scos cu toții. Javrele de la asigurări caută cu limba scoasă epava așa că ar fi mai bine ca Orzaco să scape de ea pronto. Cum îi dau banii înapoi?

Kendrick mă privi în pragul apoplexiei:

— Chiar ai de gând să te desparți de un milion și jumătate de dolari, cheri? Nu vrei să-ți fac eu niște sugestii?

— Nu, nu vreau. Nici sugestii și nici banii. Am primit o slujbă la Essex. Chiar dacă sunt fraier în ochii tăi, asta este! Deci, ce fac, unde îi virez banii lui Orzaco?

— Nu știu, lasă-mă să vorbesc cu el. El ți-a dat banii cash, nu prin bancă. Lasă-mă câteva zile!

— Nu mi i-a dat mie. Ai grijă, nu fă prostii că te trag după mine.

Am lăsat-o în coadă de pește.

Înainte să mă duc la mașină am intrat într-o florărie și am cerut să-mi facă un buchet din treizeci și cinci de trandafiri cu tijă lungă. Am scris pe un cartonaș: „Cu sincerele mele urări pentru o însănătoșire grabnică. Jack Crane". Am recitit textul pentru că știam că va fi citit de cozile de topor ale lui Essex și mi s-a părut destul de neutru I-am dat fetei instrucțiuni să trimită prin curier buchetul la reședința familiei Essex.

După aceea, cu sentimentul că avusesem o zi plină de realizări, m-am întors la noul meu domiciliu și i-am telefonat tatălui meu pentru a-i da vestea că singurul, unicul, inestimabilul său fiu trăia, era bine și căpătase o slujbă permanentă, bine plătită.

Auzindu-l la telefon cum se bâlbîie de fericire, auzind cum i se sugrumă vocea de emoție, realizînd că plânge în hohote, mi-am dat seama, așa cum nimic altceva nu ar fi putut să mă facă să-mi dau seama, ce jigodie eram!

CAPITOLUL 9

A doua zi dimineaţa m-am trezit pe la ora zece. Eram relaxat şi mi-am privit îndelung înţepăturile de pe faţă şi de pe mâini. Am fost sigur că încep să dispară Era în regulă. Am cerut la room service să-mi trimită ochiuri cu şuncă, suc şi cafea şi am mâncat în linişte. „Asta este viaţă adevărată!", mi-am spus. Am privit pe fereastră la marea care strălucea şi mi-am propus să merg la plajă, să înot, să agăţ o păpuşică, să o invit la masă, la o plimbare în Cadillac şi, dacă nu era prea tâmpită, să o aduc acasă.

Mi-am oferit o băutură şi în timp ce o sorbeam alene a sunat telefonul.

— Jack? Doream să-ţi mulţumesc pentru trandafiri.

Auzindu-i vocea am simţit o străfulgerare neplăcută prin tot corpul. Mi-am dat brusc seama că femeia aceasta - doamna Victoria Exxex - putea deveni pentru mine un pericol mortal. Devenisem jucăria de lux a lui Lane Essex. Eram şeful aeroportului. Urma să supraveghez construirea unui nou avion de zece milioane de dolari. Primeam pentru asta cincizeci mii de dolari şi-mi plătea şi impozitul. Ca să nu mai vorbim de casă şi maşină. Dar dacă afla că îi regulam nevasta totul urma să-mi explodeze în faţă.

Stând acolo, lungit în pat şi cu receptorul la ureche, am realizat că această slujbă era lucrul la care visasem în mod inconştient tot timpul: să fiu şef, să am putere, să fiu bine plătit, să lucrez pentru un miliardar.

Aproape m-am îmbolnăvit de nervi. Ştiam că trebuie să mă port foarte, foarte atent cu muierea asta. Toţi angajaţii firmei îmi atrăseseră atenţia că este prototipul cătelei perfecte. Până acum mă înţelesesem cu ea pentru că o dorisem şi mă dorise şi ea. Dar, în ceea ce mă priveşte, se terminase.

— Vicky! Cum te simți?

Mi-am forțat vocea să pară entuziasmată.

— Mă refac. Picioarele mă dor încă. Lane îmi spune că s-a ocupat de tine. Ești mulțumit, Jack? N-ai decât să-mi spui, știi că-l învârt pe degete pe Lane.

A început să-mi curgă transpirație rece pe față.

— Dacă sunt mulțumit? Mi-a pus totul la picioare. Și asta datorită ție. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc.

— Bine!

Făcu o pauză:

— Lane tocmai a decolat pentru Moscova. Plec la cabană. Te aștept diseară, la ora șase.

Și închise.

Brusc toate planurile mele roz bombon pentru ziua respectivă deveniră cenușii. Știam că de fiecare dată când mă voi întâlni cu ea îmi riscam cariera. Era suficient să ne vadă cineva și după aceea să-i șoptească lui Essex și eram terminat și cu toate acestea știam că doamna Victoria Essex era o femeie mult prea periculoasă pentru a o refuza.

Orele mele relaxate de plajă în compania unei păpușici cu creier de găină se duseseră dracului. Trebuia să merg la cabană, să-mi risc cariera și asta numai pentru că așa ordonase doamna Victoria Essex.

Mi-am petrecut toată dimineața și mare parte din amiază în cameră bombănind. Am băut prea mult. N-am avut poftă de mâncare. După aceea, pe la ora 17:00, m-am dus la garaj, m-am urcat în Cadillac și am luat-o spre cabană.

Sam a ieși din casă imediat ce am oprit mașina. L-am salutat din cap și el făcu o plecăciune și-mi luă geanta în care îmi pusesem câteva lucruri. „Ar putea să mă trădeze" mi-am spus. Un singur cuvânt și Essex mi-ar trage un șut în fund imediat.

Am găsit-o pe Vicky lungită pe divan și sorbind un martini sec.

— Jack! Bine ai venit!

— Bună! Cum te simți?

Era, bineînțeles, încă plină de urmele înțepăturilor dar a trebuit să recunosc că fusese bine tratată. În ciuda umflăturilor arăta minunat într-un capot roşu simplu, din bumbac, care îi ajungea până la glezne

Se uită în sus la mine: ochii violeți erau plini de dorință. Îşi termină băutura şi puse paharul jos.

— Încuie uşa, Jack. Te doresc.

În timp ce încuiam uşa am avut sentimentul că era încuietoarea de la propria-mi capcană şi în ciuda acestui fapt a trebuit să recunosc că o doresc: nici un bărbat în viață nu ar fi putut să nu o dorească.

Ne-am iubit sălbatec. Ea a țipat de două ori tare şi eu m-am crispat întrebându-mă dacă Sam asculta la uşă. Când a fost, într-un târziu, satisfăcută îmi zâmbi:

— Eşti un bărbat adevărat, Jack. Hai să bem ceva!

Aşa că am băut martini şi, mai târziu, Sam ne-a adus cina: supă de langustă, somon prăjit, salată de fructe şi cafea.

Ea făcea toată conversația; eu mă mulțumeam să ascult.

— Trebuie neapărat să-ți povestesc despre Lane, spuse şi izbucni în râs. Era de-a dreptul furios că mă suisem în avion. Nu l-am văzut niciodată aşa de nervos. L-a zburat pe sărmanul Thompson pentru că m-a lăsat să mă urc în Condor. Dacă nu ar fi fost picioarele mele pline de răni în mod sigur m-ar fi bătut.

Nu-mi puteam imagina vreun bărbat pe lumea aceasta să fie în stare să bată o asemenea femeie.

— Şi cum te-ai descurcat?

Râse disprețuitor:

— Bărbații şi poftele lor! Nu-mi pasă atât timp cât îl face fericit. Fumez o țigară cu droguri înainte de a începe. Se pare că aventura mea a reuşit să-l excite.

Râse din nou:

— Într-un fel mă şi distrez.

Asta m-a scârbit.

— Vicky..., crezi că fac bine dacă rămân peste noapte? Nu crezi că este periculos?

Privirea îi deveni dură:

— Ce se întâmplă, Jack, nu-ţi face plăcere să petreci noaptea cu mine?

Plăcere pe dracu'? O mică indiscreţie şi-mi ratam viitorul.

— Bineînţeles că îmi face plăcere. Dar mă gândesc la tine. Este al dracului de periculos. Este suficient ca cineva...

— Nu este nici un cineva, mi-o tăie scurt.

Se întinse voluptuos, ca o pisică uriaşă, şi-mi spuse:

— Dă drumul la televizor. Hai să ne uităm la lupte!

Aşa că am petrecut următoarele două ore privind nişte haidamaci care dansau unul în jurul celuilalt şi apoi se făceau că se lovesc dar nu făceau decât să vânture aerul. După aceea Sam a venit să strângă masa

— Du-mă în braţe până la pat, Jack. Încă mă dor picioarele

Pentru mine nu a însemnat nimic să o iau în braţe, să o duc până la patul uriaş, să o aşez, să mă las tras de ea. Tot ce-mi doream era să o şterg dar ştiam că nu o să o fac.

— Dezbracă-mă, Jack!

Pentru prima oară auzeam zgomotele casei. Puteam să-l aud pe Sam spălând vasele la bucătărie. Am dezbrăcat-o fără ca ea să facă nici o mişcare, alintându-se ca un bebeluş, şi după ce am reuşit să-i pun o cămaşă scurtă îmi spuse:

— Fă un duş, Jack.

Ochii violeţi arătau că îi este din nou foame:

— Şi grăbeşte-te!

Am reuşit să adorm abia pe la ora unu dimineaţa. Mă trezi în zori şi am făcut dragoste din nou. Părea de nesăturat. Încă dormeam, epuizat, când am simţit că mă zgâlţâie din nou:

— Scoală-te, Jack! este trecut de zece. Treci în celălalt dormitor. Vine doctorul.

M-am târât, pe jumătate adormit, în celălalt dormitor şi m-am prăbuşit pe pat. Mă simţeam de parcă aş fi trecut printr-un malaxor. Am adormit instantaneu.

După ceea ce mi s-a părut a fi numai un interval scurt, de câteva minute, am simţit o zgâlţâială blândă.

— Prânzul este gata într-o jumătate de oră, domnule Crane, îmi spuse Sam încet.

Am reuşit să cobor din pat şi am făcut un duş rece dar nu m-a ajutat. M-am îmbrăcat şi m-am dus în sufragerie. Mă simţeam ca dracu'.

Vicky sugea la un martini sec.

— Bună, Jack! Te-ai odihnit?

M-am forţat să zâmbesc.

— Da. Ai o manieră minunată de a scoate untul din mine.

M-am dus la bar.

— Ce-a zis nea stetoscop?

Râse încântată.

— A vrut să-mi ciuruie fundul cu antibiotice dar nu am fost de acord.

— Foarte bine ai făcut

Am băut un pahar de martini pe nerăsuflate pentru a-mi face curaj după care am spus:

— Trebuie să merg în oraş în dimineaţa asta. Nu o să dureze mult dar trebuie neapărat să merg.

Puse brusc paharul jos şi mă privi:

— De ce?

Numai uitându-mă la transformarea instantanee a feţei ei de la expresia galeşă la expresia dură, cu ochii devenind de piatră, cu trăsăturile feţei înăsprindu-se, şi mi-am dat seama că mă joc cu focul. Schimbarea era atât de bruscă şi de totală încât mi-am dorit mai degrabă să mă plimb printr-un depozit de dinamită cu o lumânare aprinsă decât să o înfrunt.

Aşa încât i-am povestit despre Claude Kendrick şi despre Orzaco. Mă ascultă fără să-şi dezlipească o secundă ochii de pe faţa mea.

— Trebuie să-l potolesc pe Orzaco, am terminat. Singurul mod de a-l potoli este să-i dau înapoi banii după care nu mai poate face nimic. Trebuie să mă întâlnesc cu Kendrick pentru a stabili cum procedez.

Expiră lung.

— Nu-i aşa că te-ai băgat într-un mare rahat?

Vorbea ameninţător.

— Da, dar am lucrurile sub control. Nu ai de ce să fii îngrijorată.

Am spus exact ceea ce nu ar fi trebuit să spun Apucă brusc paharul înalt din care băuse şi-l aruncă de perete. Paharul făcu explozie când lovi peretele. Se aplecă spre mine cu ochii scăpărând:

— Să nu fiu îngrijorată? Ce dracu' vrei să spui? Dacă mă implici în sordida ta răpire ai să regreţi că te-ai născut. Du-te şi rezolvă! Dar să nu îndrăzneşti să mă implici!

— Uşurel, Vicky!

Eram şocat de ieşirea ei.

— Nu ai de ce să fii furioasă. Am să rezolv totul.

— Ar fi mai bine să rezolvi...!

Uitându-mă la ea cum mă priveşte, plină de ură, cu faţa împietrită, mi-am pirdut orice sentiment pentru ea. Pentru prima oară puteam să înţeleg de ce toată lumea îi spunea „căţeaua turbată".

În timp ce mă îndreptam spre uşă, atent să nu calc pe cioburi strigă la mine:

— Şi vino înapoi! Vreau să fii aici înainte de ora cinci după-amiaza!

*
* *

Claude Kendrick mă primi în birou cu un zâmbet acru.

— Am rezolvat totul, cheri. Nici o problemă Trebuie numai să semnezi un act. Am vorbit cu Orzaco. Înţelege situaţia. De fapt nu este nici măcar supărat. A reuşit să salveze o mare parte din obiectele scumpe din avion fără să-l coste un ban.

— Şi epava?

Kendrick zîmbi:

— Nu mai există nici o epavă. Totul este în regulă. Triunghiul Bermudelor! Nici o problemă. Semnează numai hârtia asta.Este actul prin care cedezi firma din Mexico în favoarea lui Orzaco.

Am citi atent actul şi l-am semnat cu numele pe care îl folosisem ca să înregistrez firma: Jack Norton.

Deci îmi rezolvasem toate problemele.

— Înţeleg că domnul Essex are de gând să comande un avion nou, spuse Kendrick, zâmbindu-mi nevinovat. Poate batem palma din nou.

— Nici măcar să nu speri.

Îşi ridică peruca portocalie, se uită înăuntrul ei şi o trânti înapoi pe căpăţână.

— Mda. Doamna Essex are tot felul de nimicuri: mai ales un colier de diamante cu o piatră mare. Dacă poţi să aranjezi ceva..., mă interesează.

— Du-te şi te împuşcă, grăsane!, am spus şi am ieşit trântind uşa.

M-am urcat în Cadillac. Nu era decât 13:30. Mi se ordonase să mă întorc la ora 17:00 Am hotărât să mă duc la apartamentul meu. Simţeam nevoia să reflectez puţin.

Am comandat meniul special şi mi s-a adus pe un cărucior. Am mâncat după care am ieşit pe balcon.

Am hotărât ca imediat ce începeam lucrul pentru Lane Essex să ies din aşternuturile neveste-si. Urma să risc să mă întâlnesc cu ea şi următoarele patru zile dar după aceea, gata! Trebuia să-şi dea seama şi să accepte acest lucru Urma să am o groază de treabă ca să-i fac pe plac lui Essex. Supravegherea activităţii pe aeroport şi supravegherea construirii noului avion, nu aveau să-mi mai lase timp să mă dau în bărci cu doamna Essex.

Mai aveam încă patru nopţi de risc maxim şi transpiram numai la acest gând. Am încercat să mă îmbărbătez spunându-mi că, în definitiv, şi ea risca la fel de mult ca şi mine. Dacă ea se simţea în siguranţă culcându-se cu mine ar fi trebuit să mă simt şi eu în siguranţă.

În aceea clipă am auzit soneria de la intrare. Fără să mă gândesc că ar putea fi altcineva în afară de chelnerul care venea să ia cărucior cu resturile prânzului am deschis uşa.

Există o expresie: „am înlemnit". O exagerare, bineînţeles, nimeni nu poate înlemni. Se poate, bineînţeles, ca cineva să fie atât

de şocat încât să simtă că sângele i se scurge, că simte că se răceşte şi că, pentru o bună bucată de timp, nu poate nici măcar să respire. Ei bine, asta mi s-a întâmplat mie când am văzut-o în pragul uşii pe Pam Osborn.

Era acolo, în faţa mea, cu părul blond coborând în cascade până la umeri, cu pomeţii obrajilor proeminenţi, cu ochii verzi, mari. Purta o bluză de culoarea untului, pantaloni albi, sandale. Şi-mi zâmbea cu zâmbet de panteră.

— Salut, Jack! Surprins?

M-am dat înapoi şi intră în cameră închizând uşa în urma ei.

Pam!

Din momentul în care îmi impusesem punctul de vedere, că nu trebuie să zboare cu noi ci să aştepte la Merida, o uitasem, pur şi simplu. Şi acum era în faţa mea: singura legătură, dar fatală, între mine şi furtul avionului. Crezusem că am scăpat de orice necazuri în momentul în care semnasem actul de cedare a firmei în biroul lui Kendrick. Crezusem de asemenea că pot să scap din ghearele lui Vicky. Eram ferm convins că urma să-şi găsească repede un alt tovarăş de pat dacă eu nu mai puteam să fiu prezent când îşi dorea ea datorită sarcinilor date de soţul ei. Până în această clipă viitorul meu părea roz..., dar nu şi de acum încolo .

Am rămas nemişcat privind-o cum îşi trage un scaun şi se aşează.

— Jack, sunt atât de fericită că ai reuşit în viaţă! Am vorbit cu Dolly Byrnes, este o foarte bună prietenă de-a mea. Înţeleg că ai devenit băiatul preferat al lui Essex.

Mă privi. Ura din ochii aceia verzi îmi dădea frisoane.

— Cincizeci de mii de dolari pe an, net, apartamentul acesta frumos, un Cadillac şi domnul „taie şi spânzură" la aeroport. Mi-nu-nat!

M-am aşezat şi eu. Depăşisem primul şoc şi mintea începea să-mi lucreze.

— Fantastic, nu-i aşa?

Eram conştient că vocea îmi era puţin răguşită.

— Aşa a vrut soarta, Pam. Ce destin groaznic pentru Bernie! Nu ştiam că are probleme cu inima, tu ştiai?

— Nu, nu ştiam. Am fost la înmormântarea lui. Măcar atâta lucru am putut să fac Am sperat că ai să vii şi tu.

M-a străbătut un nou un frison. Deci ea putea să arunce în aer povestea noastră cu prăbuşirea în mare indicând mormântul lui Bernie.

— Ştiu că tu şi cu Bernie...

— Lasă-l pe Bernie în pace!, mă întrerupse. E mort. Hai să vorbim despre mine.

— Bineînţeles.

Fără să-mi fac nici un fel de iluzii am spus:

— Acum sunt şeful tău şi o să am grijă de tine.

— Vai cât eşti de drăguţ, Jack! Ei bine..., apreciez foarte mult acest lucru..., numai că vreau să ai grijă de mine acum.

Deci era vorba de şantaj.

Imediat mi-a venit o idee. Venise singură. Ce-ar fi să o omor? Oare asta ar opri coşmarul care simţeam că începe să mă înconjoare? Deci, okay, o lichidam, dar cum puteam scăpa de cadavru?

— Cum pot să te ajut, Pam?

— Am vorbit cu Claude. Îmi spune că ai dat înapoi toţi banii. Claude nu a vrut însă să mă ajute. Mi-a spus să vin să vorbesc direct cu tine.

Îşi încrucişă picioarele fine.

— Bernie mă ceruse în căsătorie înainte de furtul avionului. Urma să împărţim împreună bucuriile pe care ţi le poate oferi un milion de dolari. Mi-ar fi plăcut să am un milion de dolari.

Am încuviinţat din cap.

— Cui nu i-ar place?

— Am petrecut cinci zile la hotelul Continental din Merida.

Mă privi cu ochii vezi, ca de piatră.

— Ar fi putut fi cinci zile plicticoase numai că, să vezi întâmplare, Juan a avut grijă de mine.

— Tu ai fost întotdeauna o fată prietenoasă, am spus.

— Haide Jack, fii atent la ce-ţi spun! Juan Aulestria. Îţi aduci aminte? Lucrează, mai exact a lucrat, pentru Orzaco; acum îţi aduci aminte?

Mintea îmi fugi înapoi la tipul înalt, subțire, cu păr lung, și alunecos ca un șarpe și inima mea rată o bătaie.

— Juan a fost atât de drăguț cu mine, continuă Pam fără să aștepte vreo confirmare de la mine. E cu mine acum, stăm la Hilton. S-a gândit că ar fi mai indicat să vin mai întâi singură după care a să vină și el să stea de vorbă cu tine.

Buzele roșii schițară ceea ce s-ar fi putut numi un zâmbet.

— Juan este atât de plin de tact.

Mă săturasem de jocul de-a șoarecele și pisica. Îmi era clar acum că mă încolțise. Mă felicitam că nu făcusem prostia să o omor. Aulestria era mult mai periculos decât ar fi putut ea vreodată să fie.

— Hai să trecem peste introducere! am spus. Hai să discutăm afaceri! Ce vrei?

Își deschise tacticos geanta și scoase dinăuntru un plic pe care mi-l aruncă în poală.

— Clătește-ți ochii, Jack.

Plicul conținea patru fotografii mari, de bună calitate. În trei apărea epava Condor-ului zăcând în junglă. Nu era nici un dubiu. Se vedea clar pe fuselaj, pictat mare, numărul de înmatriculare al avionului. Ca și cum nu ar de ajuns am privit și a patra fotografie și am înțepenit. În ea am văzut cadavrul lui Erskine, cu capul într-o baltă de sânge.

— În cazul în care nu înțelegi semnificația acestei fotografii, spuse Pam, deși sunt sigură că înțelegi: ce făcea Harry în afara cabinei de pilotaj în momentul prăbușirii?

Am pus fotografiile pe masă

— Ce altceva? am întrebat și am fost surprins că îmi revenisem total.

— Nu este destul?

Ridică batjocoritor din sprâncene.

— Ai putea să te bagi singură în belea. Ai fost părtașă la furt.

— Dovedește-o. Eram prietena lui Bernie. Mi-a spus să-l aștept la Merida! Habar nu aveam ce aveți voi trei de gând. Juan este gata, dacă va fi nevoie, să mă susțină în fața agenților de la compania de asigurări.

— Okay! Cât?

— Cinci sute de mii de dolari. Jumătate din partea care i se cuvenea lui Bernie.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Am izbucnit în râs, holbându-mă la ea.

— Fii serioasă.

— Ai auzit ce am spus, Jack..

— Şi de unde îţi imaginezi că pot să fac rost de atâţia bani?

— De la căţeaua Essex, de unde altundeva?

— Eşti nebună de legat! De ce mi-ar da o jumătate de milion de dolari mie?

Pam îmi zâmbi cu ochii tot plini de ură

— O să-ţi dea!, spuse triumfător.

Îşi deschise din nou poşeta şi scoase altă fotografie.

— Nu m-aş fi gândit niciodată la aşa ceva dar Juan s-a gândit. A angajat un detectiv particular ca să te urmărească din clipa în care te-ai întors în S.U.ale A.

Îmi aruncă disprețuitor fotografia în poală.

— Cinci sute de mii de dolari nu înseamnă nimic pentru ea. O să plătească dacă vrea să țină fotografia asta departe de ochii „domnului" Lane Essex.

Am reuşit să-mi cobor privirea pe poză - mă înfăţişa pe mine, la intrarea în cabană, lângă Cadillac-ul pe care tocmai îl primisem, întinzându-i geanta lui Sam.

*

* *

Lăsă în urmă un miros de parfum ieftin şi cele cinci fotografii blestemate. Din uşă îmi spusese că Aulestria mă va contacta.

— De acum încolo, Jack, el se ocupă de negocieri. Nu avem de gând să aşteptăm mult. Du-te la căţeaua ta şi rezolvă!

M-am întrebat cum o să reacţioneze Vicky. Okay, eu eram terminat! Ştiam asta dar mă întrebam dacă o pot salva pe ea. Dacă

loialitatea lui Sam rezista la presiune atunci fotografia mea în faţa cabanei nu era chiar aşa de compromiţătoare. Vicky putea să-i spună lui Essex că îmi închiriase cabana pe timpul mini-concediului şi că nu s-a apropiat niciodată de cabană. După ce m-am gândit mai mult mi-am dat seama că mă îmbăt cu apă rece. Ea nu putea să lipsească de acasă fără să-i spună lui Essex unde merge iar Sam nu ar fi putut niciodată să reziste la câtă presiune putea să pună pe el Essex.

Deci ce era de făcut?

Am pus fotografiile în plic şi plicul în buzunarul de la piept. Mi-am turnat o băutură şi am încercat să găsesc o soluţie. Primul gând a fost să le întind o capcană lui Pam şi lui Aulestria şi să-i ucid dar şi acesta era numai un vis frumos. Aulestria nu era prost. Eram sigur că îşi luase măsuri de siguranţă şi depusese un alt set de fotografii la un notar cu menţiunea pe plic: „În caz de deces". Dacă Pam s-ar fi ocupat singură de afacere eram sigur că aş fi putut să o păcălesc şi să o omor, dar nu pe Aulestria.

M-am gândit din nou la Vicky. Pierdeam timp încercând să găsesc o soluţie. Trebuia să discut problema cu ea şi mă îngrozeam la explozia de mânie pe care urma să o aibă. „Implică-mă şi pe mine şi ai să regreţi că te-ai născut". Acum, pentru că i se aprinseseră călcâiele după mine, era şi ea implicată. Pentru că nu putuse să renunţe la mine minţise despre prăbuşire nu numai în faţa lui Essex dar şi în faţa tipilor de la asigurări.

M-am uitat la ceas. Se făcuse 14:45.

Luându-mi inima în dinţi am părăsit apartamentul şi am mers cu maşina înapoi la cabană. Era o călătorie pe care urma să mi-o aduc aminte toată viaţa. Cu cât mă apropiam mai mult de cabană cu atât îmi creştea teama. Avusesem parte deja de o mostră de furie şi mi se oprea inima numai când încercam să-mi imaginez felul în care va reacţiona când va vedea cât este de implicată.

M-am gândit de asemenea la anii pe care urma să-i petrec în spatele gratiilor. Nu puteam spera să primesc sub cincisprezece ani. Urma să fiu de vârstă medie la ieşirea din închisoare şi fără nici o perspectivă.

M-am gândit, în ultimul rând, la bătrânul meu. Eram sigur că afacerea îl va omorî.

Am oprit la intrarea cabanei şi Sam, ca de obicei, apăru imediat şi-mi deschise portiera cu o plecăciune.

Am intrat în cabană lăsându-l să ascundă Cadillac-ul în unul din garaje.

Vicky stătea lungită pe canapeaua din sufragerie şi citea revista Vogue. Am rămas în prag privind-o. Când m-a văzut a lăsat jos revista şi mi-a zâmbit cald.

— Salut, Jack! Eşti un frumos..., şi te-ai întors devreme.

Bătu cu palma pe canapea, lângă ea.

— Vino aici şi dă-mi un pupic!

Am intrat în cameră şi am închis uşa. Nu m-am apropiat de ea ci am rămas în picioare rezemând cu umerii uşa.

Ridică din sprâncene şi se pisici:

— Haide, Jack, nu fi supărat. Nu trebuie să mă iei în serios. Eram nervoasă. Oricui i se poate întâmpla să se enerveze. Ai rezolvat?

— E timpul să te enervezi din nou, i-am răspuns.

Am scos plicul din buzunar şi i l-am aruncat în poală aşa cum făcuse mai devreme Pam cu mine.

Privirea din ochii violeţi deveni dură. Zâmbetul sexy dispăru la atât de repede cum o palmă devine pumn.

— Ce este asta?

— Uită-te!

Se uită la plic dar nu se atinse de el.

— Ce este?

M-am apropiat de canapea, am apucat plicul, am scos cele cinci fotografii şi i le-am răsfirat în poală.

Privi la ele şi pe urmă le luă una câte una şi le examină cu atenţie. Ajunse în cele din urmă la fotografia cu mine şi cu Sam. La această fotografie se uită mai mult după care strânse cu grijă pozele şi mi le întinse.

— Cât?

În afară de faptul că avea faţa împietrită, că privirea îi era dură şi că-şi pierduse culoarea din obraji era de un calm fantastic. Eram

sigur de acest lucru pentru că prin rochia subțire de casă îi vedeam sânii ridicându-se în ritmul respirației care era normală și asta însemna că și pulsul și ritmul inimii erau normale.

— Cât?, repetă.

Era o femeie deosebită iar explozia de mânie la care mă aşteptasem nu se produsese.

— Cinci sute de mii de dolari..., o jumătate de milion.

Se uită lung la mine.

— Eşti un amant scump!

Nu am spus nimic.

— Ei bine, nu te uita la mine ca și cum ar veni sfârșitul lumii. Stai jos acolo!

Îmi indică un fotoliu:

— Povesteşte!

M-am aşezat.

A rămas nemişcată, privindu-şi mâinile aşezate în poală tot timpul cât i-am povestit despre Pam și Aulestria.

— Nu se vor opri la o jumătate de milion, bineînțeles, spuse ca și când îşi vorbea ei însăşi. Plătesc acum și mai târziu vin din nou. Şantajiştii fac totdeauna aşa.

Ridică capul și mă privi:

— L-ai ucis pe Erskine. Ai putea să-i ucizi și pe ei?

— Da, dar asta nu ar rezolva problema Aulestria și-a luat în mod sigur măsuri de precauție.

Mă aprobă dând din cap.

— Alternativa este să mă duc la soțul meu și să-i spun totul. Am acționat ca o nebună și să sper că mă va ierta.

Părea că din nou îşi vorbeşte sieşi.

— Da, ai putea să faci asta, i-am spus nervos.

Mă privi:

— Ce om de nimic eşti tu, Jack, nu-i aşa? Tot ce te interesează acum este ce o să se întâmple cu tine.

— Vreau să te scot din rahatul acesta.

— Serios?

Îmi zâmbi:

— Ei bine, asta este ceva. Am o jumătate de milion. Ce propui? Să le plătesc ăstora doi? Nu ar fi nici o problemă; până vin din nou pentru încă o tranşă. Ce crezi?

Era rândul meu să mă holbez la ea.

— Vrei să spui că poţi să faci rost de cinci sute de mii?

Vocea îmi era răguşită.

— Bineînţeles. Nu este nici o problemă. Problema este: să o fac sau nu?

Mintea îmi alerga cu viteză nebună.

„Dacă poate să facă rost de bani şi dacă ăştia doi sunt mulţumiţi cu plata s-ar putea să mă scot. S-ar putea chiar să fiu în stare să-mi păstrez slujba la Essex Enterprises. De ce să nu fie mulţumiţi cu o jumătate de milion?"mi-am spus.

— Este o soluţie, am spus încercând să nu par uşurat.

— Aşa este. Da..., aşa cum spui, este o soluţie. Ei bine, hai să-i plătim!

Făcu o pauză pentru a mă privi de sus până jos:

— Tu te-ai întâlnit cu ei..., eu nu. Crezi că putem să avem încredere în ei?

Nu credeam, dar nu aveam de gând să-i spun. Tot ce doream era să ies din capcană.

— Pentru atâta bănet ar trebui să joace corect, am spus. Pentru numele lui Dumnezeu! O jumătate de milion!

— Stau la Hilton, parcă aşa ai spus. Vezi dacă poţi să iei legătura cu ei.

— Vorbeşti serios, Vicky? Chiar ai de gând să plăteşti?

— Da. După ce l-am lăsat pe dragul de Lane fără avionul lui tâmpit de zece milioane de dolari nu pot acum să-l las să afle că nevastă-sa se poartă ca o curvă ordinară, nu-i aşa?

Dădu din umeri:

— La urma urmelor, ce înseamnă o jumătate de milion?

Fără să-i dau ocazia să se răzgândească am pus mâna pe telefon şi am sunat la Hilton unde l-am cerut pe domnul Aulestria. A urmat o pauză în care am auzit tot felul de pocnete surde după care o voce de bărbat spuse:

— Aulestria.

— Crane. Am rezolvat! Cum facem?

— Aici, mâine la unsprezece dimineața, spuse Aulestria și închise.

— La Hilton, mâine la unsprezece, i-am spus lui Vicky.

— Au să-mi trebuiască două zile ca să fac rost de cash. Află cum vor să plătim.

Ochii ei violeți erau impersonali.

— Acum pleacă. Trebuie să vorbesc cu broker-ul meu.

Pocni din degete la mine:

— Cară-te!

Avusesem tot timpul presentimentul că, mai devreme sau mai târziu, va sosi clipa în care ea o să pocnească din degete la mine, așa cum pocnea la ceilalți sclavi ai ei, dar acum nu-mi păsa. Eram mulțumit că nu făcuse o scenă, că era de acord să plătească și că viitorul meu nu mai era amenințat ca să-mi mai pese de un lucru atât de neînsemnat.

— Ținem legătura, am spus și am plecat.

Pusese deja mâna pe receptor și nici măcar nu m-a privit așa că am ieșit afară, m-am dus și mi-am luat Cadillac-ul din garaj și m-am dus acasă.

Știam că era foarte probabil ca Aulestria să o storcă din nou dar mi-am spus că era atât de putred de bogată încât îți putea permite să fie stoarsă.

Da.... Viitorul meu se prezenta iar în culori roz.

*

* *

A doua zi dimineața am ajuns la Hilton puțin înainta de ora unsprezece. În timp ce întrebam la recepție la ce cameră stă domnul Aulestria un tip veni din spate și se lovi de mine. Își ceru imediat scuze și am crezut că era unul din nenumărații zăpăciți care nu se uită pe unde merg și am uitat incidentul. Mai târziu însă urma să-mi aduc aminte de el.

Aulestria mă aştepta într-o cameră mare, cu două paturi şi cu toate dotările din hotelurile Hilton. Pam stătea la fereastră şi privea afară. Nu s-a întors când Aulestria îmi deschise uşa

— Ah, domnul Crane, mi se adresă, având pe faţă zâmbetul de şarpe. Ce plăcere să vă văd din nou!

Închise uşa

— Deci este dispusă să plătească, spuse, trecând direct la afaceri..

— Da.

— Ce înţelept din partea ei. A fost de acord cu cinci sute de mii de dolari?

— Da

— Ei bine ..., puţin surprinzător. M-am aşteptat mai degrabă să se tocmească. Cu toate acestea, este foarte bine. Vreau banii în cecuri la purtător.

— Se poate face. Vreau toate fotografiile şi toate negativele. Şi o declaraţie din partea ta că afacerea se termină în momentul plăţii.

— Bineînţeles că o să primiţi toate pozele şi toate negativele dar ..., nici o declaraţie.

— Asta înseamnă că ai de gând să o storci din nou?

— Domnule Crane! Vă asigur..., suntem perfect mulţumiţi cu o jumătate de milion, nu-i aşa Pam?

Fără să întoarcă capul, spuse:

— Dacă tu eşti mulţumit, Juan, atunci şi eu sunt mulţumită.

— Nu vă faceţi nici un fel de griji, domnule Crane. Când primim banii?

— Poimâine.

— Perfect, dar nu mai târziu. Aduceţi cecurile aici la ora zece dimineaţa. Nu întârziaţi Trebuie să prindem avionul.

Mă conduse la uşă.

— Ce om băftos sunteţi, domnule Crane.

M-am uitat la el.

— Crezi?

— Păi, nu-i aşa?

Şi mă împinse afară din cameră.

M-am suit în mașină și m-am întors acasă. Am sunat-o pe Vicky.

— Cecuri la purtător?

Făcu o pauză.

— Perfect. Am să fac rost. Sam o să ți le aducă mâine seară, spuse și închise.

Am pus receptorul jos. Era totuși ceva ciudat în tot acest aranjament și începeam să mă neliniștesc. Mă așteptasem la o explozie de furie din partea acestei femei și explozia nu se produsese. Mă așteptasem să nu accepte să se despartă de o jumătate de milion de dolari și totuși acceptase calmă. Singurul lucru care rimase cu caracterul ei fusese pocnitul din degete.

Am încercat să mă conving că dacă nu plătea avea mult mai mult de pierdut decât o jumătate de milion și deci suma era acceptabilă. Ar fi putu să-și piardă soțul care era putred de bogat. În definitiv pentru ea suma asta însemna cât însemna pentru mine o sută de dolari. Și totuși ceva nu se potrivea. Se purtase atât de deosebit de caracterul pe care i-l cunoștea toată lumea. În timp ce încercam să mă amăgesc, privind apusul de soare, am simțit că viitorul meu crapă pe la colțuri.

Am mâncat ceva după care m-am vânturat prin oraș și, într-un târziu, m-am întors acasă și m-am băgat în pat. N-am putut să adorm. La ora două dimineața nu am mai putut să suport gândurile care mă copleșeau și am luat trei pastile de dormit. Ele au reușit să-mi redea liniștea de care aveam atâta nevoie

Am dormit până la prânz. Restul zilei mi se păru chinuitor de lung. Mă întrebam ce o să fac după ce rezolvam. M-am gândit și la Vicky și brusc am dorit-o fizic dar știam că se terminase. Pocnitul din degete și privirea impersonală a ochilor violeți îmi explicaseră cum nu se poate mai clar acest lucru.

Am coborât și am intrat într-un bar. Am comandat un scotch dublu și un sandwich cu carne de pasăre. Băutura a mers dar de mâncare nici nu am putut să mă ating. Am luat mașina și m-am dus la plajă. Era plină de păpușici dar acum nu mă mai interesau. Am rămas în mașină până la apusul soarelui, privind la mare, cu gândurile vâjâindu-mi în cap După aceea m-am întors acasă și am dat drumul la televizor.

A doua zi a fost parcă trasă la indigou cu ziua precedentă. Îmi repetam tot timpul că trebuie să mă relaxez. Peste numai o zi urma să mi-l dau jos din cârcă pe Aulestria. Peste două zile urma să mă prezint la Jackson şi să încep lucrul. Eram sigur că în momentul în care aveam să încep lucrul totul urma să rămână în urmă. Am încercat să mă concentrez asupra sarcinilor pe care le aveam ca şef al aeroportului. Am încercat chiar să schiţez pe hârtie o schemă de organizare dar inima nu-mi era la lucru.

Pe la ora 19:00 a sunat soneria de la uşă. I-am deschis uşa lui Sam. Îmi întinse un plic burduşit.

— Ce face, Sam? am întrebat luând plicul.

— E bine, domnule Crane. Ea va fi întotdeauna okay.

Îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

— Cred că trebuie să vă spun adio. Plec.

— Ce vrei să spui?

Zâmbi trist.

— Doamna Essex nu mai are nevoie de serviciile mele

— Vrei să spui că te-a dat afară?

— Exact, domnule Crane.

— Şi ce ai să faci?

Eram şocat.

— Am să încerc să supravieţuiesc. Am pus ceva deoparte. Plec acasă.

— Vrei să spui că te-a dat afară aşa..., pur şi simplu?

— Trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Este o femeie dificilă. Dacă îi merge totul din plin e bine, dacă nu, e jale mare.

— Îmi pare rău, Sam. Nu ştiu de ce dar am sentimentul că s-a întâmplat din cauza mea.

Faţa lui frumoasă, bună, înflori. Îmi zâmbi cald:

— Dacă nu aţi fi fost dumneavoastră ar fi fost altcineva.

Îşi şterse mâna dreaptă de pantaloni după care mi-o întinse:

— Ei bine, mult noroc, domnule Crane. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Ne-am strâns mâinile şi a plecat.

„S-ar putea să mi se întâmple şi mie?" m-am întrebat. „După ce se termina totul, după ce Aulestria îşi primea banii ..., urma oare să zbor şi eu?"

Am simţit brusc nevoia să stau jos.

„Da, mi-am spus. Este evident. O să ţi se arate uşa. Nu o să te vrea în preajma ei aşa cum nu-l vrea nici pe Sam Este evident - o să zbori"

M-am uitat la plicul gros pe care-l ţineam în mână. L-am deschis. Conţinea cinci cecuri la purtător, fiecare în valoare de 100.000 de dolari. Puteam să mă urc în Cadillac şi să dispar. Cecurile astea erau la fel de bune ca banii cash. Puteam să fac acest lucru dar nu l-am făcut.

Am stat în fotoliu şi m-am gândit.Viitorul meu îmi explodase în faţă. Ce urma să se întâmple cu mine?

Am simţit brusc nevoia unei încurajări şi era o singură persoană pe lumea asta care mă putea îmbărbăta.

Bătrânul răspunse greu; vocea lui părea obosită.

— Măi, măi, ce surpriză? Ce faci, Jack?

— Sunt okay, tată. Mă gândeam. Slujba asta pe care am căpătat-o scârţâie. Garajul mai este de vânzare?

— S-ar putea. Nu ştiu. Am să întreb. Te-ar interesa, Jack?

— Cine ştie ? Întreabă oricum.

Aveam douăzeci de mii de dolari din banii lui Essex în contul meu bancar. Nu trebuia să mă împrumut de la bătrânul meu.

— Cum arată grădina, tată?

— Minunat. Trandafirii nu au fost niciodată aşa frumoşi. Jack...,

Puteam să-i aud respiraţia precipitată. Vocea nu îi mai suna obosită.

— Vii acasă, băiatule?

— S-ar putea, tată. Am să-ţi spun curând. Da..., s-ar putea să vin acasă.

— Bine, fiule. Aştept veşti de la tine.

— N-am să te las să aştepţi mult. Te pup, acum tată.

Şi am închis.

În noaptea aceea nu am avut nevoie de pastile de dormit.

*

* *

În timp ce coboram la garaj şi mă urcam în Cadillac am avut sentimentul că este ultima oară când îl conduc. Era o maşină ca lumea şi am pornit motorul cu regret. Am mers la Hilton şi am lăsat maşina în parcajul exterior. Clopotul unei biserici se auzi în depărtare marcând ora. Am urcat scările care duceau în holul somptuos al hotelului ţinând plicul sub braţ În timp ce intram în ascensor mi-am spus că în câteva minute presiunea avea să scadă.

Am mers pe coridor şi am băut la uşa lui Aulestria. Deschise imediat şi se dădu la o parte pentru a mă lăsa să intru. După aceea ieşi pe coridor şi privi la stânga şi la dreapta după care intră înapoi în cameră.

Pam stătea din nou cu spatele privind în stradă. Purta un deux-pieces de culoarea prafului iar pe unul din paturi se găseau două valize mari arătând foarte scumpe.

— Ai cecurile, domnule Crane?, mă întrebă Aulestria.

— Le am.

Le-am scos din plic şi i le-am arătat. Nu a încercat să mi le ia din mână dar s-a uitat atent la ele, după care dădu mulţumit din cap.

— Mulţumitor.

Scoase din unul din buzunare un plic.

— Aveţi aici fotografiile şi negativele. Luaţi-le şi eu am să iau cecurile.

Am făcut schimbul. Am verificat fotografiile şi negativele.

— Câte rânduri de fotografii ţi-ai păstrat?, am întrebat.

— Domnule Crane..., vă rog. Puteţi să aveţi încredere deplină în mine. Doamna Essex nu poate deeât să fie mulţumită de modul în care am rezolvat această mică... problemă.

— O să-ţi pară rău dacă mai încerci să o storci încă o dată, am spus. Ştiu că o să încerci dar fă-ţi mai întâi aranjamentele pentru înmormântare.

— Ce urât vorbiţi, domnule Crane. Nu o să mai fie nici o „stoarcere", aşa cum spuneţi atât de urât.

— Eu te-am avertizat.

M-am întors şi am părăşit camera. Am mers pe coridor până la lift şi am coborât în hol.

Îmi puneam plicul cu fotografiile şi negativele în buzunar când am auzit o voce blândă:

— Le iau eu, Crane.

M-am răsucit brusc cu inima sărindu-mi din piept.

Wes Jackson stătea în spatele meu cu dinţii dezveliţi de zâmbetul de rechin. Întinse mâna lui grasă.

— O reprezint pe doamna Essex. Mi-a cerut să iau de la tine fotografiile şi negativele.

— O să le aibă, dar de la mine.

— A anticipat o astfel de reacţie.

Îmi întinse o bucată de hârtie.

— Uite împuternicirea.

Ochii lui mă priviră cu scârbă:

— Nu vrea să te mai vadă.

Am luat hârtia.

„Jack Crane,

Înmânează materialul care face obiectul şantajului domnului Jackson.

Din acest moment nu mai eşti angajatul firmei Essex Enterprises.

Lane Essex".

Am privit la semnătură şi după aceea la Jackson.

— Deci i-a spus.

— Bineînţeles. Nimeni nu a reuşit până acum să şantajeze familia Essex; şi nici nu va reuşi vreodată. Dă-mi pozele şi negativele.

I le-am dat.

— Mulţumesc. Acum, Crane, hai să stăm jos câteva minute. Hai să vedem împreună cum se termină această mică dramă sordidă. S-ar putea să te intereseze.

Mă apucă cu mâna lui grasă de braţ şi mă conduse la unul din fotolii care era aşezat în faţa ascensoarelor. Ne-am aşezat şi el privi fotografiile.

„Din acest moment nu mai lucrezi pentru Essex Enterprises."

Anticipasem acest lucru şi totuşi venise ca un şoc.

— Vei părăsi imediat Paradise City, îmi spuse Jackson. Ar fi înţelept din partea ta să nu te mai întorci niciodată. Poţi să te

consideri un om norocos. Când am discutat cazul tău domnul Essex a ținut cont că i-ai salvat viața doamnei Essex. Asta a atârnat în favoarea ta. Sunt sigur că vei fi suficient de deştept să nu povesteşti la nimeni ce s-a întâmplat. Pot să-şi spun că noi am retras cererea de despăgubire a Condor-ului prăbuşit şi făcând acest lucru le-am închis gura atât celor de la asigurări dar şi şantajiştilor. Cealaltă fotografie nu înseamnă nimic şi nici nu o să ajungă la domnul Essex..

— O şterg cu o jumătate de milion în cecuri la purtător. Asta numeşti tu treabă deşteaptă?

Zâmbi din nou şi arătă mai mult ca oricând ca un rechin.

— Nimeni nu o şterge cu nimic când este vorba de domnul Essex.

Îşi încrucişă picioarele lui groase.

— Ah, priveşte, Crane! Sunt sigur că o să te intereseze.

Uşa unuia din ascensoare se deschisese. Din ea ieşiră Pam şi Aulestria. În spatele lor veneau doi tipi solizi pe care puteai să citeşti clar că sunt curcani.

Fața lui Aulestria avea culoarea cenuşii. Pam arăta de parcă urma să se prăbuşească în orice clipă. Cei doi solizi îi mânară de-a latul holului şi pe scări la o maşină care aştepta.

Apăru alt solid pe care scria curcan, din alt lift, cărând cele două valize pe care le văzusem în camera lui Aulestria. Puse valizele jos, veni la noi şi–i aruncă lui Jackson în poală plicul cu cecurile.

— Nici o problemă, spuse, după care se întoarse la valize, le apucă şi merse la maşina ca aştepta şi care porni imediat ce aruncă valizele în portbagaj.

— Ei bine, acum ai văzut cum funcționează organizația noastră, spuse Jackson pe un ton amenințător. Cei trei bărbați sunt foşti polițişti. Îi vor escorta pe cei doi şantajişti amărâți până la un avion care are destinația Merida. Avionul este închiriat, este un charter, şi o să fie în întregime la dispoziția lor, deşi cu cătuşe la mâini nu ştiu cât or să se poată bucura de confort...Nu are nici un sens să mai spun că "domnul" Orzaco a primit un semnal anonim... Aulestria, tâmpitul, a luat bani aparținând mişcării revoluționare a „dom-

nului" Orzaco. Sunt ferm convins că vor şti cum să se poarte cu el Şi cu ea... Aulestria este ferm convins că cei care îl escortează sunt poliţişti în civil. Fiecare cuvânt pe care l-ai spus tu şi el a fost înregistrat şi ei l-au pus să asculte banda înainte de a coborî. Este convins că va fi judecat pentru şantaj. Nu o să-şi dea seama că îl aşteaptă o soartă..., cum se spune? ..., mult mai crudă..., decât când va fi prea târziu.

Îmi zâmbi din nou cu zâmbetul de rechin:

— Oameni de nimic, nişte tâmpiţi. Ca şi tine de altfel. E o zicală veche care spune că niciodată nu ar trebui ca un clondir de lut să se ciocnească cu unul de aur. În mod inevitabil clondirul de lut se sparge.

Puteam să-mi dau seama că este în extaz.

— Nu ţi-ai dat seama probabil că am aranjat să-ţi fie plasat un emiţător ascuns când ai venit să vorbeşti cu Aulestria. Ai putea totuşi să mi-l dai înapoi. Este în buzunarul din dreapta al hainei tale.

Uluit am băgat mâna în buzunar şi am scos un obiect negru, nu mai mare decât o aspirină. Atunci mi-am adus aminte de tipul care se lovise de mine.

Dându-i emiţătorul lui Jackson, am întrebat:

— Şi cu mine ce o să se întâmple?

— Nimic.

Se ridică greoi în picioare şi mă privi cu milă:

— Cu tine nu o să întâmple NICIODATĂ nimic.

Şi se îndepărtă lăsându-mă să-i admir spatele.

„Cine ştie?" mi-am spus. „Am mult timp în faţă".

Am rămas în fotoliul din holul hotelului gândindu-mă la bătrânul meu, la oraşul de zece cenţi şi la garajul care s-ar putea să mai fie de vânzare.

M-am simţit deodată plin de încredere.

La urma urmelor şi Ford a început de jos, nu-i aşa?

Şi cu mine ce o să se întâmple?

Sfârşit.

Colecția
DOMINO
Cele mai bune romane polițiste

M-am așezat și am luat paharul pe care mi-l întindea Harry.

– Vineri primim ordinul de plată. I-am spus că dacă nu are ștampila de confirmare a băncii poate să se șteargă undeva cu el pentru că avionul nu se mișcă de pe pistă.

Am zâmbit către Bernie:

– Relaxează-te, totul este okay! Treaba o să meargă!

Cum era să știu că singurul lucru la care nici unul dintre noi nu se gândise urma să se întâmple? Mie mi se părea o operație perfectă. Avusesem mult de furcă pentru a elimina toate riscurile posibile dar există întotdeauna ceva, repet, ceva, care nici măcar nu-ți trece prin minte că s-ar putea întâmpla.

ISBN 973-98262-5-3